

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobkyně: **Obec Modlany**, IČO: 00266493,
sídlem Modlany 34, 417 13 Modlany,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

za účasti osob
zúčastněných na
řízení:

1. **CTP Invest spol. s r. o.**, IČO: 26166453,
sídlem CTPark Humpolec 1571, 396 01 Humpolec,
2. **Severočeská vodárenská společnost a. s.**, IČO: 49099469,
sídlem Přítkovská 1689, 415 50 Teplice,
3. **CETIN a. s.**, IČO: 04084063,
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9,
4. **PRVNÍ ŽATECKÁ a. s.**, IČO: 63144549,
sídlem Bžany 92, 415 01 Bžany,
zastoupena JUDr. Erikou Neumannovou, advokátkou,
sídlem Marie Cibulkové 356/34, 140 00 Praha 4,
5. **VODA Z TETČIC z. s.**, IČO: 22678956,
sídlem Hybešova 178, 664 17 Tetčice,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. **Obec Rtyně nad Bílinou**, IČO: 00266574,
sídlem Rtyně nad Bílinou 34, 417 62 Rtyně nad Bílinou,
7. **PERIFERNÍ VIDĚNÍ, zapsaný spolek**, IČO: 22868526,
sídlem Suché 45, 415 01 Modlany,
8. **PH-Real a. s.**, IČO: 27339211,
sídlem Krupská 17/29, 415 01 Teplice,
zastoupena Mgr. Erikem Kolanem, LL.M., Eur., advokátem,
sídlem Husova 5, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2022, č. j. KUUK/134202/2022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 7. 9. 2022, č. j. KUUK/134202/2022, jímž bylo v odvolacím řízení ohledně odvolání žalobkyně a dalších subjektů zčásti zrušeno, zčásti změněno a zčásti ponecháno beze změn rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru územního plánování a stavebního řádu, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 15. 6. 2021, č. j. MgMT/065594/2021, sp. zn. ÚP/046125/2021/Mir, kterým stavební úřad rozhodl o umístění stavby *PH Park Teplice* na pozemcích p. č. XA, XB a XC v k. ú. Xa, pozemku p. č. XD v k. ú. Xb a pozemku p. č. XE v k. ú. Xc. Výrokem I. napadeného rozhodnutí žalovaný zrušil z důvodu částečného zpětvzetí žádosti část prvostupňového rozhodnutí, ve které bylo rozhodnuto o umístění stavby *PH Park Teplice* v rozsahu stavebního objektu *SO.03 HALA RT3*, umístěného na pozemcích p. č. XA v k. ú. Xa a p. č. XE v k. ú. Xc, přičemž řízení bylo v uvedené části zastaveno. Výrokem II. napadeného rozhodnutí žalovaný zčásti změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že ze soupisu umístěných stavebních objektů byly vypuštěny některé stavební objekty, a to pro částečné zpětvzetí žádosti o vydání územního rozhodnutí, a dále proto, že nebyly předmětem řízení, jelikož již byly umístěny na základě jiných samostatných rozhodnutí. Rovněž byly výrokem II. napadeného rozhodnutí upraveny některé popisy staveb a podmínky pro využití, ochranu území, umístění a projektovou přípravu stavby.

Žaloba

2. Žalobkyně v úvodu žaloby uvedla, že napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, a to pro jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Žalobkyně tvrdila, že jakožto územní samosprávný celek, na jehož území má být posuzovaný stavební záměr umístěn a jehož krajina bude realizací záměru (rozsáhlého průmyslového parku) významně proměněna, byla zkrácena na svých právech úkonem správního orgánu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

3. Žalobkyně popsala v žalobě průběh správního řízení a posléze formulovala jednotlivé žalobní body, přičemž žalobní body rozdělila do pěti okruhů:
- procesní pochybení žalovaného v rozhodnutí o odvolání;
 - nesprávný postup orgánu územního plánování Magistrátu města Teplice (dále jen „magistrát OÚP“, případně v citacích jiných orgánů „MmTP ÚP“);
 - nesprávný postup územního řízení a orgánu územního plánování – námitky proti zanedbání § 96b stavebního zákona;
 - nezákonné sdělení Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „MMR“);
 - nesprávné vypořádání odvolacích námitek.
4. **Ve vztahu k prvnímu okruhu žalobních námitek** žalobkyně uvedla, že v rámci svého odvolání napadla některá závazná stanoviska, která byla podkladem pro vydání územního rozhodnutí. Konkrétně bylo napadeno souhlasné závazné stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 1. 10. 2020, č. j. KUUK/142694/2020 – posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí – EIA (1), a ze dne 20. 5. 2021, č. j. KUUK/064910/2021/ZPZ – ověření změn záměru (2), závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy IV, (dále jen „MŽP“) ze dne 6. 5. 2021, č. j. MZP/2021/530/542 – trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu (3), a závazné stanovisko magistrátu OÚP (4) ze dne 26. 3. 2021, č. j. MgMT/028348/2021. Dále žalobkyně dne 11. 10. 2021 v rámci podaného odvolání navrhla důkaz formou znaleckého posudku, jehož účelem bylo posoudit vliv záměru stavby na přírodu a krajinný ráz dotčeného území a posoudit použité metody a závěry v dokumentaci předložené investorem. Znalecký posudek byl vypracován znalkyní Ing. Eliškou Zimovou. Začátkem ledna 2022 obdržela žalobkyně Závazné stanovisko MŽP, kterým ministerstvo potvrzuje vydaná závazná stanoviska EIA (1) a verifikace EIA (2). MŽP však opomnělo vypořádat předložený důkaz – znalecký posudek a vůbec se jím nezabývalo. Po urgenci ze strany žalobkyně ze dne 7. 1. 2022, ve které žádala o vysvětlení stavu věci a proč nebyl důkaz v odvolacím řízení vypořádán, obdržela žalobkyně od MŽP dne 24. 1. 2022 sdělení č. j. MZP/2022/530/48 se závěrem, že zásada koncentrace řízení neumožňuje uplatňovat důkazní prostředky tzv. „ex post“. Se závěry MŽP žalobkyně nesouhlasí, neboť svědčí-li podklady předložené účastníky o nezákonnosti dotčeného správního aktu, pak se jimi musí správní orgán zabývat, a to neohledně na okamžik uplatnění. Jinak by zcela rezignoval na úlohu garanta zákonnosti přezkoumávaného správního aktu.
5. Dle žalobkyně rozhodl žalovaný v rozporu s právní úpravou, když zčásti zrušil, zčásti změnil a zčásti ponechal beze změn prvostupňové rozhodnutí. Důvody svého postoje žalobkyně v žalobě neuvedla (*pozn. soudu*).
6. Žalobkyně namítla, že žalovaný postupoval nesprávně v odvolacím řízení při předložení závazných stanovisek nadřízeným orgánům dle § 149 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ačkoli správně měl postupovat dle § 149 odst. 7 správního řádu, jelikož v průběhu odvolacího řízení není možné použít § 149 odst. 8 správního řádu. Jestliže poslal žalovaný závazná stanoviska k přezkumu dle § 149 odst. 8 správního řádu, tak byl dle žalobkyně povinen vyčkat výsledků jednotlivých přezkumů, avšak žalovaný vydal napadené rozhodnutí, aniž by vyčkal těchto výsledků, čímž byla žalobkyně znevýhodněna oproti žadateli o vydání územního rozhodnutí PH-Real a. s. (osoba zúčastněná na řízení č. 8, dále soudem označována obvykle jen jako „žadatel“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Dále žalobkyně uvedla, že se žalovaný na str. 10 napadeného rozhodnutí vyjadřuje k doplněnému (novému) závaznému stanovisku MŽP ze dne 20. 4. 2022, č. j. MZP/2022/530/543, o udělení souhlasu k trvalému odnětí 32,0944 ha zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“) pro předmětnou stavbu, které obdržel od žadatele dne 28. 6. 2022, kdy žalovaný s ohledem na údajný veřejný zájem a zásadu jednotnosti řízení neshledal problém v tom, že došlo v průběhu odvolacího řízení ke zrušení závazného stanoviska a jeho nahrazení novým stanoviskem. Žalobkyně namítla, že žalovaný nekonkretizoval veřejný zájem, pro který postupoval popsáním způsobem, kdy umožnil žadateli doplnit v odvolacím řízení zcela nové stanovisko. Postup žalovaného považuje žalobkyně za nesprávný.
8. **Ve vztahu ke druhému okruhu žalobních námitek** ohledně nesprávného postupu orgánu územního plánování žalobkyně uvedla, že Krajský úřad Ústeckého kraje jakožto orgán územního plánování (dále obvykle jen „krajský úřad OÚP“, případně v citacích jiných orgánů „KÚ ÚK ÚP“) nadřízený magistrátu OÚP příslušnému k vydání závazného stanoviska dle § 96b zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) změnil výše zmiňované stanovisko (4) podřízeného orgánu (dále obvykle jen „měnicí stanovisko“), přičemž však dle žalobkyně bylo prvostupňové stanovisko vydáno nezákonně, neboť především ignorovalo nesoulad s regulativy územních plánů obcí. Ten se týká maximální možné zastavěnosti plochy 50 % na území obce Modlany a maximálních výšek (od rostlého terénu) staveb na území obce Rtyň nad Bílinou. Krajský úřad OÚP měl dle žalobkyně zrušit závazné stanovisko (4) pro uvedenou vadu, avšak místo toho změnil původní vadné závazné stanovisko s odůvodněním, že záměr v původním rozsahu bez stavebního objektu *SO.03 hala RT3* je z hlediska souladu s politikou územního rozvoje, územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování přípustný.
9. Navíc dle žalobkyně mělo být zrušeno závazné stanovisko (4) i z důvodu nepřezkoumatelnosti, jelikož nesplňovalo náležitosti dle § 149 odst. 2 správního řádu, na což bylo upozorněno v rámci odvolacího řízení. Krajský úřad OÚP sice na straně 4 svého měnicího stanoviska přisvědčil odvolatelům, že stanovisko magistrátu OÚP nesplňuje zákonné náležitosti, nicméně přesto ho nezrušil, nýbrž změnil. Dle žalobkyně bylo úkolem magistrátu OÚP posoudit, zda záměr podstatně neztíží nebo neznemožní budoucí využití územní rezervy, jelikož pozemky dotčenými záměrem prochází koridor územní rezervy vysokorychlostní trati VRT-ZR1. Dle žalobkyně uvedené posouzení v prvoinstančním závazném stanovisku zcela chybí.
10. **Ve vztahu ke třetímu okruhu žalobních námitek** ohledně nesprávného postupu územního řízení a orgánu územního plánování při zanedbání § 96b stavebního zákona žalobkyně uvedla, že v průběhu řízení došlo ze strany žadatele ke zúžení jeho žádosti o územní rozhodnutí, přičemž byla žádost zúžena pouze o stavební objekt *SO.03 (objekt haly)*, avšak všechny ostatní stavební objekty, které k hale neoddělitelně přísluší, zůstaly v žádosti. Stejně tak dokumentace k žádosti zůstala beze změny. Žalobkyně poukázala na § 96b odst. 3 stavebního zákona, kde je stanovena povinnost orgánu územního plánování, aby v závazném stanovisku zkoumal přípustnost záměru z hlediska cílů a úkolů územního plánování uvedených v § 18 a § 19 stavebního zákona, přičemž žalobkyně zdůraznila, že dle zmíněných ustanovení se má dbát o komplexní řešení účelného a hospodárného využití území. Z toho žalobkyně dovozuje, že pokud byla žádost zúžena pouze o objekt haly *SO.03* s absencí tomu odpovídající změny dokumentace pro územní řízení, tedy s absencí

vypuštění všech souvisejících stavebních objektů, nebylo možné takovou stavbu do území umístit.

11. **Ve vztahu ke čtvrtému okruhu žalobních námitek** ohledně nezákonného sdělení MMR žalobkyně uvedla, že s ohledem na nezákonný postup nadřízeného orgánu územního plánování podala podnět MMR k přezkumu uvedeného měnicího stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování, kterým bylo změněno závazné stanovisko magistrátu OÚP. Návrh na přezkum podaly rovněž další subjekty. Dne 31. 10. 2022 obdržela žalobkyně sdělení, ve kterém MMR uvádí, že neshledalo důvody k zahájení přezkumného řízení měnicího závazného stanoviska s tím, že neshledalo, že by měnicí stanovisko bylo rozporným s právními předpisy, ztotožnilo se s jeho odůvodněním a konstatovalo, že v přezkumném řízení podle § 94 správního řádu nadřízený orgán nezkoumá věcnou správnost přezkoumávaného aktu, která je v mezích právních předpisů. Žalobkyně nesouhlasila s uvedeným názorem MMR s tím, že probíhalo odvolací řízení, protože i MMR mělo postupovat dle § 94 odst. 1 ve spojení s § 149 odst. 7 a § 89 odst. 2 správního řádu, tedy zkoumat i věcnou správnost rozhodnutí. MMR dle žalobkyně zvolilo jednoznačně nesprávný postup, když podněty na zahájení přezkumného řízení závazného stanoviska, které bylo v rámci odvolání změněno, posoudilo bez vazby na stále probíhající odvolací řízení.
12. K výše uvedené námitce žalobkyně odkázala na příklad správného postupu, kdy ke zrušení závazného stanoviska posuzovaného podle § 149 odstavec 7 správního řádu přistoupila ministryně životního prostředí u závazného stanoviska svého ministerstva o odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu ze dne 6. 5. 2021, č. j. MZP/2021/530/542, ačkoli žádost žalovaného požadovala potvrzení nebo změnu závazného stanoviska podle § 149 odst. 7 správního řádu. S přihlédnutím k doporučení rozkladové komise dospěla ministryně k závěru, že závazné stanovisko MŽP přísluší v přezkumném řízení zrušit jako nezákonné podle ustanovení § 149 odst. 8 správního řádu, což byl dle žalobkyně správný postup.
13. Žalobkyně upozornila, že MMR ve svém sdělení o nezahájení přezkumného řízení uvedlo, že si od krajského úřadu OÚP, který vydal závazné stanovisko, k jehož přezkumu byl dán podnět, vyžádalo stanovisko k těm částem podání, které směřovaly proti obsahu předmětného závazného stanoviska, avšak relevantní odpověď neobdrželo. Z uvedeného dle žalobkyně vyplývá, že MMR mělo důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci, protože nemohlo objektivně přezkoumat napadené měnicí stanovisko, a mělo ho tudíž zrušit.
14. Dle žalobkyně proto, že krajský úřad OÚP vydal výše uvedené měnicí stanovisko, se de facto jedná o nové prvostupňové stanovisko, jelikož bylo měnicí. Krajský úřad z toho důvodu nemohl sám sobě přezkoumat stanovisko dle § 149 odst. 7 správního řádu, a tudíž přezkum měl být učiněn ze strany MMR, což nebylo provedeno.
15. Žalobkyně uvedla, že na straně 4 výše zmíněného sdělení MMR je uvedeno, že žadatel má právo zúžit předmět své žádosti, přičemž správnímu orgánu nepřísluší posuzovat, zda záměrem umísťované stavby jsou účelné, či nikoli. S tímto názorem žalobkyně nesouhlasí, neboť správní orgán se musí v řízení o umístění stavby zabývat i posouzením účelu umísťované stavby s ohledem na cíle a úkoly územního plánování, jak uvedla žalobkyně v předchozí části žaloby.
16. **Ve vztahu k pátému okruhu žalobních námitek** ohledně nesprávného vypořádání odvolacích námitek žalobkyně uvedla, že v odvolání namítla, že k žádosti není přiložena smlouva se správcem sítě (připojení na vodovod a kanalizaci), společností Severočeské vodovody a kanalizace, a. s. (dále obvykle jen „SčVK“). Žalovaný k tomu v napadeném Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí uvedl, že napojení na vodovod bude provedeno z vodojemu SO.26, který již byl povolen v samostatném řízení, pročez není důvod k doložení smlouvy. S takovým vysvětlením žalobkyně nesouhlasí, jelikož nebyla účastníkem jiného stavebního řízení ohledně zmíněného vodojemu. Žalobkyně nesouhlasí ani s konstrukcí stavebního úřadu, že si mohla část dokumentace či informace obstarat od sousední obce či dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“). Dle žalobkyně měla být smlouva přiložena k žádosti dle § 86 odst. 2 písm. d) stavebního zákona.

17. V odvolání žalobkyně namítala, že k žádosti je přiložena pouze neaktuální smlouva o připojení odběrného místa elektrického zařízení k distribuční soustavě, uzavřená 29. 5. 2017 mezi společnostmi ČEZ Distribuce a. s. a CTP Invest s. r. o., a to k jinému záměru. Aktuální smlouva o připojení k žádosti předložena není. Vyjádření žalovaného v napadeném rozhodnutí, že smlouva o připojení stále platí, přičemž práva a povinnosti přešly na nového vlastníka, považuje žalobkyně za nedostačující, neboť původní smlouva se týkala jiného záměru o jiných parametrech.
18. V odvolání žalobkyně namítala, že trvá na předložení závazného stanoviska Krajského úřadu Ústeckého kraje z hlediska řešení silnic II. a III. třídy dle § 40 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., zákona o pozemních komunikacích, ve znění do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) a závazného stanoviska obce s rozšířenou působností z hlediska řešení místních a účelových komunikací dle § 40 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích. Žalobkyně nesouhlasí s názorem žalovaného v napadeném rozhodnutí, že za „řešení“ silnic II. a III. třídy nelze považovat každou sebemenší stavební úpravu a že v zásadě jde o výstavbu či rekonstrukce silnic anebo jiný zásah do těchto pozemních komunikací (např. rozšíření, uložení inženýrských sítí apod.), který si vyžádá územní (společné) povolení. Žalobkyně upozornila, že na stávající silnici č. III/25352 je povolen vjezd vozidel do 10 t okamžité hmotnosti. Šířka komunikace v oblasti záměru je cca 6 m, krajnice je nezpevněná. Komunikace tím pádem není dimenzována pro provoz vozidel převyšujících 10 t hmotnosti. Z dokumentace záměru v procesu EIA dle žalobkyně plyne, že v souvislosti se záměrem se počítá s provozem 2 194 cest osobních automobilů, 564 cest dodávek a lehkých nákladních vozidel a 688 cest návěsových souprav/kamionů, a to každý den. Dle žalobkyně hmotnost prázdné návěsové soupravy převyšuje 12 t, naložená souprava může mít téměř 40 t. Z uvedeného je dle žalobkyně patrné, že vadou rozhodnutí o umístění záměru je také nekomplexnost posouzení dopravního napojení, únosnosti komunikace a jejího mezního zatížení.
19. Zachování provozu na silnici III. třídy spojující rychlostní komunikaci s přilehlými obcemi je dle žalobkyně veřejným zájmem. Připojením záměru, který vyvolá extrémní dopravní zatížení, je v příkrém rozporu s tímto zájmem. Stavební úpravy silnice III. třídy navržené záměrem jsou dle žalobkyně takového rozsahu, že je nelze charakterizovat jako „... každou sebemenší stavební úpravu ...“. Uplatnění závazného stanoviska v územním řízení z hlediska řešení silnic II. a III. třídy krajským úřadem podle § 40 odst. 3 písm. f) zákona o pozemních komunikacích je nejenom zákonnou povinností, ale i neopomenutelným podkladem pro vydání územního rozhodnutí. Rezignace na toto stanovisko je dle žalobkyně rezignací na ochranu veřejného zájmu na zachování funkční silniční sítě a může vyvolat rozsáhlé materiální škody. Pokud by nebyly podmínky pro úpravu komunikace nutné pro napojení záměru definovány již v územním rozhodnutí, mohlo by dle žalobkyně dojít k situaci, kdy následné investice do poškozené infrastruktury budou přičteny k tíži veřejných rozpočtů.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Stěžejní je dle žalobkyně právě chybějící závazné stanovisko, kdy dle popisu stavebního záměru (str. 11 prvostupňového rozhodnutí) je počítáno s rozšířením o odbočovací pruh u silnice III. třídy. Pokud má být přidáván další pruh, je nepochybné, že bude nutné fyzicky zasahovat do komunikace jako takové (srov. odůvodnění stavebního úřadu, kde je uvedeno, že se závazné stanovisko vydává jen tehdy, je-li fyzicky zasahováno do existující komunikace), a proto je nutné disponovat souhlasným závazným stanoviskem krajského úřadu dle § 40 odst. 3 písm. f) zákona o pozemních komunikacích. Absolutně nelze dle žalobkyně akceptovat argumentaci, že vytváření nové křižovatky a nového silničního pruhu není fyzickým zásahem do silnice. Kromě toho ke konstrukci nového připojení musí být vydán souhlas silničního správního úřadu ve smyslu § 10 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích, přičemž i tuto podmínku vydání územního rozhodnutí je dle žalobkyně namístě přezkoumat.
21. V odvolání žalobkyně namítala, že žádost o vydání územního rozhodnutí byla podána jako neúplná. Některá podstatná stanoviska byla dodána až po termínu doručení žádosti (závazné stanovisko orgánu ochrany přírody ze dne 4. 5. 2021, stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 7. 5. 2021, závazné stanovisko MŽP ze dne 6. 5. 2021). Rovněž v odvolání namítala, že pokud byly podklady pro rozhodnutí vkládány do spisu i v průběhu řízení, měla být před vydáním rozhodnutí dána účastníkům možnost se k nim vyjádřit. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně nahlížela do spisu dne 12. 5. 2021, mohla se seznámit se všemi podklady, a nebyla tak krácena na svých právech. Žalobkyně nesouhlasí s takovým vypořádáním odvolací námítky, jelikož podstatou odvolací námítky bylo porušení procesní posloupnosti ze strany stavebního úřadu, a to nerespektování § 45 odst. 2 správního řádu, dle kterého má správní orgán vyzvat k odstranění vad žadatele, jestliže jeho žádost trpí vadami. Dle žalobkyně neměl stavební úřad vůbec oznamovat zahájení řízení, nýbrž měl dle § 86 odst. 4 stavebního zákona řízení přerušit, když žádost neobsahovala potřebné náležitosti. Místo toho však stavební úřad v řízení pokračoval, čímž nadržoval žadatele. Stavební úřad neumožnil účastníkům řízení seznámit se s podklady řízení a vyjádřit se k nim dle § 36 odst. 3 správního řádu, což považuje žalobkyně za podstatnou vadu řízení.
22. Ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně poukázala na skutečnost, že rozhodnutí bylo vydáno s neobyčejnou rychlostí, 6 dnů od skončení lhůty pro uplatnění námitek, přičemž dva z těchto dnů připadají na víkend. Podat námítky a připomínky v řízení bylo možné do 9. 6. 2021. Stavební úřad zvládl vypořádat obsáhlé námítky obou obcí i připomínky dotčené veřejnosti za pouhých 6 dní, když územní rozhodnutí je datováno 15. 6. 2021. Taková rychlost s ohledem na rozsáhlost záměru a obvyklou rychlost postupu stavebních úřadů nebývá dle žalobkyně běžná. Na straně druhé rychlost řízení dle žalobkyně mohla mít za následek opomenutí některých procesních úkonů ve věci jako vyrozumění účastníků řízení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu po kompletním doplnění celého správního spisu.
23. Dle žalobkyně stavební úřad vyšel žadateli nebyvalé vstříc, o čemž svědčí mimo jiné i skutečnost, že žalobkyni byla stavebním úřadem zkrácena lhůta pro doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí na pouhých osm dnů oproti požadovaným dvěma týdnům. Stejně tak stanovení lhůty platnosti územního rozhodnutí na maximální možnou dobu pět let, odůvodněné jen povrchně, svědčí dle žalobkyně o vstřícném přístupu k žadateli.
24. Žalobkyně namítá, že postoj stavebního úřadu odporuje jedné ze základních zásad činnosti správního orgánu uvedené v § 2 odst. 4 správního řádu, podle které správní orgán dbá, aby Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

25. V odvolání napadla žalobkyně závazné stanovisko (4) magistrátu OÚP ze dne 26. 3. 2021, č. j. MgMT/028348/2021, z důvodu nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti, jak popsala žalobkyně v předchozí části žaloby. Jako žalobní argumentaci proti vypořádání této odvolací námitky využívá žalobkyně v celém rozsahu podnět k zahájení přezkumného řízení změny závazného stanoviska č. j. KUUK/057816/2022, který podala v rámci vyjádření k podkladům napadeného rozhodnutí.
26. Dále upozornila žalobkyně na stranu 68 prvostupňového rozhodnutí, kde je ve vypořádání námitek žalobkyně uvedeno, že malá část pozemku p. č. 257 v k. ú. Žichlice u Modlan pravděpodobně zasahuje do nezastavěného území, avšak v severní části tohoto pozemku nejsou umístovány žádné stavby, pouze zeleň, což je dle stavebního úřadu opatření na ochranu přírody souladné s § 18 odst. 5 stavebního zákona. S tímto názorem žalobkyně nesouhlasí, neboť se jedná o výrobně skladovací záměr uceleného logistického areálu, přičemž je nutné ho posuzovat jako celek. Nelze proto dle žalobkyně užít § 18 odst. 5 stavebního zákona k obhájení popsaného postupu. Pokud se záměr nevejde do ploch vymezených v územně plánovací dokumentaci pro daný účel, nelze jej umístit do nezastavěného území.
27. K výše uvedenému přesahu pozemku se dle žalobkyně vyjádřil i krajský úřad OÚP ve svém měnicím stanovisku na straně 8, kde konstatoval přesah části pozemku p. č. 257 do nezastavěného území, avšak z důvodu umístění zeleně na předmětné části pozemku neshledal rozpor s § 18 odst. 5 stavebního zákona, obdobně jako stavební úřad. Krajský úřad OÚP v měnicím stanovisku dle názoru žalobkyně ohýbá výklad ustanovení stavebního zákona v zájmu potřeb žadatele. Územně plánovací dokumentace, územní plány a regulační plány dle žalobkyně pracují s plochami a jejich využitím, a to bez ohledu na to, ve kterém místě plochy bude umístěna stavba. Předmětná dokumentace územního rozhodnutí (dále jen „DÚR“) vymezuje plochy, na kterých bude umístěna stavba, a tyto plochy jsou podle § 2 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavebním pozemkem. Plocha stavebního pozemku bude součástí zastavěného území, proto nemůže ležet v ploše nezastavěné. Pokud stavební pozemek vymezený územním rozhodnutím zasahuje do ploch nezastavěného území, pak je dle žalobkyně územní rozhodnutí nezákonné. Ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona se dle žalobkyně vztahuje na stavby jako celek, v případě souboru staveb pak na stavbu hlavní. Záměr *PH Park Teplice* je výrobně-skladovací stavbou, která není dle žalobkyně uvedena v § 18 odst. 5 stavebního zákona. Pro uplatnění tohoto ustanovení není rozhodující, že do nezastavěného území zasahuje „zelená plocha“ jako součást plochy výrobně-skladovací stavby. Názor krajského úřadu OÚP je dle žalobkyně nejen hrubě nezákonný, ale zjevně nadržuje žadateli.
28. Dále se žalobkyně věnovala zpětvzetí části žádosti provedenému žadatelem s tím, že takové částečné zpětvzetí žádosti (například vypuštění jedné z hal) způsobí změnu stavby, která je specifikována projektovou dokumentací celé stavby v příloze žádosti o umístění stavby. Zpětvzetí části žádosti způsobí dle žalobkyně změnu stavby, která již byla nepravomocně nejen umístěna, ale v prvním stupni také projednána se všemi účastníky řízení a se všemi dotčenými orgány. Projektová dokumentace nebyla nijak upravena, uprostřed záměru v důsledku zúžení žádosti a zastavení řízení zůstalo nedořešené „bílé místo“, které je sice součástí dotčených pozemků, ale jeho účel není v rozhodnutí nikterak ošetřen. Ostatní objekty záměru zůstávají po částečném zpětvzetí žádosti o vydání územního rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

beze změn. V důsledku by tak v umístění části záměru zůstala veškerá infrastruktura k původně zamýšlené hale SO.03, včetně přípojek, chodníků, nakládacích doků pro kamiony, parkovišť, obslužných komunikací. Žalovaný nepožadoval jakkoli upravit projektovou dokumentaci DÚR. Nereagoval na skutečnost, že po částečném zpětvzetí žádosti nedisponoval informacemi, jakým způsobem bude plocha po vypuštění stavebního objektu SO.03 využita/upravena a k jakému účelu bude sloužit. Záměr poskládaný salámovou metodou se stal dle žalobkyně neumístitelným. Výše popsaná změna stavby má dle žalobkyně za následek neaktuálnost kompletně všech podkladů prvostupňového rozhodnutí včetně všech stanovisek, závazných stanovisek, vyjádření, souhlasů, zápisů z projednání atd., protože tyto všechny jsou vydány či pořízeny k jiné stavbě, než která má být nakonec umístěna. Žadatel dle žalobkyně může žádost zúžit, ale musí ke změně doložit nový komplex aktuálních podkladů a zúžená žádost musí být znovu projednána v prvním stupni. Krajský úřad OÚP ve svém měnícím stanovisku nedostatečně posoudil účel této části umísťované infrastruktury, přičemž dle žalobkyně nemá smysl samostatné umístění doprovodné infrastruktury.

29. Dále žalobkyně namítla, že nebylo vyhodnoceno, jakým způsobem mají být likvidovány srážkové vody v prostoru haly, ohledně které byla žádost zúžena, což v současné DÚR není vůbec ošetřeno.
30. V odvolání žalobkyně namítala, že stanovisko EIA vydané krajským úřadem dne 1. 10. 2020 pod č. j. KUUK/142694/2020 považuje za nezákonné, a stejně tak i závazné stanovisko k ověření změn záměru (verifikace EIA), vydané krajským úřadem dne 20. 5. 2021 pod č. j. KUUK/064910/2021/ZPZ. Jako žalobní argumentaci proti vypořádání této odvolací námitky využívá žalobkyně v celém rozsahu podnět k zahájení přezkumného řízení změny závazného stanoviska MŽP, k žádosti odvolacího správního orgánu o potvrzení či změnu závazného stanoviska datované 21. 12. 2021, č. j. MZP/2021/530/1600, který podala žalobkyně v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí.
31. V odvolání žalobkyně namítla, že dojde k výraznému nárůstu dopravy generovanému záměrem a že dojde k zásadnímu ovlivnění dopravy v okolních obcích. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že se nejedná o námitku, ale konstatování, resp. názor žalobkyně. Žalobkyně trvá na tom, že se jednalo o odvolací námitku, kterou žalovaný řádně nevypořádal, protože je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Dle žalobkyně byly v dopravní studii zjištěny rozpory, které vedou k závěru, že dopravní studie byla účelově zkreslena tak, aby v úseku doprava „prošla“ řízením EIA. Objem generované nákladní dopravy je značně podhodnocen, navazující rozptylová a hluková studie dle žalobkyně pracují s nesprávnými vstupními daty. Obrovskou dopravní zátěž si vyžádá už jen samotný přesun podorníci a ornice, které budou dopravovat do lomu Vršany. Doprava zaměstnanců se předpokládá v drtivé většině osobními vozy, je tedy velmi pravděpodobné, že osobní doprava bude směřována i přes stávající zástavbu obce Modlany, a tím dojde ke zhoršení kvality bydlení zejména v lokalitách obcí Suché, Věšťany a Modlany. V příloze dopravní studie na obr. 9 – rozpad cest generovaných záměrem PH Parku uvedených 5 % osobních automobilů směřujících po komunikaci směr Suché, považuje žalobkyně za údaj vysoce podhodnocený a zkreslující. Tato trasa je ideální pro přiblížení ze západní části města Teplice, z Krupky i severně umístěných přilehlých obcí. V dokumentaci nejsou navržena žádná kompenzační opatření v rámci tras osobní dopravy, kdy bude docházet k nárůstu dopravy přes obce Modlanska. Dopravní toky vedoucí do nově navrhované lokality PH Park zásadně negativně ovlivní dopravu i v okolních obcích, neboť část dopravních toků bude zcela jistě vedena přes přilehlé obce, i když tomu tak dle výpočtů dopravních toků v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

EIA údajně není. Toto své tvrzení opírá žalobkyně zejména o skutečnost, že zásadní podíl pracovní síly je kumulován do sídel. Nejsou to však jen Teplice, Ústí nad Labem, Trmice a další obce situované okolo silnice č. I/63, ale i sídla, která mají rychlejší dopravní napojení na místo záměru přes sídla Suché, Věštiny, Modlany, Srbice. Tato rychlejší a kratší spojení budou zcela jistě používána, obdobně jako je tomu při spojení obcí Rtně, Žalany apod. s průmyslovou zónou Krupka a s nákupním centrem Olympia Teplice. Okolní obce nemají dle žalobkyně na tak intenzivní dopravu dimenzovanou silniční sítí. Silnice nižších tříd zde mají minimální průjezdnou šířkou, místy je není možné ani šířkově upravit, protože jsou lemovány uliční zástavbou. Nadto není dle žalobkyně vyřešen problém s maximálním zatížením komunikace č. III/25352, na což upozornila již v předchozí části žaloby.

32. V odvolání žalobkyně namítla, že výstavba záměru by zcela zásadním způsobem ovlivnila vnímání krajiny v jejím blízkém, ale i poměrně vzdáleném okolí. Záměr je tak monstrózní, že naruší pohledovou zelenou linii viditelnou např. z Milešovky, z obcí Rtně nad Bílinou, Žalany, Bořislav, Žim, Bukovice, Lhenice a dalších. Žalobkyně uvedla i řadu dalších skutečností ohledně narušení krajinného rázu (kapitola 9. Krajina, strana 28 až 32). Obsáhlou odvolací námitku vypořádal žalovaný stručným konstatováním, že po vypuštění stavebního objektu SO.03 – HALA RT3 záměr splní závazný regulativ koeficientu zeleně pro funkční plochu Z1/R19, uvedený v územním plánu obce Modlany a že obce Modlany a Rtně nad Bílinou nesouhlasí se stavbou přesto, že jejich územní plány umístění stavby za splnění daných regulativ připouští. Žalobkyně upozorňuje, že žalovaným zmiňovaný Územní plán obce Modlany z roku 1996, ve znění změny č. 1 účinné od roku 2009 (dále obvykle jen „územní plán žalobkyně“) na straně 32 uvádí, že využití předmětných ploch Z1/R19, které jsou přesahem ploch ze sousedních obcí, je třeba bedlivě sledovat z hlediska krajinného rázu, což však v daném případě nebylo naplněno. Obsahu územního plánu si musel být vědom i investor, který přesto nechal vypracovat projekt s těmito základními parametry: Zastavěná plocha šesti hal dosahuje cca 11 ha, komunikace, zpevněné plochy cca 5 ha, celková plocha záměru cca 32 ha. Vzdálenost od západní hrany haly RT2 po východní hranu haly RT6 činí 1,35 km. Dle žalobkyně se jedná o kolos, který naruší harmonické měřítko a vztahy nejen v lokalitě, ale i okolí, což v intencích charakteristik krajinného rázu představuje extrémně negativní zásah.
33. Dle žalobkyně podkladem pro vydání předmětného územního rozhodnutí bylo, mimo jiných, Souhrnné stanovisko k projektové dokumentaci stavby *PH Park Teplice* v katastrálních územích Velvěty, Žichlice u Modlan a Malhostice pro územní řízení, které vydal Magistrát města Teplice, odbor životního prostředí, (dále jen „magistrát OŽP“) dne 15. 4. 2021 pod značkou MgMT OŽP 024222/2021/V-203/Kol. V souhrnném stanovisku magistrát OŽP tvrdí, že posoudil předloženou projektovou dokumentaci podle právních předpisů v platném znění, kdy zároveň uvádí, že není dotčeným orgánem, stavba se nedotýká zájmů chráněných tímto zákonem v rámci místní a věcné příslušnosti magistrátu OŽP. Žalobkyně namítá, že zmíněné stanovisko bylo vydáno v rozporu s § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), dle kterého k umístování a povolování staveb, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody, přičemž tímto orgánem je dle § 77 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny obecní úřad obce s rozšířenou působností, tedy v daném případě magistrát OŽP.
34. V odvolání žalobkyně namítala, že projektová dokumentace není v souladu se závazným stanoviskem magistrátu ze dne 8. 4. 2021, č. j. MgMT/034333/2021/Pl, které požaduje splnění podmínek, že „*veškeré manipulační plochy a nakládací plochy budou mít zajištěnu*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ochranu proti průniku ropných látek do podloží. Tzn., že budou provedeny z nepropustného povrchu (nikoliv z betonové dlažby) ...“ Žalobkyně v odvolání upozornila, že o betonové dlažbě je však dle Souhrnné technické zprávy (součást DÚR – poznámka soudu) stále uvažováno, stejně tak s ní operuje vydané územní rozhodnutí v popisu stavby. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že uvedené pochybení napravil stanovením podmínky č. 19, ze které vyplývá, že manipulační, nakládací a parkovací plochy nebudou provedeny z betonové dlažby, což musí být vyřešeno v projektové dokumentaci pro stavební řízení. Dle žalobkyně se jedná o další důkaz, že odvolací orgán opravuje, upravuje a de facto vytváří zcela nové prvostupňové rozhodnutí. Jestliže v rozhodnutí v popisu stavby bylo vypuštěno materiálové složení budoucích staveb, zdůrazňuje žalobkyně, že odvolací orgán nemůže takto zasahovat do žádosti a jejích příloh. Žalovaný jakožto odvolací orgán měl vycházet z toho, že stavba v příloze žádosti nesplňuje podmínky závazných stanovisek, a proto ji nelze do území umístit.

35. V odvolání žalobkyně namítala, že podmínka stanovená Ministerstvem dopravy ve stanovisku ze dne 7. 5. 2021, č. j. MD-7632/2021-130/4, se týká i samotného umístění stavby v předmětném řízení a že má žalobkyně za to, že není možné stavbu západně od silnice III/25352 umístit nyní, ale je nutné vyčkat na definitivní výběr přesného vedení trasy vysokorychlostní trati (dále obvykle jen „VRT“). Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že s ohledem na změnu prvostupňového rozhodnutí není Ministerstvo dopravy dotčeným orgánem, nýbrž tímto dotčeným orgánem je magistrát OÚP, který vydal závazné stanovisko, jež bylo přezkoumáno krajským úřadem jako nadřízeným orgánem, přičemž podkladem stanoviska bylo vyjádření Ministerstva dopravy ohledně existence územní rezervy pro trasu VRT. S takovým vysvětlením žalobkyně nesouhlasí. Žalovaný vypustil z prvostupňového rozhodnutí podmínku převzatou ze stanoviska Ministerstva dopravy s odůvodněním, že toto ministerstvo není v územním řízení dotčeným orgánem. Následně se opírá o vyjádření téhož ministerstva, ve kterém hledá odpověď na otázku, zda záměr jako změna v území by mohl stanovené využití koridoru územní rezervy podstatně ztížit nebo znemožnit. Žalobkyně upozornila na § 36 stavebního zákona ohledně zásad územního rozvoje, § 23b stavebního zákona ohledně územní rezervy, § 2 odst. 1 stavebního zákona ohledně definice změny v území a § 54 odst. 5 stavebního zákona řešící nesoulad zásad územního rozvoje s územním plánem obce, přičemž žalobkyně dovodila, že stavební úřad nemohl do koridoru územní rezervy VRT umístit předmětný záměr, neboť závazný je stavební zákon a nelze rozhodovat podle vyjádření Ministerstva dopravy.
36. V odvolání žalobkyně namítala, že po prostudování projektové dokumentace došla k závěru, že není možné splnit podmínku společnosti SČVK danou ve vyjádření ze dne 17. 5. 2021, č. j. O21690052764/ÚTPČMO/VP, ohledně dodržení ochranného pásma vodovodu. K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že společnost SČVK se vyjádřila k předložené dokumentaci pro územní řízení a s navrženým řešením souhlasí za jí daných podmínek, které stavební úřad převzal do podmínek územního rozhodnutí. Žalobkyně však trvá na tom, že ochranné pásmo vodovodu není možné dodržet, neboť až 5 m vysoká stavba OP3 je umísťována na hranici ochranného pásma vodovodu. Takto vysoká stěna si vyžádá realizaci mohutné základny, jejíž vybudování jistě zasáhne do ochranného pásma vodovodu včetně nutnosti zřídit staveniště (dočasný zábor) v těsné blízkosti samotného potrubí. Dle žalobkyně v DÚR není průběh opěrných zdí jednoznačně patrný. Ve výkresové části projektu je poloha opěrných zdí k nalezení po značném úsilí, v textové části je jejich poloha popsána zmatečně. Správce sítě si tak ani nemusel uvědomit, že v ochranném pásmu vodovodního přívaděče bude něco budováno, resp. dojde ke kolizi Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stavby a ochranného pásma. Tato chyba byla dle žalobkyně následně převzata stavebním úřadem. Žalobkyně vyjádřila podiv, že ani žalovaný neověřil průběh opěrných zdí a kolize jedné z nich s ochranným pásmem vodovodu a spokojil se s vyjádřením správce sítě.

37. V odvolání namítala žalobkyně, že opěrná stěna OP1 umístěná na hranici s pozemkem p. č. XF v k. ú. Xd, jehož vlastníkem je Česká republika a příslušnost hospodařit s ním má Státní pozemkový úřad (dále obvykle jen „SPÚ“), bude zřejmě založena také na tomto pozemku a že taktéž popínavé rostliny na ozelenění stěny budou zasazeny na cizím pozemku. Zároveň namítala v odvolání, že není vysvětlen způsob obhospodařování pole v režimu jako doposud ani statika stěny, a že napadá souhlas SPÚ se stavbou. K tomu žalovaný v napadeném usnesení uvedl s odkazem na § 89 odst. 4 stavebního zákona, že je absurdní, aby žalobkyně napadala souhlas vlastníka sousedního pozemku, když SPÚ je účastníkem řízení a má možnost hájit svá práva. Žalobkyně namítá, že si nechtěla přisvojit práva jiných účastníků, ale chtěla poukázat na fatální nedostatky DÚR. Z výkresové dokumentace není dle žalobkyně zřejmé, v jakých místech mají být realizovány opěrné stěny OP1, OP2 a OP3. Zavádějící je popis umístění opěrných zdí v technické zprávě, stavby stěn nelze podle něj ve výkresech dohledat. Opěrné stěny byly žalobkyní dohledány až pomocí polohy popínavých rostlin. Přitom se jedná o tři velmi dlouhé a až 5 m vysoké stavby. Opěrná stěna OP1 byla lokalizována ve východní části areálu na rozhraní pozemkových parcel č. XF v k. ú. Xd, č. XA v k. ú. Xa a č. XE v k. ú. Xc. Zeď má tvar písmene L a leží při západním konci jižní hrany haly RT1. Samotné umístění betonové stěny vysoké 2,5 – 3,8 m na rozhraní pozemků odporuje dle žalobkyně řadě zásad a podmínek vyřčených v řízení EIA i v územním řízení. Ze strany sousedního pozemku OP1, tedy pozemku p. č. XF v k. ú. Xd, se bude výška opěrné zdi pohybovat cca 2,5 – 3,8 m nad upraveným terénem. Žadatel má v úmyslu umístit tuto opěrnou stěnu přesně na hranici pozemků. Zřejmě si SPÚ neuvědomil obsah a dosah projektové dokumentace, která není přehledná. Umístění opěrných stěn z výkresové části není dle žalobkyně zcela zřejmé a v textové části je zcela zavádějící popis, že OP1 bude „u jižního cípu parkoviště“, což není pravda. Místo toho, aby se žalovaný zabýval věcnou logikou argumentace žalobkyně, tak rezignoval nad nesmyslným nebo přinejmenším nedořešeným umístěním opěrných stěn.
38. V odvolání žalobkyně namítala, že ohledně osvětlení není patrný soulad dokumentace s požadavky závazného stanoviska EIA s tím, že v dokumentaci není zdůvodněno, proč budou svítidla na obvodu budov instalována v max. výšce 8 m, když závazné stanovisko EIA primárně počítá s umístěním do 6 m, pouze v odůvodněných případech z technických důvodů max. 8 m nad terén, a že není popsáno technické řešení, které zajistí eliminaci odrazu světla od fasády a oken, a že postrádá vyhodnocení rušivého osvětlení pro obec Suché. Žalovaný v napadeném rozhodnutí s přihlédnutím k Průvodní zprávě umělého venkovního osvětlení, která je součástí DÚR, dovodil, že požadavky závazného stanoviska EIA jsou splněny, s čímž žalobkyně nesouhlasí, jelikož v dokumentaci není zdůvodněno, proč budou svítidla na obvodu budov instalována v max. výšce 8 m. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí na straně 70 argumentuje, že „v případě osazení svítidel do výšky 6 m a splnění požadavků EIA by muselo dojít k navýšení celkového počtu svítidel pro dodržení normových hodnot, čímž dojde k navýšení hodnoty parametru rušivého světla. Optimalizace umístění svítidel ve výšce 8 m je doloženo a zdůvodněno požadovanou světelně technickým výpočtem, který je součástí projektové dokumentace.“ Z uvedeného dle žalobkyně není zřejmé, na základě jakých materiálů si stavební úřad vytvořil úsudek, že by muselo dojít k navýšení počtu svítidel pro dodržení normových hodnot. Neuvádí ani, jaké normové hodnoty zmiňuje. Stavební úřad zcela rezignoval na posouzení, zda bylo řádně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zdůvodněno umístění svítidel do výšky 8 m a kterých svítidel se tato výjimka týká. Žalobkyně je toho názoru, že došlo k porušení podmínky vyplývající ze stanoviska EIA, a to podmínky: „*Svítidla budou osazena do 6 m, ve zdůvodněných případech z technických důvodů max. 8 m nad terén.*“ Stavební úřad se opírá jen o světelně technický výpočet, ten však neuvádí, která svítidla budou umístěna do výšky 6 m a která do maximální výšky 8 m, a ani výjimky z technických důvodů nezdůvodňuje. Taktéž žalovaný dle žalobkyně vůbec neřešil podstatu námitky, a to že umístění osvětlení ve výšce vyšší než 6 m nad terénem musí být odůvodněno.

39. V odvolání žalobkyně namítla, že v prvostupňovém rozhodnutí jsou nejasné a zavádějící formulace, k čemuž žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že podkladem rozhodnutí o umístění stavby je DÚR, jejímž obsahem je i popis umísťovaných staveb, a že rozhodnutí o umístění stavby obsahuje mj. druh a účel umísťované stavby, nikoli však podrobně převzatý popis staveb uvedený v DÚR. Takové vypořádání námitky opět dle žalobkyně nese znaky napravování chyb (změnou rozhodnutí) a de facto vytváření nového prvoinstančního rozhodnutí.
40. Žalobkyně požadovala, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno ve výroku II. a aby bylo zrušeno i prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, jelikož vykazuje co do posouzení umístění řešené stavby obdobné nedostatky jako napadené rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

41. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. K námitkám žalobkyně ohledně procesního postupu při vypořádání podnětů k přezkumu podkladových závazných stanovisek uvedl, že se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že bylo třeba vyčkávat v odvolacím řízení na výsledek řízení o přezkumu. Žalovaný poukázal na skutečnost, že bylo třeba odlišit primární postup dle § 149 odst. 7 správního řádu, kdy si k odvolacím námitkám vyžádal u nadřízených dotčených orgánů potvrzení nebo změnu napadených závazných stanovisek, a následný postup dle § 149 odst. 8 správního řádu, podle nějž předal příslušným orgánům podněty k přezkumu závazných stanovisek, jež byly výsledkem přezkumu nadřízených orgánů podle § 149 odst. 7 správního řádu. Dle žalovaného zaměňuje žalobkyně zmíněné dva postupy. Žalovaný trvá na svém názoru, že přezkum závazných stanovisek dle § 149 odst. 8 správního řádu nepředstavoval ve vztahu k územnímu řízení předběžnou otázku, a nebylo tudíž nezbytné, aby žalovaný s vydáním napadeného rozhodnutí vyčkával na výsledky posouzení podnětů k přezkumu podle tohoto ustanovení.
42. K žalobní námitce, že není zřejmé, jaký veřejný zájem žalovaný chránil, když umožnil doplnit v odvolacím řízení o zcela nové závazné stanovisko MŽP ze dne 20. 4. 2022, č. j. MZP/2022/530/543, o udělení souhlasu k trvalému odnětí půdy ze ZPF, žalovaný uvedl, že postupoval v souladu se zásadou procesní ekonomie a zásadou jednotnosti správního řízení. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že by porušil rovnost účastníků a nadržoval žadateli.
43. K žalobním námitkám směřujícím proti podkladovým závazným stanoviskům upozornil žalovaný, že je vázán závaznými stanovisky nadřízených orgánů, která vyžádal postupem dle § 149 odst. 7 správního řádu, přičemž žalovanému nepřísluší se po odborné stránce vyjadřovat k jejich obsahu. Žalovaný upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2020, č. j. 5 As 26/2020-43, ze kterého plyne, že i prostou reprodukci závazného stanoviska lze považovat za dostatečné vypořádání námitek uplatněných

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v opravném prostředku proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný postupoval v souladu s uvedeným judikátem.

44. Co se týče námitek žalobkyně vůči měnícímu závaznému stanovisku, které vydal krajský úřad OÚP, poukázal žalovaný na apelační princip zakotvený v § 149 odst. 7 správního řádu, dle kterého postupoval, pročez přistoupil ke změně, a nikoli ke zrušení prvostupňového závazného stanoviska. Obecně nelze vyloučit, aby v případě postupu dle § 149 odst. 7 správního řádu nadřízený orgán zrušil prvostupňové stanovisko, pokud by byly shledány závažné nedostatky, což však nebyl posuzovaný případ.
45. K žalobní námitce, že po zúžení žádosti žadatele se žalovaný nezabýval účelností umístění ostatních stavebních objektů, které příslušely k vypuštěnému stavebnímu objektu, žalovaný odkázal na stranu 39 napadeného rozhodnutí, kde se námitkou výslovně zabýval. Žalovaný se po předmětném zúžení žádosti také zabýval otázkou použitelnosti dříve vydaných závazných stanovisek, přičemž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 6 As 49/2015-41, dle kterého je do jisté míry ponecháno na úvaze stavebního úřadu, zdali bude vyžadovat nová závazná stanoviska, nebo zdali naopak dospěje k závěru, že změna podkladů neopodstatňuje nutnost vyžádání nových závazných stanovisek. Úvahy žalovaného o možných dopadech zúžení žádosti jsou popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
46. Ve věci odnětí půdy ze ZPF žalovaný nadto pro jistotu požádal o součinnost i MŽP, které ve svém sdělení ze dne 18. 8. 2022, č. j. MZP/2022/530/1243, potvrdilo, že v projednávaném případě skutečně není potřeba vydávat nové závazné stanovisko a lze použít závazné stanovisko vydané k původnímu rozsahu záměru.
47. K žalobním námitkám ohledně nesprávného vypořádání odvolacích námitek žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nadto uvedl, že v případě některých námitek není zřejmé, jak by se namítané nedostatky dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby mohly dotknout práv žalobkyně, a to například žalobkyní namítaná neaktuálnost smlouvy o připojení odběrného místa. Žalobkyně se dle žalovaného v případě některých námitek nepřipustně pasuje do role ochránce práv jiných subjektů. Jde například o žalobkyní namítaný zavádějící popis umístění opěrných zdí, který nemusel být pro vlastníka sousedního pozemku přehledný, nebo námitku, že navrhovaná stavba zcela jistě může znemožnit realizaci vysokorychlostní trati, a proto nemohla být v jejím koridoru územní rezervy umístěna. Námitky tohoto charakteru by měl soud dle žalovaného posoudit jako nepřipustné.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení č. 1, 2, 3 a 4

48. Osoby zúčastněné na řízení – 1) CTP Invest, spol. s r. o., 2) Severočeská vodárenská společnost a. s. a 3) CETIN a. s. – se vyjádřily shodně, že budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. K žalobě samotné se nevyjádřily.
49. Osoba zúčastněná na řízení 4) PRVNÍ ŽATECKÁ a. s. se rovněž vyjádřila, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, jelikož je zemědělským podnikatelem a obhospodaruje pozemky v dané lokalitě dle pachtovní smlouvy. K věci samé uvedla, že se ztotožňuje s obsahem žaloby ve všech jejích bodech a připojuje se k návrhu žalobkyně na zrušení napadeného rozhodnutí včetně prvostupňového rozhodnutí.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení č. 5

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

50. Osoba zúčastněná na řízení 5) VODA Z TETČIC z. s. (dále jen „spolek VODA Z TETČIC“) se obsáhle vyjádřila k žalobě, navrhla zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí, přičemž z jejího vyjádření je patrné, že se ztotožňuje s žalobní argumentací. K procesním pochybením žalovaného uvedla, že měl vyčkat na dokončení přezkumného řízení ohledně závazných stanovisek. Nesouhlasila s tím, že nebyl MŽP zohledněn znalecký posudek ze dne 30. 9. 2021 znalkyně Ing. Elišky Zimové, neboť MŽP bylo povinno se jím zabývat.
51. K měnícímu stanovisku krajského úřadu jakožto nadřízeného orgánu územního plánování uvedla, že nelze nahradit chybějící odůvodnění v prvostupňovém stanovisku vlastním odůvodněním. Změna stanoviska byla navíc provedena po zásadní věcné změně, kterou bylo zúžení žádosti žadatelem. Došlo tedy ke změně předmětu řízení, přičemž nadřízený orgán vstoupil do pravomoci orgánu prvního stupně, čímž porušil zásadu dvojinstančnosti řízení při vydávání závazného stanoviska, což je nezákonný postup.
52. Co se týče žalobní námitky, že nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, k tomu uvedla, že po datu 12. 5. 2021, kdy bylo nahlíženo do správního spisu, bylo do spisu vloženo například verifikační závazné stanovisko (EIA) ze dne 20. 5. 2021, přičemž není časově možné, aby zahájení navazujícího řízení bylo oznámeno dne 7. 5. 2021 a již dne 15. 6. 2021 bylo vydáno rozhodnutí ve věci, neboť z ustanovení o navazujícím řízení v zákoně č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“) vychází konec lhůty pro uplatnění námitek na 9. 6. 2021. Stavební úřad porušil § 36 odst. 3 správního řádu, když neumožnil účastníkům seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Na stranách 36 až 38 prvostupňového rozhodnutí je uveden seznam podkladů rozhodnutí, ze kterého je zřejmé, že řada dokumentů byla do spisu doplněna až dodatečně po datu 12. 5. 2021. Stavební úřad měl účastníkům umožnit seznámit se s podklady pro rozhodnutí, přičemž výzva k seznámení se s podklady měla být provedena veřejnou vyhláškou s doručením 15 dní a další lhůtou k vyjádření, která by odpovídala složitosti řešené věci. Žalovaný nerozpoznal pochybení stavebního úřadu a ještě ho v napadeném rozhodnutí obhajoval, přičemž je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí je nezákonné.
53. Ohledně žalobní námitky přesahu pozemku p. č. XA v k. ú. Xa do nezastavěného území spolek VODA Z TETČIC uvedl, že sám stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí připouštěl pochybnosti, kde přesně je vedena hranice mezi zastavitelnou plochou a nezastavěným územím, z čehož plyne, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný měl tyto pochybnosti vyřešit, neboť každé rozhodnutí musí být v souladu se zásadou materiální pravdy, avšak tato zásada byla pominuta.
54. Spolek VODA Z TETČIC dále upozornil na stranu 35 odvolání žalobkyně, kde bylo požadováno, aby krajský úřad OÚP nechal vypracovat nezávislý expertní posudek o vlivu záměru na krajinný ráz. Nakonec žalobkyně přistoupila k zadání a předložení oponentního znaleckého posudku znalkyně Ing. Elišky Zimové, který ale nebyl připuštěn, což nesvědčí o zájmu žalovaného a MŽP na objektivním řešení celé věci.
55. Ohledně opěrných stěn OP1, OP2 a OP3 spolek VODA Z TETČIC uvedl, že žalobkyně neměla možnost se před vydáním rozhodnutí seznámit se souhlasem SPÚ se stavbou na pozemku p. č. XF v k. ú. Xd, přičemž alespoň v odvolání žalobkyně namítala v prvním stupni opomenuté problémy s reálnou možností ozelenění stavby. Zákonným zájmem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně je vliv stavby na krajinný ráz a ozelenění areálu je jeho nedílnou součástí. Navíc spolek VODA Z TETČIC zdůraznil, že stavby opěrných stěn nebyly součástí záměru hodnoceného v procesu EIA, tedy ani nemohly být součástí podmínek stanoviska EIA. Žalovaný byl povinen zabývat se námitkami žalobkyně ohledně problémů ozelenění stavby, protože opěrné stěny byly poprvé přítomny až v dokumentaci pro umístění stavby, přičemž je evidentní, že pokud jsou umístěny přímo v hranici pozemků, pak ozelenění opěrných stěn areálu bude již mimo pozemky vymezené územním rozhodnutím. Údržba zeleně by musela být prováděna ze sousedního pozemku.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení č. 6

56. Osoba zúčastněná na řízení 6) obec Rtně nad Bílinou (dále jen „obec Rtně“) se obsáhle vyjádřila k žalobě, navrhla zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí, přičemž z jejího vyjádření je patrné, že se ztotožňuje s žalobní argumentací. Dle obce Rtně, pokud žalovaný poslal na základě vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí o odvolání k přezkumu závazná stanoviska, musel vyčkat na výsledky přezkumu, což se nestalo. Měnicí závazné stanovisko krajského úřadu jakožto nadřízeného orgánu územního plánování považuje za nezákonné z důvodů popsaných v žalobě a navíc z důvodu porušení zásady legitimního očekávání zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu. Obec Rtně v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí zaslala podnět k přezkumu měnicího závazného stanoviska, kde uvedla, že nesouhlasí s jeho závěry a odůvodněním. Podle názoru obce Rtně krajský úřad OÚP postupoval v rozporu se stavebním zákonem i ustanoveními správního řádu.
57. Dle obce Rtně nebyla žalovaným řešena účelnost využití souvisejících objektů stavby poté, co došlo k zúžení žádosti ohledně haly SO.03. Protože doprovodné objekty (včetně přípojek, chodníků, nakládacích doků pro kamiony, parkovišť, obslužných komunikací) zůstanou zachovány jako součást umísťovaného záměru, je zúžení záměru důkazem ryzí pragmatičnosti tohoto činu žadatele. Je velmi pravděpodobné, že žadatel v budoucnu podá další žádost o umístění haly SO.03, byť pozměněnou.
58. Ve vztahu k problematice zásahu záměru do koridoru územní rezervy pro trasu VRT obec Rtně uvedla, že i když krajský úřad oslovil Ministerstvo dopravy v řešení otázky, zda ta která změna v území může plánovanou realizaci vysokorychlostní trati podstatně ztížit nebo znemožnit, vždy existuje pochybnost, zda tomu tak v budoucnu bude. Potažmo jakýkoliv zásah do koridoru územní rezervy má dle obce Rtně potenciál realizaci stavby, pro kterou byla rezerva zřízena, ovlivnit, případně i podstatně ztížit nebo znemožnit. Obec Rtně chápe snahu krajského úřadu si v této situaci opatřit podklad pro řešení právní otázky, nicméně považuje posouzení jen na základě stanoviska Ministerstva dopravy za nedostatečné. Navíc dle obce Rtně Ministerstvo dopravy nemá zákonné oprávnění ani k rozhodování, ani k posouzení, zda předmětná stavba může, či nemůže budoucí stavbu VRT v rezervě nějak ovlivnit. Tato otázka je otázkou ryze odbornou a bez příslušných schválených technických studií o této otázce nelze zákonně rozhodnout. Tuto skutečnost musel dle obce Rtně jak krajský úřad OÚP, tak zejména žalovaný respektovat a nebyl oprávněn vypustit podmínku č. 10: *„Samotná realizace celého stavebního záměru s názvem ‚PH Park Teplice‘ i těch staveb, na které je zapotřebí pouze územního rozhodnutí (tj. celá technická infrastruktura) je možné realizovat až po výběru přesného vedení trasy vysokorychlostní tratě Praha – Drážďany na základě schválené varianty ze studie proveditelnosti.“*
59. Ve vztahu k problematice naplnění výškového regulativu stanoveného svým územním plánem obec Rtně uvedla, že zastává v souladu s žalobním bodem názor, že regulativ Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jejího platného územního plánu týkající se maximální výšky staveb byl stavebním úřadem i žalovaným prolomen (obejit) ve prospěch žadatele. Obec Rtně opakovaně protestovala proti údajné nejednoznačnosti výkladu regulativu maximálních výšek staveb daného územním plánem (viz např. odvolání obce Rtně proti prvostupňovému rozhodnutí od strany 6). K jednoznačnosti výkladu výškové regulace přiložila obec Rtně stanovisko zpracovatele platného územního plánu obce Ing. arch. Františka Pospíšila, Ph.D., ze kterého citovala pasáž o jednoznačnosti daného regulativu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že výšku jednotlivých hal projektant počítal (plánoval) od průměrné výšky okolního rostlého terénu, avšak dle obce Rtně nelze mluvit o výškovém umístění hal, které je počítáno od průměrné výšky okolního terénu. Vychází-li obec Rtně z kótovaného zákresu osazení hal do terénu (příčné řezy, podélné řezy), lze zjistit následující: hala RT5 svou východní částí bude umístěna na návrší cca 2 m a hala RT6 východní částí na návrší cca 4 m. Z uvedeného vyplývá, že výška staveb současného rostlého terénu bude větší než regulativem stanovených 10 m. Horní hrana budovy tedy bude vyčnívat cca 12 až 14 m nad rostlý terén. Tím pádem hala nesplňuje podmínku Územního plánu obce Rtně nad Bílinou, kde je stanovena výška budovy maximálně 10 m nad rostlý terén.

60. Realizace opěrné zdi OP3 dle názoru obce Rtně taktéž prolamuje regulativ daný jejím územním plánem, který stanoví „*výšková regulace zástavby: nová zástavba bude vždy řešena do max. výšky 10 m od rostlého terénu*“. Opěrná zeď je stavbou stejně jako stavba haly. Regulativu územního plánu musí podléhat součet výšek obou staveb. V případě haly RT6 by se jednalo o součet výšky stavby opěrné stěny 5 m s výškou stavby haly 10 m. Akumulovanou výšku staveb 15 m není možné podle regulativu územního plánu realizovat, hala musí být v souladu s doporučením v bodě 1a podmínek pro fázi přípravy záměru, vytčených závazným stanoviskem o EIA, zapuštěna o 5 m níže do terénu. Žadatelem předložená dokumentace pro územní řízení pracuje dle obce Rtně s umístěním hal na uměle vytvořených návrších. Je v ní použita metoda měření výšky od upraveného terénu, kterou se žadatel snaží obejít striktně stanovený regulativ územního plánu obce Rtně – od rostlého terénu (původního, neupraveného).
61. Obec Rtně sdílí názor žalobkyně, že MMR zvolilo jednoznačně nesprávný postup, když podněty na zahájení přezkumného řízení závazného stanoviska, které bylo v rámci odvolání změněno, posoudilo bez vazby na stále probíhající odvolací řízení. Obec Rtně upozornila na § 89 odst. 2 správního řádu, dle kterého měl žalovaný přezkoumat i věcnou správnost rozhodnutí.
62. Obec Rtně sdílí obavu žalobkyně o možném poškození komunikace č. III/25352 nadlimitním zatížením vyvolaným dopravní obslužností uskutečněného záměru, jak bylo popsáno v žalobě.
63. K problematice posuzování vlivů na životní prostředí obec Rtně uvedla, že pokud se orgán ochrany přírody – magistrát OŽP v územním řízení zřekl dotčenosti a v Souhrnném stanovisku uvedl: „*Nejsme dotčeným orgánem, stavba se nedotýká zájmů chráněných tímto zákonem v rámci místní a věcné příslušnosti OŽP MgMT*“, pak Souhrnné stanovisko, které je podkladem pro vydání územního rozhodnutí, je dle obce Rtně nezákonné. Jak správně hodnotí žalobkyně, nedošlo k ochraně zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny v navazujícím řízení. Tím pádem je odvoláním napadené územní rozhodnutí vadné a musí být zrušeno.
64. K žalobní námitce, že opěrná zeď OP1 se nachází na hranici pozemku p. č. XF v k. ú. Xd, vlastníka České republiky s příslušností SPÚ hospodařit na něm, obec Rtně uvedla, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

záměr vystavět opěrnou zeď na hranicích sousedících parcel zjevně odporuje též vyhlášce č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), neboť by takové umístění bylo v kolizi s § 25, kde se k odstupům staveb uvádí, že odstupy musí splňovat požadavek na zachování kvality prostředí, umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti. Užíváním prostoru je dle obce Rtně zamýšleno obhospodařování pole na sousedící parcele. Související otázka dle obce Rtně zní, jak bude moci být obděláváno pole, na jehož hranici vyroste desítky metrů dlouhá a až 5 m vysoká opěrná zeď ve tvaru písmene L.

65. Stékání dešťových vod z plochy nad opěrnými zdmi na sousední pozemek není dle obce Rtně v dokumentaci DÚR ošetřeno, jak správně uvedla žalobkyně v žalobě. Je zřejmé, že stavba opěrné zdi umístěné na hranicích parcel bude muset být umístěna svým základem na cizím pozemku. Navíc u paty opěrné zdi, čili na cizím pozemku, mají být zasazené popínavé rostliny k ozelenění stavby. Dle obce Rtně je zde rozpor s § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., dle kterého při umístění stavby na hranici pozemku musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba ani její část nesmí přesahovat na sousední pozemek.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení č. 7

66. Osoba zúčastněná na řízení 7) PERIFERNÍ VIDĚNÍ, zapsaný spolek, (dále jen „spolek PERIFERNÍ VIDĚNÍ“) rovněž sdělila, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Soudu je známo z úřední činnosti, že spolek PERIFERNÍ VIDĚNÍ podal samostatnou žalobu proti témuž rozhodnutí žalovaného, přičemž řízení je vedeno pod sp. zn. 16 A 39/2022. Námitky spolku PERIFERNÍ VIDĚNÍ vůči napadenému rozhodnutí jsou tudíž předmětem přezkumu v samostatném řízení. Z vyjádření spolku PERIFERNÍ VIDĚNÍ je zřejmé, že se ztotožňuje s žalobními námitkami, když se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám prakticky shodně jako žalobkyně.

Vyjádření žadatele

67. Žadatel se jako osoba zúčastněná na řízení vyjádřil, že žaloba je dalším z dlouhé řady kroků, kterými se žalobkyně a jí spřízněné subjekty, zejména spolek PERIFERNÍ VIDĚNÍ, snaží za každou cenu a často až šikanózním způsobem bránit realizaci jeho legitimního záměru na vybudování areálu výrobně-skladovacích hal na svých pozemcích. Skutečnost, že žalobkyně a spolek jednají ve shodě, lze jednoduše doložit tím, že byl spolek v obci Modlany vítězným politickým uskupením v komunálních volbách 2022, a skuteností, že zastupitelem žalobkyně a předsedou spolku je stejná osoba – PharmDr. Roman Čech.
68. Žadatel zakoupil pozemky pro záměr v roce 2012 jako zastavitelné a vhodné pro realizaci záměru. V této době žalobkyně proti realizaci záměru nic nenamítala. To se změnilo teprve po komunálních volbách v roce 2018, kdy nové vedení žalobkyně začalo realizaci záměru až s iracionálním přesvědčením bránit. Sám žadatel intenzivně připravuje záměr již od roku 2018. V období před rokem 2018 projekt připravovala skupina CTP, na jejíž činnost žadatel bezprostředně navázal. V říjnu 2020 obdržel žadatel přes mohutný odpor žalobkyně a jí spřízněných osob pozitivní závazné stanovisko EIA. Dne 30. 4. 2021 podal žadatel kompletní žádost o vydání územního rozhodnutí, které bylo stavebním úřadem vydáno 15. 6. 2021. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně a s ní spřízněné subjekty odvolání, v jehož rámci napadaly i řadu podkladových závazných stanovisek. Tímto krokem a dalšími procesními průtahy protáhly územní řízení o více než rok, a to za jediným účelem. Tím bylo získání času na to, aby žalobkyně v mezidobí účelově schválila a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vydala nový územní plán, kterým by (byť v rozporu se zákonem) umístění záměru nadobro zabránila. K tomu však naštěstí nedošlo, i když o pouhé dny. Napadené rozhodnutí bylo vydáno 7. 9. 2022. Zastupitelstvo žalobkyně následně dne 22. 9. 2022 schválilo a vydalo nový územní plán, který pozemky žadatele činí nezastavitelnými. Nový územní plán byl dle přesvědčení žadatele vydán nezákonně, za naprosté ignorace jeho práv nabytých v dobré víře, což žadatel prokáže v připravovaném návrhu na zrušení části územního plánu, který podá u zdejšího soudu.

69. Výše uvedeným kontextem podané žaloby žadatel objasňuje, proč žalobkyně v žalobě tak usilovně zpochybňuje apelační princip v odvolacím řízení a v přezkumu závazných stanovisek v něm. Pokud by totiž žalovaný dle přání žalobkyně prvostupňové územní rozhodnutí nezměnil, ale zrušil a vrátil „k opravě“ stavebnímu úřadu, k vydání pravomocného územního rozhodnutí na záměr by již nikdy dojít nemohlo. V mezidobí by totiž s bezpečným časovým předstihem došlo ke změně charakteru pozemků žadatele na nezastavitelné. Z provedené svévolné a účelové změny územního plánu zároveň dle žadatele plyne, že bude-li napadené rozhodnutí zrušeno, k jeho opětovnému vydání již nedojde, neboť pozemky žadatele se v mezidobí staly nezastavitelnými.
70. Žadatel odkazuje na základní zásadu správního práva vyjádřenou v § 2 odst. 3 správního řádu, tj. na ochranu práv nabytých v dobré víře. Napadené rozhodnutí je výsledkem mnohaletých snah žadatele o realizaci legitimního developerského projektu v regionu. Ještě před vydáním napadeného rozhodnutí získal nejen žadatel řadu povolujících rozhodnutí a stanovisek. V tomto kontextu je důležité upozornit na skutečnost, že investorem a vlastníkem infrastrukturních staveb spojených s realizací záměru budou i jiné subjekty, a to zejména společnost ČEZ Distribuce, a. s. (realizace přeložky VN). Jen přeložky VN představují investici v celkové výši 26 239 439 Kč. Dle informací žadatele přitom byla na přípravnou projektovou a inženýrskou činnost již vynaložena částka ve výši 3 990 510 Kč bez DPH. Také tyto investice by přitom byly v případě nerealizace záměru vynaloženy zcela marně. Vzhledem k existenci pravomocného napadeného rozhodnutí a řady dalších souvisejících stanovisek a rozhodnutí je pak žadatel v dobré víře, že záměr bude moci být realizován. Případné zmaření záměru zrušením napadeného rozhodnutí by představovalo zásadní majetkovou ztrátu jednak na přímých nákladech a také ve formě ušlého zisku. Dosavadní náklady žadatele na pořízení pozemků a projektovou přípravu (sestavující zejména z nákladů na právní, projektové a inženýrské služby) včetně nákladů vynaložených v řízení EIA představují k 31. 12. 2022 částku ve výši 25 548 356 Kč, přičemž tato částka každý měsíc dál významně narůstá.
71. Žadatel proto nadepsaný soud uctivě žádá, aby při rozhodování o podané žalobě přihlédl také k právům žadatele nabytým v dobré víře. Žadatel je přesvědčen, že k žádným nezákonnostem nebo vadám odvolacího řízení nedošlo. I pokud by se však soud v některém z tvrzených pochybení přiklonil k argumentaci žalobkyně, je žadatel přesvědčen, že taková drobná pochybení a vady nemohly mít na zákonnost napadeného rozhodnutí jako celku vliv.
72. Žadatel považuje žalobu za zcela nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. K žalobou vytýkanému pochybení žalovaného, že nevyčkal na výsledky přezkumných řízení o podnětech k přezkumu závazných stanovisek, žadatel uvedl, že neexistuje žádná procesní povinnost žalovaného jako odvolacího orgánu vyčkat na rozhodnutí o podaných podnětech. Takový postup by byl navíc v rozporu s procesní ekonomikou a došlo by ke zcela nedůvodnému zdržování rozhodnutí ve věci na úkor žadatele, což nepochybně žalobkyně zamýšlela.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

73. Měnicí závazné stanovisko krajského úřadu OÚP, které je žalobou napadáno, bylo dle žadatele vydáno v souladu se zákonem. Žadatel odkázal na v žalobě zmiňované sdělení MMR ze dne 26. 10. 2022, č. j. MMR-69065/2022-81, které bylo vydáno k podnětu na zahájení přezkumného řízení směřujícího proti měnicímu závaznému stanovisku krajského úřadu OÚP. MMR v něm sdělilo, že neshledalo důvody k zahájení přezkumného řízení a shledalo zákonným postup při vydání měnicího závazného stanoviska, s čímž se žadatel ztotožňuje.
74. V žalobě je tvrzeno porušení § 2 odst. 4 správního řádu s tím, že žalovaný nechránil veřejný zájem, když umožnil doplnit v odvolacím řízení nové závazné stanovisko. Žadatel k tomu uvádí, že i podle judikatury Nejvyššího správního soudu platí zásada jednotnosti správního řízení, v jejímž rámci je procesně akceptovatelné nejen zpřesnění prvostupňového závazného stanoviska, ale dokonce i situace, kdy se teprve v odvolacím řízení doplní závazné stanovisko, které v prvoinstančním řízení vůbec neexistovalo, k čemuž žadatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2019, sp. zn. 1 As 208/2018. Ke stejnému závěru dospívá i právní doktrína, jejíž prameny žadatel citoval.
75. K žalobní námitce ohledně nesprávného postupu orgánu územního plánování žadatel uvedl, že měnicí stanovisko krajského úřadu OÚP bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalovaný postupoval plně v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu, kdy v souladu s apelační zásadou rozhodl, že stanovisko magistrátu OÚP změnil tak, že ho v odůvodnění argumentačně doplnil. Opačný postup, tedy zrušení stanoviska magistrátu OÚP a vrácení zpět prvoinstančnímu orgánu, by byl v rozporu s apelačním principem a zásadou procesní ekonomie.
76. Co se týče v žalobě namítaného rozporu napadeného rozhodnutí s § 18 a § 96b stavebního zákona, žadatel uvedl, že tvrzená porušení stavebního zákona nejsou ničím podložena. Žalobkyně pouze cituje textaci zákona, aniž by uvedla, v čem by po zúžení žádosti žadatele měla spočívat nehospodárnost, resp. neúčelnost jeho záměru. Žadatel nikdy neuvažoval o etapizaci záměru. Původní žádost počítala s umístěním celkem 6 hal. Své stanovisko však byl žadatel nucen změnit v průběhu odvolacího řízení, kdy byl seznámen s právním názorem žalovaného, podle kterého nebylo možné záměr umístit pro mírné překročení koeficientu zeleně dle tehdy platného územního plánu žalobkyně. Počítání zastavitelných ploch záměru v rámci územního plánu žalobkyně bylo dle žadatele problematické. Stávající výměra pozemků žadatele vychází z komplexních pozemkových úprav, kdy došlo k rozdělení a sloučení řady pozemků žadatele. Přitom nebylo jasné, kudy přesně vedla hranice zastavitelného území. Územní plán obce Modlany nebyl dostatečně určitý a specifikoval zastavitelné území jen parcelními čísly pozemků, nikoli jejich výměrou, která se v čase měnila. Až do odvolacího řízení byl proto žadatel v dobré víře, že koeficient zeleně splňuje, přičemž vycházel i ze stanoviska prvostupňového stavebního úřadu. Bezodkladně poté, co byl žadateli sdělen názor žalovaného na danou problematiku, přistoupil k jedinému možnému řešení – snížení rozsahu zastavitelných ploch záměru odstraněním haly SO.03-RT3. I po odstranění jedné haly se však dle žadatele stále jedná o tentýž záměr se všemi sítěmi a technickou infrastrukturou, která tvoří jeden stavební (a funkční) celek. Infrastruktura původně přiléhající odstraněné hale se sice může jevit jako nadbytečná, ale není tomu tak. Účastník nyní mimo jiné zvažuje, zda by původní hala SO.03-RT3 nemohla být v zmenšené podobě dodatečně umístěna na uvolněné místo tak, aby splnila parametry stanovené platnou územně plánovací dokumentací. Dle žadatele

proto nelze hovořit o neúčelnosti nebo ne hospodárnosti, kterou by žadatel jakkoli způsobil.

77. K žalobnímu bodu ohledně nezákonného sdělení MMR se již žadatel vyjádřil výše s tím, že sdělení je zákonné a v souladu s judikaturou i doktrínou. Nyní žadatel doplňuje, že zmíněné sdělení MMR nemůže být vůbec předmětem posuzování v tomto soudním řízení, protože nebylo vydáno v rámci odvolacího řízení.
78. Ve vztahu k žalobním námitkám ohledně nesprávného vypořádání odvolacích námitek žadatel souhrnně uvádí, že se jedná o žalobní body, které směřují proti věcné správnosti napadeného rozhodnutí, ale nikoli jeho zákonnosti. Ve správním soudnictví se však dle žadatele věcná správnost neposuzuje, resp. napadené rozhodnutí lze podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zrušit pouze pro nezákonnost nebo pro vady odvolacího řízení. Důvodem pro zrušení tedy dle žadatele nemůže být nesouhlas žalobkyně s realizací záměru, resp. nesouhlas žalobkyně s vypořádáním jejích námitek v napadeném rozhodnutí. Žadatel proto navrhuje, aby se nadepsaný soud touto částí žaloby vůbec nezabýval. Z procesní opatrnosti přesto k jednotlivým bodům přiložil žadatel argumentaci svědčící o jejich nedůvodnosti.
79. K žalobní námitce, že k žádosti nebyla přiložena smlouva se společností SČVK, žadatel uvedl, že se jedná o naprosto marginální záležitost. Žadatel má k dispozici soukromoprávní smlouvy, které zákon ukládá uzavřít. Navíc vodovod a kanalizace společnosti SČVK nejsou předmětem napadeného rozhodnutí.
80. K žalobní námitce, že k žádosti byla přiložena neaktuální smlouva o připojení odběrného místa k distribuční soustavě, žadatel doplnil, že smlouvy se společností ČEZ Distribuce, a. s., byly uzavřeny a jsou stále platné, případně byly nahrazeny smlouvami novými. Opět se jedná o marginální záležitost, která by ani v případě absence takové smlouvy nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí a újmu žalobkyni. Společnost ČEZ Distribuce, a. s., může jako osoba zúčastněná na řízení samostatně uplatňovat svá procesní práva. Žalobkyně zde není od toho, aby práva společnosti ČEZ Distribuce, a. s., suplovala.
81. V žalobní námitce ohledně nedoložení stanovisek krajského úřadu a magistrátu jakožto silničních správních úřadů se dle žadatele žalobkyně mylí, že by bylo nezbytné pro povolení záměru doložit závazné stanovisko odboru dopravy krajského úřadu podle § 40 odst. 3 písm. f) zákona o pozemních komunikacích. Záměr totiž bude na silnici III. třídy napojen prostřednictvím odbočovacích pruhů, tedy nedojde k fyzickému zásahu do samotné komunikace. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (na straně 14) správně uvedl, že napojení záměru se netýká „řešení“ komunikace II. a III. třídy a postačuje závazné stanovisko odboru dopravy Magistrátu města Teplice, které žadatel jako kladné obdržel a je obsahem správního spisu. Takový postup je plně v souladu s běžnou praxí. „Řešení“ silnic II. a III. třídy dle žadatele v praxi znamená, že dochází k fyzickému zásahu do stávající komunikace, například vybudováním kruhového objezdu, světelné signalizace apod. Vybudování odbočovacích (napojovacích) pruhů se však za „řešení“ silnic II. a III. třídy nepovažuje.
82. Dle žadatele žalobkyně dále v žalobě uvádí, že v současnosti dopravní značka na stávající silnici č. III/25352 povoluje pouze vjezd nákladních vozidel do 10 t okamžité hmotnosti. K tomu žadatel upozorňuje, že obsahem správního spisu je souhlas Policie České republiky (dále jen „Policie ČR“) s tím, že dojde k posunu dopravního značení až za hranici záměru – tj. za odbočovací pruhy. Jinými slovy vjezd do areálu žadatele bude pro nákladní vozidla zajišťován sjezdem z dálnice E442 (silnice č. I/63). Nákladní vozidla s okamžitou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

hmotností nad 10 t pak budou mít na základě dopravního značení zakázáno pokračovat v jízdě po silnici č. III/25352 dál od záměru směrem k obci Suché. Nárůst těžké nákladní dopravy projíždějící přes obce Suché a Modlany směrem na sever tedy nebude možný. Pro úplnost žadatel zaslal soudu (i) přípis Policie ČR ze dne 7. 4. 2021, č. j. KRPI-49147-1/ČJ-2021-040906, a (ii) situační výkres dopravní situace se souhlasem Policie ČR, který toto přesunutí dopravního značení obsahuje. Příjezd kamionů k záměru je tedy řádně povolen, a námitka tudíž není důvodná. Oba dokumenty jsou již nicméně součástí správního spisu.

83. S tvrzením žalobkyně, že žádost byla podána jako neúplná a žalobkyni nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, nelze dle žadatele souhlasit. Žádný subjekt (ani žalobkyně) v odvoláních proti prvoinstančnímu územnímu rozhodnutí netvrdil, že byla jakkoli porušena jeho procesní práva ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Předmětem žaloby navíc není prvoinstanční územní rozhodnutí, ale rozhodnutí odvolacího orgánu. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí nebo odvolacímu řízení dle žadatele žalobkyně ani netvrdí, že by byla porušena její procesní práva ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. V odvolacím řízení byla výzva k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu řádně zaslána všem účastníkům. Ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. pak dle žadatele soud může rozhodnutí zrušit toliko pro nezákonnost napadeného rozhodnutí nebo vady odvolacího řízení, nikoli pro nyní nově tvrzené vady řízení před prvoinstančním orgánem, které byly v odvolacím řízení beztak zhojeny. Žadatel zdůraznil, že jeho žádost o vydání územního rozhodnutí byla úplná a byla doplněna o všechna nutná závazná stanoviska. Všechny podklady a závazná stanoviska byly do spisu stavebního úřadu doplněny v dostatečném předstihu před uplynutím lhůty pro podání námitek. Objektivně se tedy s kompletní dokumentací záměru mohli všichni účastníci seznámit. Tato skutečnost je jednoznačně patrná ze správního spisu.
84. K žalobní námitce nevyhodnocení likvidace srážkových vod v prostoru vypuštěné haly žadatel pouze krátce uvedl, že není třeba řešit likvidaci dešťových vod na zelené ploše s tím, že dešťová voda se jednoduše vsákne do půdy.
85. Žadatel dále konstatoval, že žalobkyně opakovaně v žalobě napadá závazné stanovisko EIA včetně ověřovacího stanoviska EIA. Obě závazná stanoviska byla přezkoumána a verifikována stanoviskem MŽP. Tím považuje žadatel jejich zákonnost za nepochybnitelnou.
86. K žalobním námitkám, že dojde k nárůstu dopravy v důsledku realizace záměru a že bude dotčen krajinný ráz, žadatel uvedl, že se jedná o námitky do věcné správnosti napadeného rozhodnutí, které ani nemohou být předmětem posouzení soudu.
87. Ve vztahu k žalobní námitce, že do koridoru územní rezervy pro VRT nebylo možné umístit předmětný záměr, nýbrž bylo nutné vyčkat na definitivní výběr trasy VRT, je dle žadatele z obsahu spisu nepochybné, že žalovaný disponoval stanoviskem Ministerstva dopravy (budoucí investor VRT, k jehož ochraně byla územní rezerva zřízena), ze kterého plyne jednoznačný závěr, že realizace záměru nemůže ohrozit ani ztížit výstavbu VRT, která má být oblastí záměru vedena hluboko pod zemí (tunel). V souladu se stanoviskem Ministerstva dopravy byla do výrokové části napadeného rozhodnutí doplněna požadovaná podmínka. Tvrzení žalobkyně, že na ploše územní rezervy nelze umístit žádnou stavbu, je zjevně neopodstatněné. Navíc dle žadatele i žalobkyně dobře ví, že aktuálně probíhá aktualizace Zásad územního rozvoje Ústeckého kraje (dále jen „ZÚR“), podle které již VRT místem záměru vůbec nepovede.

88. Žalobní námitka ohledně nedodržení ochranného pásma vodovodu není dle žadatele rovněž důvodná. Společnost SČVK se záměrem vyslovila souhlas. Vodovod byl řádně vytyčen a bylo provedeno jeho zakreslení ze strany společnosti SČVK. Existence ochranného pásma byla zohledněna při přípravě záměru a žádná ze staveb záměru do ochranného pásma vodovodu nezasahuje. Co se týče opěrné stěny OP3, ani tento stavební objekt do ochranného pásma nezasáhne. Obava žalobkyně, že základy opěrné stěny zasáhnou do ochranného pásma, není dle žadatele ničím podložena a je mylná. Nadto se tento bod opět netýká práv žalobkyně, přičemž žalobkyně není oprávněna suplovat činnost společnosti SČVK.
89. Co se týče průběhu opěrné stěny OP1, tak dle žadatele opěrná stěna je umístěna cca 4 m od hranice pozemku p. č. XF v k. ú. Xd (viz přiložený obrázek). V žádném případě tedy na citovaný pozemek opěrná stěna nezasáhne.
90. Žalobní námitka ohledně nesouladu DÚR s požadavky stanoviska EIA ohledně osvětlení areálu opět dle žadatele směřuje do věcné správnosti napadeného rozhodnutí a nemůže být předmětem posouzení soudem. Jen pro úplnost však žadatel doplňuje, že se plně ztotožňuje s argumentací uvedenou v napadeném rozhodnutí. Umístění venkovního osvětlení ve výšce 8 m bylo řádně odůvodněno jako nejlepší technické řešení, které umožní snížit celkový počet svítidel, a tím i případný světelný smog. Jinými slovy je toto řešení pro životní prostředí šetrnější než umístění většího počtu svítidel v nižší výšce.
91. V návaznosti na žalobu a vyjádření spolku PERIFERNÍ VIDĚNÍ v tomto soudním řízení žadatel k důkazu dále zakládá posudek společnosti Jacobs Clean Energy s. r. o., který je podkladem pro tzv. *coherence stamp*, vydávaný podle § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů. Uvedený posudek byl vypracován v souvislosti se zahájením projektové přípravy k možnému dodatečnému umístění zmenšené haly SO.3-RT3. Přiložený posudek hodnotí záměr po vypuštění haly RT3, což je změna, kterou žalobkyně tak intenzivně kritizuje. V závěru posudku je mimo jiné uvedeno, že změny stavby nemají významný negativní vliv na životní prostředí. Zúžení předmětu záměru odebráním jedné haly SO.03-RT3 tedy dle žadatele nemohlo mít významný negativní dopad na životní prostředí, a tedy ani na platnost stávajících kladných závazných stanovisek EIA vydaných k záměru.
92. V žalobě i vyjádření spolku PERIFERNÍ VIDĚNÍ se dle žadatele namítá, že ve vztahu k záměru nebylo vydáno závazné stanovisko ke krajinnému rázu podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný se s touto námitkou již pregnantně vypořádal argumentací na str. 31 a 32 napadeného rozhodnutí, přičemž s uvedenou argumentací se žadatel ztotožňuje a jen stručně shrnuje, že v souladu s § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny se krajinný ráz neposuzuje v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání. Jak územní plán žalobkyně, tak územní plán obce Rtyně nad Bílinou takovou úpravu obsahovaly. Závazné stanovisko proto nebylo potřeba pořizovat. Nadto dle žadatele z dokumentace EIA (následně potvrzené i v závazném stanovisku MŽP), která byla podrobena revizi posudkem zpracovaným v roce 2020 společností Amec Foster Wheeler s. r. o. vyplynulo, že ve vztahu ke krajinnému rázu je záměr umístitelný s určitými výhradami, které byly do napadeného rozhodnutí (resp. do prvoinstančního rozhodnutí) plně převzaty.
93. Žadatel navrhl, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta a aby soud přiznal žadateli náhradu nákladů soudního řízení.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného a žadatele

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

94. Podáním ze dne 23. 1. 2023 učinila žalobkyně repliku o rozsahu 18 stran textu k výše reprodukováným vyjádřením žalovaného a žadatele. V rámci repliky k vyjádření žalovaného neshledal soud, že by žalobkyně uvedla nějaké nové informace či argumenty, když ostatně nové žalobní námitky bylo možné uplatnit jen ve lhůtě pro podání žaloby. Replika opakuje již vyřčenou argumentaci žalobkyně v žalobě.
95. V rámci repliky k vyjádření žadatele žalobkyně upozornila, že se jedná o snahu žadatele ovlivnit rozhodnutí soudu. Žalobkyně nesouhlasí, že by územní plán žalobkyně vydaný v září 2022 byl nezákonný.
96. Dle žalobkyně záměr porušil podmínku maximální zastavěnosti ploch (50 %) dle jejího územního plánu. Dále není splněna podmínka maximální výšky staveb od rostlého terénu, kdy definici v závazném stanovisku krajského úřadu OÚP považuje žalobkyně za účelovou a neodpovídající smyslu omezení výšky staveb, které bylo do územního plánu vtěleno pro ochranu krajinného rázu. Použitím výkladu projektanta územního plánu by se totiž záměr dostal do rozporu s územním plánem.
97. Žalobkyně upozornila, že v roce 2012 nemohla proti záměru nic namítat, jelikož první náznak záměru byl předložen až v září 2017. Jednalo se o zveřejnění informace o oznámení záměru s názvem *Business Park Teplice*. Proces přípravy nového územního plánu započal usnesením zastupitelstva o jeho pořízení v lednu 2019.
98. V další části repliky žalobkyně převzala námitky spolku VODA Z TETČIC, reprodukované výše, ohledně seznamu podkladů, které byly založeny do správního spisu dodatečně, a ohledně nesprávného postupu stavebního úřadu, který měl o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí vyrozumět účastníky formou veřejné vyhlášky, což nebylo splněno.
99. K likvidaci dešťových vod uvedla žalobkyně, že nesouhlasí s názorem žadatele, že se voda vsákne do půdy a není třeba řešit její likvidaci, neboť závisí na intenzitě deště a zasakovací schopnosti půdy, která se s délkou trvajících srážek snižuje.
100. Žalobkyně upozornila na nutnost přesunu velkého množství zeminy, zmiňovanou v závazném stanovisku MŽP ze dne 6. 5. 2021, č. j. MZP/2021/530/542, kterým byl udělen souhlas k trvalému odnětí zemědělské půdy ze ZPF, ze kterého plyne, že se bude jednat o převoz 19 781 m³ podorničí a 74 086 m³ ornice do 47 km vzdálených Vršan. Žalobkyně zdůraznila omezené zatížení komunikace III/25352.
101. Co se týče průběhu opěrné zdi OP1, žalobkyně nesouhlasila se žadatelem, že je tato zeď vedena ve vzdálenosti 4 m od hranice s pozemkem p. č. XF v k. ú. Xd. Červená čára na obrázku ve vyjádření žadatele představuje umístění opěrné zdi, přičemž je zřejmé, že zeď je na hranici se sousedním pozemkem. Ještě zřetelnější je dle žalobkyně umístění zdi v části Dokumentace SO.22 Sadové úpravy a její výkresové příloze. Důsledkem umístění zdi na hranici pozemků bude dle žalobkyně nemožnost vysadit krycí výsadbu stromů na koruně zdi. Dle žalobkyně jde realizace opěrných zdí proti smyslu podmínek vytčených závazným stanoviskem EIA, a to podmínky 1a a 1c, ve kterých je doporučováno větší zapuštění hal do terénu, vytvoření ozeleněných valů a zelených pásů umožňujících výsadbu stromů a keřového patra.
102. Žalobkyně uvedla, že v jejím územním plánu bylo stanoveno plošné uspořádání, nikoliv však podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody. Rovněž se dle žalobkyně nezpracovávalo *Vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území*.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

103. Dále žalobkyně upozornila, že o řízení dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny (souhlas orgánu ochrany přírody) se zmiňovalo i MŽP ve svém sdělení k podnětu k přezkumu ze dne 12. 12. 2022, č. j. MZP/2022/530/1436.

Replika spolku VODA Z TETČIC

104. Podáním ze dne 23. 1. 2023 učinil spolek VODA Z TETČIC repliku k výše reprodukováným vyjádřením žalovaného a žadatele. V rámci repliky k vyjádření žalovaného neshledal soud, že by spolek uvedl nějaké nové informace či argumenty. Replika opakuje již vyřčenou argumentaci spolku v jeho předchozím vyjádření.
105. V rámci repliky k vyjádření žadatele se objevila nová připomínka ohledně rozporu postupu žadatele a žalovaného s § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů, kdy spolek poukázal na povinnost oznamovatele, aby předložil v zákonné lhůtě úplný popis případných změn záměru, což nebylo splněno, když došlo k vypuštění jedné z hal až zúžením žádosti v odvolacím řízení, přičemž žalovaný nebyl oprávněn posoudit možnost změny stavby oproti záměru. Dle spolku žalovaný překročil svou pravomoc, když akceptoval stávající verifikační stanovisko EIA o změnách záměru.
106. Dále spolek VODA Z TETČIC uplatnil novou připomínku, že do DÚR byla přidána stavba *SO.19 Opěrné stěny*, která nebyla součástí dokumentace v procesu EIA. Negativní vliv opěrných stěn zejména na krajinu nemohl být dle spolku v procesu EIA posouzen.
107. Spolek VODA Z TETČIC dále namítl neaktuálnost stanoviska MŽP ze dne 20. 4. 2022, č. j. MZP/2022/530/543, ohledně souhlasu s trvalým odnětím půdy ze ZPF, kdy poukázal na skutečnost, že v důsledku vypuštění haly SO.03 ze záměru došlo k nárůstu zatravněných ploch, protože kubatury zemin podorničí budou jiné než ve výroku zmíněného stanoviska, které bylo vyhotoveno před zúžením žádosti.

Vyjádření žadatele

108. Žadatel doplnil, že předmětný záměr je výsledkem jeho mnohaletých snah o rozvoj stavebních pozemků v souladu s platnými územními plány obcí Modlany a Rtyň nad Bílinou, přičemž žadatel se snažil vyjít obcím vstříc a dohodnout se s nimi na konečné podobě záměru, což je patrné zejména z procesu EIA, kdy žadatel v mnohém ze svého záměru ustoupil a akceptoval stanovení bezprecedentních ekologických podmínek, které činí jeho záměr mimořádně ekologicky přívětivým (zelené střechy, zelené stěny, plochy zeleně atd.).
109. Ze severu je záměr umístěn pod horizontem. Z nejbližší obydlené oblasti, kterou je vesnice Suché (vzdálenost od záměru cca 1,3 km), nebude záměr vůbec viditelný. Samotné Modlany jsou vzdáleny od záměru cca 3,8 km zcela mimo dopad pohledových, světelných, hlukových či jiných imisí. Žalobkyně konstantně brojí proti záměru, který se jí prakticky vůbec nedotkne. Žalobní námitky jsou dle žadatele pouze zástupnými důvody, kdy žalobkyně hledá jakékoli formální pochybení v územním řízení. Skutečným důvodem postupu žalobkyně je fakt, že po zvolení nového zastupitelstva v roce 2018 se toto bez bližšího vysvětlení rozhodlo, že se jim záměr nelíbí a nechtějí ho bez ohledu na názor obyvatel a dalších subjektů.
110. Žadatel nepochybně má právo ekologických spolků brojit proti výstavbě, nicméně v tomto případě zejména vyjádření spolku VODA Z TETČIC je silně obstrukční, přičemž žadatel nabyl dojmu, že se jedná o zneužívání práva v neúnosné intenzitě.

Vyjádření spolku PERIFERNÍ VIDĚNÍ

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

111. Soud dále obdržel podání ze dne 31. 1. 2023 spolku PERIFERNÍ VIDĚNÍ označené jako *Návrh důkazu k bodu žaloby*, přičemž spolek uvedl, že požádal dle informačního zákona o poskytnutí rozhodnutí žalovaného, kterými zrušil podle § 149 odst. 8 správního řádu závazná stanoviska v období let 2020, 2021 a 2022. Z rozhodnutí, které spolek obdržel dne 28. 1. 2023, vyplývá, že ke zrušení závazného stanoviska přistupuje žalovaný z důvodů chybějící kompetence a z důvodu nedostatečného odůvodnění. Z více rozhodnutí žalovaného je dle spolku zřejmé, že pokud byl žalovaný v rámci odvolacího řízení požádán o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska dle § 149 odst. 7 správního řádu, nakonec přistoupil z důvodu absence odůvodnění, tedy absence řádného posouzení záměru ve vztahu k územnímu plánu, ke zrušení závazného stanoviska podle § 149 odst. 8 správního řádu. Z toho dle spolku vyplývá, že není žalovaným běžné využíván apelační princip, nýbrž princip kasační. K tomu spolek předložil 8 rozhodnutí žalovaného.

Posouzení věci soudem

112. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
113. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
114. Soud rozhodoval věc přednostně ve smyslu § 56 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 9d odst. 2 zákona o posuzování vlivů ve lhůtě 90 dnů ode dne, kdy žaloba došla soudu (tj. ode dne 7. 11. 2022).
115. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
116. Vypořádání žalobních námitek prováděl soud pro přehlednost v zásadě postupně v rámci jednotlivých okruhů námitek, jak byly uplatněny v žalobě, když je zřejmé, že žalovaný a osoby zúčastněné na řízení se ve svých vyjádřeních rovněž přidrželi struktury žalobních okruhů v žalobě.
117. Žalovaný i žadatel upozorňovali u řady žalobních námitek, že žalobkyně si osobuje námitky, které jí nepřísluší. Na tomto místě proto považuje soud za účelné vyjasnit postavení žalobkyně jakožto územního samosprávného celku v územním řízení. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že od počátku územního řízení bylo se žalobkyní jednáno jako s účastníkem řízení dle § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona jakožto s obcí, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn. Ze správního spisu nevyplývá a žalobkyně to ani netvrdí v žalobě, že by byla účastníkem dle § 85 odst. 2 písm. b) správního řádu, které se vztahuje na osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Podle § 89 odst. 4 stavebního zákona obec uplatňuje v územním řízení námitky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce. Z uvedeného ustanovení plyne, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně tedy hájí zájmy územní samosprávné jednotky, tj. svého území a potřeby svých občanů ve smyslu ochrany veřejného zájmu v souladu s § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), nikoliv práva jednotlivých občanů vztahující se k jejich konkrétním majetkovým a jiným právům. Do samostatné působnosti obce patří mimo jiné péče o vytváření podmínek pro uspokojování potřeb občanů. Jde především o uspokojování potřeby bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů, potřeby informací, výchovy a vzdělávání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku (§ 35 odst. 2 zákona o obcích). Z titulu postavení žalobkyně jako účastníka řízení podle § 85 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 89 odst. 4 stavebního zákona oprávněnými námitkami žalobkyně v tomto územním řízení mohly být toliko námitky odvozující se z hmotných práv žalobkyně, které jsou směřovány do ochrany zájmů obce, nikoliv do ochrany práv a soukromých zájmů jednotlivých občanů obce a dalších subjektů, které mají vlastní postavení v řízení jako účastníci řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona, pokud se sami k ochraně svých věcných práv přihlásí na základě vyvěšeného a veřejně vyhlášeného řízení o záměru. Soud v případě některých žalobních námitek shledal, že se jedná o námitky přesahující postavení žalobkyně jako obce v územním řízení, na což bude upozorněno v další části textu při vypořádání konkrétní žalobní námítka.

118. Co se týče tvrzení žadatele ve vyjádření k žalobě ohledně nepřipustnosti řady žalobních námitek s tím, že směřují do věcné správnosti napadeného rozhodnutí a že v soudním řízení se neposuzuje věcná správnost, nýbrž pouze zákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s., soud uvádí, že obecně souhlasí s názorem žadatele, že v soudním řízení se zkoumá pouze zákonnost, a nikoli věcná správnost rozhodnutí, nicméně pokud jsou v žalobě namítány například rozpory mezi řešením, které bylo přijato v napadeném rozhodnutí, a podkladovým závazným stanoviskem, tak se jedná o potenciální nezákonnost, ke které soud musí přihlédnout. Podrobněji se k této otázce soud vyjádří v rámci vypořádání jednotlivých námitek.
119. Dále ve vztahu k postavení osoby zúčastněné na řízení soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, ve kterém se uvádí: „V soudním řízení správním je to žalobce (navrhovatel v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy), kdo vymezuje žalobními body (podstatnými důvody uvedenými v žalobě) ‚program‘ projednání věci soudem. Určuje podstatné otázky, kterými se soud při posuzování důvodnosti žaloby musí zabývat. (...) Ačkoli u osoby zúčastněné na řízení je nutné vycházet z toho, že se v soudním řízení správním jedná (také) o ‚její‘ spor, není to ona, kdo určuje ‚program‘ soudního projednávání žaloby. Může předmět sporu stanovený žalobcem komentovat, podporovat jeho důvody nebo naopak vyvracet důvodnost žalobcem uplatněných námitek po stránce skutkové i právní a na relevantní důvody jí uplatněné musí soud v odůvodnění svého rozhodnutí přiměřeně reagovat. Pokud soud podstatné námitky uplatněné v žalobě náležitě posoudí a vypořádá v odůvodnění, zpravidla tím rovněž (alespoň implicitně) odpoví na argumenty uplatněné osobou zúčastněnou na řízení.“ Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 As 11/2003-164, plyne závěr, že osoba zúčastněná na řízení má právo podat vyjádření k žalobě, avšak svým vyjádřením se nemůže domáhat projednání vlastních žalobních námitek uplatněných nad rámec žalobních námitek. Soud proto hodnotil námitky osob zúčastněných na řízení ve výše naznačeném smyslu, což bude vysvětleno v případě konkrétních námitek níže.
120. **V prvním okruhu žalobních námitek** žalobkyně namítala nesprávný procesní postup při vydání napadeného rozhodnutí s tím, že dle žalobkyně rozhodl žalovaný v rozporu s Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

právní úpravou, když zčásti zrušil, zčásti změnil a zčásti ponechal beze změn prvostupňové rozhodnutí. K uvedené námitce soud uvádí, že žalobkyně nespecifikovala důvody, pro které by měl být postup žalovaného nesprávný. Postup odvolacího orgánu při rozhodnutí o odvolání je upraven v § 90 správního řádu, ze kterého je zřejmé, že odvolací orgán může rozhodnout vícero způsoby, kdy může rozhodnutí potvrdit, změnit nebo zrušit. Kombinace uvedených způsobů rozhodnutí není vyloučena. Tímto způsobem žalovaný postupoval, když prvostupňové rozhodnutí zčásti zrušil, zčásti změnil a zčásti potvrdil (ponechal beze změn). Více se soud námitkou nezabýval s ohledem na absenci žalobní argumentace, přičemž námitku nepovažuje za důvodnou.

121. Žalobkyně dále namítala, že v rámci odvolání napadla několik závazných stanovisek, která byla podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí, a to mimo jiné závazné stanovisko krajského úřadu OŽP ze dne 1. 10. 2020, č. j. KUUK/142694/2020 – posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí EIA, a ze dne 20. 5. 2021, č. j. KUUK/064910/2021/ZPZ – ověření změn záměru (verifikace EIA). MŽP vydalo závazné stanovisko, ve kterém se zabývalo stanovisky EIA a verifikace EIA s ohledem na námitky žalobkyně, přičemž se však podle žalobkyně vůbec nezabývalo jí předloženým důkazem (znalecký posudek znalkyně Ing. Elišky Zimové), s čímž žalobkyně nesouhlasila.
122. Soud zjistil z obsahu správního spisu, že žalobkyně podala odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dne 30. 6. 2021 a doplnila je podáním ze dne 12. 7. 2021. V odvolání žalobkyně napadala obě stanoviska (EIA a verifikace EIA), přičemž se nezmiňovala o žádném znaleckém posudku, který nechala zpracovat ohledně krajinného rázu. Žalovaný poslal dne 6. 9. 2021 odvolání MŽP s žádostí o potvrzení nebo změnu uvedených dvou stanovisek. Podáním ze dne 11. 10. 2021 navrhla žalobkyně provedení důkazu uvedeným znaleckým posudkem v odvolacím řízení. Tento znalecký posudek poslal žalovaný jakožto doplňující podklad MŽP s průvodním podáním ze dne 19. 10. 2021. MŽP vydalo dne 21. 12. 2021 potvrzující závazné stanovisko, kterým potvrdilo obě výše uvedená stanoviska. V potvrzujícím závazném stanovisku se MŽP nezabývalo znaleckým posudkem, který mu byl zaslán. V podání ze dne 10. 1. 2022, č. j. MŽP/2022/530/48, označeném jako *Sdělení k žádosti Obce Modlany o vypořádání důkazů doplněných v rámci podaného odvolání* MŽP v reakci na žádost žalobkyně vysvětlilo, z jakých důvodů ke znaleckému posudku nepřihlíželo. V předmětném sdělení MŽP poukázalo na zásadu koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu s tím, že uvedená zásada neumožňuje uplatňovat důkazní prostředky ex post. MŽP upozornilo, že v intencích zákona o posuzování vlivů je zásada koncentrace upravena v § 8 odst. 3 zmiňovaného zákona, dle kterého územní samosprávné celky a další osoby se mohou vyjádřit k dokumentaci u příslušného úřadu písemně do 30 dnů od zveřejnění informace o dokumentaci, přičemž k vyjádřením zaslaným po lhůtě se nepřihlíží. MŽP upozornilo, že zásada koncentrace platí i pro odvolací řízení, k čemuž poukázalo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 3 As 63/2006. MŽP dále uvedlo, že hodnocení krajinného rázu je předmětem samostatného řízení dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Soud konstatuje, že v zásadě souhlasí s vyjádřením MŽP ohledně pozdního uplatnění znaleckého posudku v řízení. Je třeba vidět, že posouzení EIA dle zákona o posuzování vlivů a souhlas orgánu ochrany přírody s umístěním stavby ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny jsou samostatná řízení, přičemž v zákoně o posuzování vlivů je upravena řada lhůt, které se vztahují k procesu EIA. V žalobkyní předloženém znaleckém posudku Ing. Elišky Zimové je na první straně vymezen účel posudku s tím, že se jedná o posouzení dokumentu *Hodnocení vlivů na krajinný ráz PH Park Teplice*, který je přílohou dokumentace ve smyslu § 8 a přílohy č. 4 zákona o posuzování vlivů, přičemž dokument byl vypracován Ing. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Pavlem Kolářkem dne 20. 1. 2020. Na straně 3 znaleckého posudku je popsán postup žalobkyně, že již dne 22. 5. 2019 zaslala krajskému úřadu vyjádření v rámci procesu EIA, že dokumentace byla v červnu 2019 vrácena žadateli k přepracování. Dne 22. 4. 2020 byla zveřejněna na úřední desce krajského úřadu informace o přepracované dokumentaci, přičemž k této přepracované dokumentaci se žalobkyně vyjádřila, kdy uvedla své výhrady k posouzení vlivu záměru na krajinný ráz. Žalobkyně tedy dle názoru soudu měla možnost vyjádřit se k dokumentaci včetně dokumentu ohledně hodnocení vlivu na krajinný ráz, čehož žalobkyně využila, přičemž její vyjádření bylo zohledněno při vydání závazného stanoviska. Znalecký posudek byl vyhotoven až dne 30. 9. 2021. V § 8 odst. 3 zákona o posuzování vlivů je stanovena lhůta 30 dnů pro případné vyjádření žalobkyně k dokumentaci s tím, že k pozdějšímu vyjádření se nepřihlíží. Žalobkyně se vyjádřila dne 22. 4. 2020 a posudek byl vypracován až o rok a půl později. V takovém případě je třeba nahlížet na zmíněný posudek jako na novou námitku vůči dokumentaci, přičemž se jedná o opožděnou námitku ve smyslu § 8 odst. 3 zákona o posuzování vlivů, neboť není možné požadovat po krajském úřadu OŽP, aby v procesu EIA vyčkával tak dlouhou dobu na znalecký posudek dodaný žalobkyní. Ze žalobních tvrzení navíc ani nevyplývá, že by tento důkazní návrh (znalecký posudek) učinila žalobkyně v procesu EIA. Soud souhlasí se sdělením MŽP, že popsaná zásada koncentrace řízení se vztahuje i na odvolací řízení. Soud tudíž shledal, že MŽP postupovalo správně, když v procesu posuzování závazného stanoviska EIA nepřihlíželo ke zmíněnému znaleckému posudku. Navíc MŽP ve svém sdělení správně poukázalo na skutečnost, že znalecký posudek představuje pouze jiný odborný názor na danou problematiku krajinného rázu, přičemž uvedený posudek nevyvrací zákonnost stanoviska EIA. Soud doplňuje, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 11. 2008, č. j. 1 As 59/2008-77, konstatoval, že *„znalecký posudek (§ 127 o. s. ř.) je určen toliko ke zkoumání otázek skutkových. Znalec proto nemůže hodnotit, zda by určité stavební úpravy mohly snížit nebo změnit krajinný ráz (§ 12 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny), neboť tato otázka je otázkou právní. (...) Znalec by se jistě mohl zabývat skutkovými aspekty krajinného rázu – tedy tím, co tvoří přírodní, kulturní a historickou charakteristiku místa, jaké jsou zde významné krajinné prvky, případně kulturní dominanty, a jaké konkrétní aspekty staveb jsou určující pro zachování harmonického měřítka a harmonických vztahů v krajině; posouzení míry a kvality zásahu do krajinného rázu však nelze správním orgánům odejmout.“* V rozsudku ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 As 86/2014-49, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„zásah do krajinného rázu se ani při sebevětší snaze nedá jednoduše objektivizovat pomocí matematických či fyzikálních veličin, a proto vždy bude, alespoň do určité míry, subjektivním skutkovým hodnocením.“* Soud souhlasí s citovanou judikaturou, že vyhodnocení míry a kvality zásahu do krajinného rázu je věcí odborného posouzení správních orgánů, nikoli znalce, přičemž posouzení zásahu do krajinného rázu je do značné míry subjektivní, což dále snižuje význam znaleckého posudku. Soud ze všech výše uvedených důvodů neshledal námitku důvodnou.

123. Žalobkyně namítala, že žalovaný postupoval při vyžádání závazných stanovisek nesprávně dle § 149 odst. 8 správního řádu, zatímco správně měl postupovat dle § 149 odst. 7 správního řádu a zejména měl vyčkat na výsledek přezkumného řízení.
124. Soud k uvedené námitce z obsahu správního spisu zjistil, že jsou v něm založeny listiny ze dne 6. a 7. 9. 2021, ve kterých žádal žalovaný nadřízené orgány dle § 149 odst. 7 správního řádu o potvrzení nebo změnu závazných stanovisek. Jednalo se celkem o 4 závazná stanoviska, která žalobkyně napadla v odvolání, přičemž odvolání bylo zasláno nadřízeným správním orgánům spolu s žádostmi o vydání stanovisek. Při uvedeném postupu byla dvě stanoviska potvrzena, jedno stanovisko změněno a jedno zrušeno. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Podáním ze dne 27. 7. 2022 se žalobkyně vyjádřila k podkladům rozhodnutí s tím, že namítla, že nesouhlasí se závěry dvou potvrzujících a jednoho měnícího stanoviska nadřízených orgánů s tím, že požaduje jejich přezkum, přičemž přílohami podání žalobkyně byly mimo jiné jednotlivé podněty k přezkumu, které žalovaný postoupil jednotlivým nadřízeným orgánům. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí, aniž by vyčkal výsledků přezkumu jednotlivých napadených stanovisek.

125. Podle § 149 odst. 7 správního řádu, *„jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků.“*
126. Podle § 149 odst. 8 správního řádu *„nezákonné závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Přezkumné řízení lze zahájit do 1 roku od právní moci rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno; závazné stanovisko nelze v přezkumném řízení zrušit nebo změnit po uplynutí 15 měsíců od právní moci rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno. Jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí.“*
127. K žalobkyní nastolené problematice závazných stanovisek se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 As 89/2017-38, ve kterém uvedl, že *„správní řád rozlišuje řádné a mimořádné opravné prostředky, přičemž odvolání je řádným opravným prostředkem, zatímco přezkumné řízení je opravným prostředkem mimořádným. Zároveň je třeba zdůraznit, že správní řád u jednotlivých opravných prostředků důsledně rozlišuje rozsah přezkoumávání napadeného správního rozhodnutí. Zatímco pro odvolací řízení platí, že odvolací správní orgán přezkoumává jak soulad napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení s právními předpisy, tak také věcnou správnost napadeného rozhodnutí, v přezkumném řízení se hodnotí toliko soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy (srov. § 94 odst. 1, § 95 odst. 1 a § 97 odst. 3 správního řádu).“*
128. Soud se ztotožňuje s citovaným judikátem, přičemž konstatuje, že z obsahu správního spisu nezjistil jakékoli pochybení žalovaného ohledně žádostí o poskytnutí stanovisek nadřízených orgánů. Žalovaný v odvolacím řízení správně postupoval dle § 149 odst. 7 správního řádu, kdy žádal o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Jelikož však žalobkyně učinila podněty k přezkumu těchto v odvolacím řízení pořízených stanovisek nadřízených orgánů, postupoval žalovaný správně, když tyto podněty jakožto mimořádné opravné prostředky postoupil jednotlivým dotčeným nadřízeným orgánům, kterým byly adresovány. Ze správního řádu neplyne povinnost, podle které by v takovém případě měl žalovaný povinnost vyčkat výsledků přezkumu. Žalobkyně upozorňovala na část § 149 odst. 8 správního řádu, kde je uvedeno, že správní orgán vyčká rozhodnutí v přezkumném řízení. K tomu soud uvádí, že tento postup se uplatní pouze v případě, že podnět podal sám správní orgán v domnění, že jde o nezákonné stanovisko. O takovou situaci však v daném případě nešlo, neboť žalovaný pouze postoupil podněty žalobkyně k přezkumnému řízení. Nebylo tedy třeba, aby žalovaný vyčkával se svým rozhodnutím na jednotlivé výsledky přezkumných řízení. Soud proto nepovažuje námitku za důvodnou.

129. Žalobkyně brojila proti postupu žalovaného, který umožnil žadateli uplatnění zcela nového závazného stanoviska MŽP ze dne 20. 4. 2022, č. j. MŽP/2022/530/543, o udělení souhlasu k trvalému odnětí 32,0944 ha zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu.
130. Žalovaný se touto problematikou zabýval na straně 10 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že „dne 24. 3. 2022 obdržel KÚ ÚK, UPS (žalovaný – poznámka soudu) rozhodnutí ministryně životního prostředí č. j. MŽP/2021/430/851, ze dne 25. 2. 2022, kterým bylo zrušeno souhlasné závazné stanovisko MŽP č. j. MŽP/2021/530/542, ze dne 6. 5. 2021. Jako důvod zrušení závazného stanoviska ministryně uvedla nepřezkoumatelnost závazného stanoviska, jelikož z něj není zřejmé, jakých konkrétních částí pozemků se týká odejmutí půdy ze zemědělského půdního fondu (ZPF) s ohledem na odvolateli namítaným zábořem půdy v I. třídě ochrany ZPF. V průběhu odvolacího řízení, dne 28. 6. 2022, však obdržel odvolací orgán od žadatele nové závazné stanovisko MŽP č. j. MŽP/2022/530/543, ze dne 20. 4. 2022, kterým byl udělen souhlas k trvalému odnětí 32,0944 ha zemědělské půdy ze ZPF pro předmětnou stavbu a ve kterém bylo napraveno pochybení, pro které bylo předchozí závazné stanovisko ministryně životního prostředí zrušeno, tj. byly nezpochybnitelně specifikovány pozemky a jejich části, kterých se vymezení ze ZPF týká. V ostatním bylo „nové“ závazné stanovisko shodné s „předchozím“, zůstala totožná odejmutá plocha orné půdy, výpočet odvodu i stanovené podmínky. S ohledem na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 24. října 2019, sp. zn. 1 As 208/2018) se ve správním řízení uplatí zásada jednotnosti správního řízení, v rámci které je procesně akceptovatelné, pokud se i v odvolacím řízení doplní závazné stanovisko, které v prvoinstančním řízení dokonce vůbec neexistovalo.“
131. Soud zjistil z obsahu správního spisu, že údaje žalovaného v citaci výše odpovídají skutečnosti co se týče důvodů, pro které ministryně životního prostředí zrušila předchozí stanovisko, přičemž nové stanovisko reflektovalo výtky ministryně. Žalovaný odkázal na přílehlavý judikát, ze kterého je zřejmé, že není vyloučeno, aby závazné stanovisko bylo předloženo až v odvolacím řízení. Nadto je z obsahu správního spisu zřejmé, že procesní postup byl takový, jak žalovaný popsal na straně 40 napadeného rozhodnutí, že „v rámci součinnosti požádal MŽP o sdělení, zda zúžením předmětu řízení mohou být dotčeny jimi chráněné zájmy a zda je závazné stanovisko ze dne 20. 4. 2022 možno brát jako aktuální podklad pro rozhodování o umístění stavby. Vyjádření MŽP ze dne 18. 8. 2022 v podstatě potvrdilo závěr odvolacího orgánu, že v důsledku zúžení předmětu žádosti není potřeba dokládat nové závazné stanovisko MŽP ohledně odnětí půdy ze ZPF.“ Z uvedeného plyne, že MŽP de facto potvrdilo platnost svého stanoviska i pro nastalou situaci, kdy došlo k zúžení předmětu žádosti žadatele, čemuž se soud bude věnovat v další části rozsudku. Pokud žalobkyně namítala, že žalovaný argumentoval při použití nového závazného stanoviska jakýmsi neurčitým veřejným zájmem, soud k tomu uvádí, že se jednalo pouze o podpůrnou argumentaci § 50 odst. 3 správního řádu. Soudu se s ohledem na výše popsané skutečnosti jeví postup žalovaného v pořádku, když žalovaný akceptoval nové závazné stanovisko reflektující zrušující důvody ministryně, pročť soud nepovažuje námitku za důvodnou.
132. **Ve druhém okruhu žalobních námitek** ohledně nesprávného postupu orgánu územního plánování žalobkyně namítala, že krajský úřad OÚP vydal měnící závazné stanovisko, ačkoli prvostupňové stanovisko magistrátu OÚP bylo nezákonné, neboť ignorovalo regulativy územních plánů dotčených obcí, pročť mělo být prvostupňové stanovisko zrušeno. K uvedené námitce soud uvádí, že nezákonnost či věcná nesprávnost prvostupňového stanoviska není ve smyslu § 149 odst. 7 správního řádu důvodem ke zrušení prvostupňového stanoviska, pokud je možno, aby nadřízený orgán zjednal nápravu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tím, že vydá měnící stanovisko, jako se tomu stalo v tomto případě. Jedná se o uplatnění apelačního principu, kdy je nežádoucí, aby docházelo ke zrušení prvostupňového stanoviska a prodlužování řízení. Navíc se nejednalo o významnou změnu, když uvedené stanovisko změnou reagovalo na zúžení žádosti žadatelem, kdy dospělo k závěru, že záměr v původním rozsahu bez stavebního objektu *SO.03 hala RT3* je z hlediska souladu s politikou územního rozvoje, územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování přípustný.

133. Dle žalobkyně mělo být prvostupňové stanovisko magistrátu OÚP zrušeno i z důvodu nepřezkoumatelnosti, jelikož nesplňovalo náležitosti dle § 149 odst. 2 správního řádu a nezabývalo se otázkou, zda záměr může ztížit nebo znemožnit realizaci VRT. K tomu soud uvádí, že k této záležitosti se vyjádřil krajský úřad OÚP na straně 4 měnícího závazného stanoviska, kdy přisvědčil žalobkyni ohledně nedostatečného odůvodnění prvostupňového stanoviska, což však napravil svým postupem, přičemž zdůraznil apelační princip posouzení stanoviska. Soud přisvědčuje žalobkyni, že magistrát OÚP se skutečně ve svém stanovisku nezabýval otázkou, zda záměr může ztížit nebo znemožnit realizaci VRT. Této problematice se však věnoval krajský úřad OÚP na stranách 5 a 6 měnícího stanoviska s ohledem na uplatněný apelační princip. Soud se s názorem krajského úřadu OÚP ztotožňuje ohledně upřednostnění apelačního principu, když § 149 odst. 7 správního řádu počítá s potvrzením nebo změnou závazného stanoviska, nikoli s jeho zrušením. Jedná se de facto o obdobnou situaci jako v případě dodání nového stanoviska až v průběhu odvolacího řízení, což bylo aprobevováno judikaturou uvedenou výše. Navíc je zřejmé, že se jedná o závazné stanovisko, které není samostatným rozhodnutím, tudíž nelze klást na odůvodnění prvostupňového stanoviska takové nároky jako na správní rozhodnutí. Soud proto neshledal námitku důvodnou.
134. K podání spolku PERIFERNÍ VIDĚNÍ ze dne 31. 1. 2023, označenému jako *Návrh důkazu k bodu žaloby*, soud uvádí, že se de facto jedná o novou námitku (žalobní bod), kdy je namítán rozpor postupu žalovaného, resp. krajského úřadu OÚP, který vydal měnící stanovisko, s praxí uvedeného orgánu v jiných obdobných věcech. Jedná se o novou námitku, která nebyla uplatněna v žalobě, ve které žalobkyně sice zdůvodňovala nesprávný postup krajského úřadu OÚP při vydání měnícího stanoviska, nicméně nenamítala rozpor s praxí uvedeného orgánu v jiných věcech. Z pohledu soudu se jedná o námitku, kterou nepřipustně uplatňuje spolek, ačkoli ten jakožto osoba zúčastněná na řízení své vlastní námitky formulovat nemůže, a navíc je námitka opožděná, když žalobní námitky lze uplatnit jen ve lhůtě pro podání žaloby. Nadto soud uvádí, že se již v předchozí části rozsudku zabýval správností (nesprávností) postupu krajského úřadu OÚP při vydání měnícího stanoviska. Nyní soud ještě doplňuje odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2018, č. j. 6 As 201/2017-40, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „*zákon nepočítá s tím, že by nadřízený orgán dotčeného orgánu vadné závazné stanovisko zrušil a věc se z tohoto důvodu vrátila k prvnímu stupni (srov. text „vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska“). Nadřízený orgán může závazné stanovisko toliko potvrdit nebo změnit (přičemž změnou může být i nesouhlas v případě, kdy původní stanovisko bylo souhlasné, a naopak).*“ Soud se ztotožňuje s uvedeným judikátem a dodává, že případná nesprávná praxe žalovaného, resp. krajského úřadu OÚP ohledně změny či zrušení závazného stanoviska v jiných věcech není důvodem k tomu, aby taková praxe měla být považována za správnou v nyní posuzované věci. Soud upozorňuje, že předmětné vyjádření spolku bylo doručeno soudu až v pátek 3. 2. 2023, tedy na konci lhůty 90 dnů pro rozhodnutí soudu, která počala běžet dne 7. 11. 2022, kdy žaloba došla soudu (viz § 9d odst. 2 zákona o posuzování vlivů), přičemž poslední den lhůty pro rozhodnutí soudu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

připadl na pondělí 6. 2. 2023, kdy také soud rozhodl. Za této situace již nemělo smysl samostatně rozesílat zmíněné podání účastníkům řízení a osobám zúčastněným na řízení, když navíc šlo o nepřipustnou a opožděnou námitku. Soud proto přistoupil k doručení zmíněného podání až spolu s vydaným rozsudkem.

135. **Ve třetím okruhu žalobních námitek** zpochybňovala žalobkyně správnost postupu orgánu územního plánování s tím, že došlo k zanedbání § 96b odst. 3 stavebního zákona. Žalobkyně namítala, že pokud byla žádost zúžena o objekt haly SO.03 s absencí tomu odpovídající změny DÚR, tedy vypuštění všech souvisejících stavebních objektů, nebylo možné takovou stavbu do území umístit.
136. Podle § 96b odst. 3 stavebního zákona *„v závazném stanovisku orgán územního plánování určí, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv. Jestliže shledá záměr přípustným, může stanovit podmínky pro jeho uskutečnění.“*
137. Žalobkyně především zdůrazňovala rozpor záměru (po zúžení žádosti) s úkoly a cíli územního plánování s ohledem na neúčelnost souvisejících stavebních objektů (po vypuštění haly SO.03), které zůstaly v DÚR a jsou součástí povoleného záměru. Žalobkyně zdůrazňovala rozpor s § 18 stavebního zákona, dle kterého územní plánování má dbát na účelné a hospodárné využití území. K uvedené námitce soud uvádí, že krajský úřad OÚP se zabýval obsáhle na stranách 14 a 15 svého měnicího stanoviska souladem záměru s cíli a úkoly územního plánování při zohlednění zúžení žádosti, přičemž dospěl k závěru, že záměr i po zúžení žádosti je souladný s cíli a úkoly územního plánování. Soud se s uvedeným posouzením ztotožňuje a pro stručnost na něj odkazuje. Žalovaný se touto námitkou zabýval na straně 39 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že *„v daném případě byla žádost zúžena v průběhu odvolacího řízení. Spolu s žádostí byly předloženy také revidované výkresy, a to katastrální situační výkres C.2 a koordinační situační výkres – západní část C.3.1. Dle žadatele zůstane plocha po vypuštění stavebního objektu SO.03 - HALA RT3 nezastavěna. Plocha pod původně plánovanou halou bude zelení. Komunikace, inženýrské sítě a další související infrastruktura zůstane i po vypuštění uvedeného stavebního objektu zachována. Tyto stavební objekty tvoří se zbytkem infrastruktury v záměru žadatele jeden funkční a homogenní celek a nejsou pro vzájemnou provázanost celého záměru žadatele oddělitelné. I po vypuštění SO.03 – HALA RT3 tak zůstal umísťovaný areál v daném území zachován.“*
138. Soud souhlasí se žalovaným a dodává, že je třeba vidět situaci komplexně, jak to popsal žadatel ve svém vyjádření k žalobě, kdy se počítalo s výstavbou 6 hal, avšak v odvolacím řízení upozornil žalovaný žadatele na překročení koeficientu zeleně v územním plánu žalobkyně, protože došlo k vypuštění jedné haly. Žadatel poukázal i na problematičnost výpočtu ploch k zástavbě a ploch pro zelen s ohledem na proběhlé komplexní pozemkové úpravy, kdy došlo ke změně výměr a hranic pozemků. Zároveň žadatel avizoval, že zvažuje místo vypuštěné haly SO.03 na daném místě dodatečně postavit menší halu, která by splňovala regulativy územního plánu žalobkyně. Soud konstatuje, že za popsané situace neshledal rozpor s cíli a úkoly územního plánování. Lze sice přisvědčit žalobkyni, že v současné době se jeví objekty a infrastruktura související s ze žádosti vypuštěnou halou SO.03 poněkud nadbytečné, což však bylo vyvoláno výše popsányi skutečnostmi. Nadále však uvedené objekty a infrastruktura zůstávají součástí areálu a mohou být využitelné ve prospěch areálu jako celku. Navíc žadateli nic nebrání v tom, aby případně v budoucnu požádal o umístění jiné stavby (haly), která by využila již umístěnou infrastrukturu a stávající související objekty. Případně není vyloučeno, že v procesu stavebního řízení budou související objekty a infrastruktura vynechány a předmětné území zůstane Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nezastavené. Soud souhlasí s názorem žalovaného na straně 40 napadeného rozhodnutí, že zúžení žádosti ani nevyžadovalo změnu DÚR, ze které je zřejmé a jasné, jaké stavby jsou zbývajícím předmětem žádosti o vydání územního rozhodnutí. Soud proto nepovažuje námitku za důvodnou.

139. Pro úplnost k výše řešené žalobní námitce soud uvádí, že spolek VODA Z TETČIC ve své replice k vyjádření žadatele uplatnil de facto novou námitku ohledně rozporu postupu žalovaného a žadatele s § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů s tím, že ze strany žalovaného došlo k překročení pravomoci, když akceptoval i po zúžení žádosti stávající verifikační stanovisko EIA. Soud k uvedené námitce uvádí, že tuto námitku žalobkyně v žalobě vůbec neuplatnila, když pouze obecně uváděla, že po zúžení žádosti žadatelem měly být obstarány nové podklady pro vydání územního rozhodnutí včetně DÚR. Spolek nemůže uplatňovat vlastní námitky nad rámec žalobních námitek, přičemž žalobní námitky je možno doplňovat jen ve lhůtě pro podání žaloby. Uvedená námitka spolku je tedy nepřipustná a navíc opožděná. Přesto soud k věcné stránce námitek uvádí, že se v daném případě z hlediska aplikace § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů nejedná o změnu záměru, nýbrž o zúžení (omezení rozsahu) záměru. Smyslem zmíněného zákonného ustanovení je zajištění posouzení vlivu případných změn záměru na životní prostředí. Jestliže došlo k omezení rozsahu záměru vypuštěním haly SO.03, kdy na jejím místě zůstane prázdné místo (zeleň), tak je zjevné, že uvedené omezení rozsahu záměru nemá vliv na životní prostředí, přičemž by bylo zcela formalistické a jdoucí proti smyslu zmíněného zákonného ustanovení trvat za popsanych okolností na požadavku nového verifikačního stanoviska EIA, případně vyžadovat znovu všechna stanoviska dotčených orgánů, jak si to přála žalobkyně. Takový postup by ve svém důsledku znamenal, že v jakémkoli případě, kdy by došlo v průběhu územního řízení k omezení rozsahu záměru, nebylo by možné využít stávající stanovisko EIA, přičemž pro nesplnění lhůty dle § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů by muselo být rozhodnuto o zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí. Takový postup však soud považuje s ohledem na výše uvedené skutečnosti za přepjatě formalistický.
140. Soud dále uvádí, že v replice spolku VODA Z TETČIC se objevila další nová připomínka, že stavba *SO.19 Opěrné stěny* nebyla součástí dokumentace v procesu EIA, pročez nemohl být v procesu EIA posouzen vliv opěrných stěn (zdí) na krajinu. K uvedené připomínce soud uvádí obdobně jako v předchozím odstavci, že se jedná o námitku, která nebyla uplatněna v žalobě, přičemž spolek nemůže formulovat vlastní námitky, když sám žalobu nepodal. Navíc lze žalobní námitky formulovat jen ve lhůtě pro podání žaloby. Nadto po věcné stránce soud konstatuje, že opěrné stěny byly předmětem posouzení již ve stanovisku EIA, byť v té době s ohledem na tehdejší stupeň dokumentace nebyly přesné parametry ohledně opěrných stěn součástí dokumentace, nicméně potřeba opěrných stěn byla již v procesu EIA známa s ohledem na svažitost terénu v místě záměru a výkresy příčných řezů hal dodaných žadatelem. Proto krajský úřad OŽP na straně 3 stanoviska EIA formuloval požadavek, aby opěrné zdi viditelné z okolí areálu byly pokryty popínavými rostlinami, přičemž alternativně u opěrných zdí, které mají výšku do 3 m, lze použít specifikované nátěry. Odůvodnění požadavku je uvedeno na stranách 8 a 9, kde je rovněž vysvětlen alternativní požadavek (popínavé rostliny nebo nátěr) v závislosti na výšce zdí. Stanovisko EIA na straně 8 zároveň odkazuje na výkresy příčných řezů více halami, které jsou obsaženy v kapitole IX. posudku, který byl zpracován dle § 9 zákona o posuzování vlivů (srpen 2020, autor Ing. Richard Kuk). Je zřejmé, že stanovisko EIA počítalo s opěrnými zdmi vyššími než 3 m, u kterých byl s ohledem na ochranu krajinného rázu striktní požadavek na zakrytí zdí popínavými rostlinami. Dále ve verifikačním Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanovisku EIA, které se zabývalo změnami záměru, jsou na straně 3 zmíněny *Opěrné stěny SO.19* ohledně materiálového složení atd., přičemž ve verifikačním stanovisku nebyl shledán negativní vliv stěn na životní prostředí. Konkrétně je uvedeno na straně 6 verifikačního stanoviska, že „*změny záměru nejsou z hlediska navrženého technického a technologického řešení, kapacity, řízení provozu a způsobu užívání významné.*“ Soud podotýká, že právě s ohledem na minimalizaci dotčení krajiny mají být opěrné stěny pokryty popínavými rostlinami, což zmiňovala sama žalobkyně.

141. Soud dále uvádí, že spolek VODA Z TETČIC ve své replice namítl neaktuálnost stanoviska MŽP ze dne 20. 4. 2022, č. j. MŽP/2022/530/543, ohledně souhlasu s trvalým odnětím půdy ze ZPF, kdy poukázal na skutečnost, že v důsledku vypuštění haly SO.03 ze záměru došlo k nárůstu zatravněných ploch, protože kubatury zemin podorničí budou jiné než ve výroku zmíněného stanoviska, které bylo vyhotoveno před zúžením žádosti. K uvedené námitce soud uvádí, že se jedná o zcela novou námitku, kterou neuplatnila žalobkyně v žalobě, přičemž spolek sám nemůže uplatňovat vlastní námitky, navíc opožděné. Nadto soud ke zmíněné námitce uvádí, že žalovaný se na stranách 40 až 41 napadeného rozhodnutí věnoval zmíněnému stanovisku MŽP, kdy poukázal na skutečnost, že pro jistotu po zúžení žádosti vyžádal od MŽP vyjádření, ve kterém MŽP sdělilo, že jeho stanovisko ze dne 20. 4. 2022 zůstává v platnosti za určených podmínek, přičemž žalovaný konstatoval, že dané podmínky byly splněny. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění žalovaného, přičemž soud ověřil ve vyjádření MŽP ze dne 18. 8. 2022, že skutečnosti uváděné žalovaným v napadeném rozhodnutí odpovídají skutečnosti. Navíc je zřejmé, že námitka spolku se týká objemu ornice, případně podorničí, k čemuž soud uvádí, že ve stanovisku MŽP byly uváděny tyto objemy jen jako přibližné. Případný nesoulad objemů se skutečností nezpůsobuje nezákonnost zmíněného stanoviska MŽP.
142. **Ve čtvrtém okruhu žalobních námitek** zpochybňovala žalobkyně zákonnost sdělení MMR ze dne 2. 8. 2022, č. j. MMR-69065/2022-81, kterým MMR sdělilo po vyhodnocení podnětů od žalobkyně a spolku VODA Z TETČIC a PERIFERNÍ VIDĚNÍ, že neshledalo důvody k zahájení přezkumného řízení ohledně měnícího stanoviska krajského úřadu OÚP. Žalobkyně namítala, že MMR postupovalo nesprávně, když posuzovalo měnící závazné stanovisko bez vazby na probíhající odvolací řízení, a že MMR se mělo zabývat věcnou správností stanoviska. K uvedené námitce soud uvádí, že dle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá jiný úkon správního orgánu pouze tehdy, byl-li tento úkon závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí. Sdělení MMR o nezahájení přezkumného řízení nebylo závazným podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, neboť oním závazným podkladem bylo měnící stanovisko krajského úřadu OÚP, jehož zákonností se soud zabýval výše. Soudu tedy nepřisluší přezkoumávat důvody, pro které MMR nezahájilo přezkumné řízení. Přesto soud s ohledem na procesní aspekty zdůrazňované žalobkyní uvádí k předmětné námitce, že měnící stanovisko krajského úřadu OÚP bylo vydáno v průběhu odvolacího řízení dne 29. 6. 2022, přičemž se jednalo o druhostupňové stanovisko vydané na základě žádosti žalovaného postupem dle § 149 odst. 7 správního řádu. Žalobkyně posléze podala podnět k přezkumu měnícího stanoviska, na což již nelze uplatnit stejný postup dle § 149 odst. 7 správního řádu. Žalovaný postupoval zcela správně, když podnět žalobkyně postoupil MMR jakožto podnět k přezkumnému řízení. Z § 149 odst. 8 správního řádu jednoznačně plyne, že v přezkumném řízení se posuzuje pouze zákonnost stanoviska, nikoli věcná správnost. MMR tedy postupovalo při hodnocení stanoviska správně, když zkoumalo pouze zákonnost stanoviska. Soud proto neshledal námitku důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

143. Nesprávnost postupu MMR spatřovala žalobkyně dále v tom, že MMR nepřikročilo ke zrušení měnicího stanoviska krajského úřadu OÚP za situace, kdy uvedený orgán neposkytl MMR součinnost, jelikož se na výzvu MMR nevyjádřil k podnětům k přezkumu. Z toho žalobkyně dovozovala, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K uvedené námitce soud odkazuje na výše podaný výklad v tom směru, že soudu nepřísluší posuzovat důvody, pro které MMR nezažádalo přezkumné řízení ohledně měnicího stanoviska krajského úřadu OÚP. Nadto soud konstatuje, že MMR se zabývalo podněty žalobkyně a dalších osob na pěti stranách svého sdělení, se kterým se soud ztotožňuje.
144. **V pátém okruhu žalobních námitek** specifikovala žalobkyně odvolací námitky, které uplatnila proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu s tím, že žalovaný podle ní tyto odvolací námitky nesprávně vypořádal.
145. Žalobkyně namítala nesprávné vypořádání své odvolací námitky, že k žádosti není přiložena smlouva se správcem inženýrské sítě. Soud shledal, že tato námitka necílí na ochranu práv žalobkyně (netýká se jejích práv) a žalobkyně ani nevysvětlila, proč takovou námitku uplatnila. Soud má za to, že tato námitka přísluší společnosti SČVK, která však žádné připomínky v tomto směru neměla. Soud proto nemá povinnost tuto žalobní námitku věcně vypořádávat a toliko nad rámec potřebného odůvodnění podotýká, že žalovaný na straně 14 napadeného rozhodnutí ke zmíněné odvolací námitce uvedl, že „dle § 86 odst. 2 písm. d) stavebního zákona je žadatel k žádosti povinen předložit smlouvy s příslušnými vlastníky veřejné dopravní a technické infrastruktury, vyžaduje-li záměr vybudování nové, nebo úpravu stávající veřejné dopravní a technické infrastruktury. V tomto případě bude napojení na vodovod provedeno z vodojemu (SO.26), který již byl povolen v samostatném řízení. Z vodojemu jsou rozvedeny areálové vodovodní řady, pro napojení všech žádaných připojovaných míst. Taktéž likvidace odpadních vod (SO.24) byla řešena v samostatném povolení a není předmětem tohoto řízení. Není tak důvod pro doložení smlouvy se společností SČVK, jakožto vlastníka (správce) technické infrastruktury.“ Soud shledal, že žalovaný vysvětlil v rozhodnutí, že v posuzované věci nebylo třeba předkládat smlouvu se společností SČVK, jelikož nebyly naplněny podmínky dle § 86 odst. 2 písm. d) stavebního zákona. Vodovodní infrastruktura byla řešena v jiných samostatných řízeních, protože nebylo třeba tuto záležitost řešit v územním řízení. Jestliže vodovodní infrastruktura nebyla řešena v tomto územním řízení, nebyl důvod, aby žadatel předkládal smlouvu s vodárenskou společností. Skutečnost, že žalobkyni není znám obsah zmíněné smlouvy předložené v jiném řízení, není podle názoru soudu důvodem k tomu, aby tuto smlouvu žadatel předkládal opětovně. Stavební úřad správně upozornil žalobkyni, že požadované informace může získat od sousední obce, případně od stavebního úřadu na základě žádosti dle informačního zákona.
146. Žalobkyně namítala nesprávné vypořádání své odvolací námitky, že k žádosti je přiložena pouze neaktuální smlouva o připojení odběrného místa elektrického zařízení k distribuční soustavě, uzavřená dne 29. 5. 2017 mezi společnostmi ČEZ Distribuce a. s. a CTP Invest s. r. o., a to k jinému záměru. Soud shledal, že tato námitka necílí na ochranu práv žalobkyně a žalobkyně ani nevysvětlila, proč takovou námitku uplatnila. Tato námitka se zjevně týká výhradně práv společnosti ČEZ Distribuce, a. s. Soud proto nemá povinnost tuto žalobní námitku věcně vypořádávat a toliko nad rámec potřebného odůvodnění podotýká, že žalovaný na straně 14 napadeného rozhodnutí ke zmíněné odvolací námitce uvedl, že „stavebník a CTP Invest s. r. o. mezi sebou uzavřeli dne 24. 9. 2018 smlouvu o převodu práv a

povinností. Na seznamu postupované dokumentace, který je přílohou č. 1, je mj. také smlouva o připojení se společností ČEZ.“ Citované vysvětlení se soudu jeví srozumitelné a postačující.

147. Žalobkyně namítala nesprávné vypořádání své odvolací námitky, ve které trvala na předložení závazných stanovisek krajského úřadu z hlediska řešení silnic II. a III. třídy a obce s rozšířenou působností z hlediska řešení místních a účelových komunikací. Soud shledal, že žalovaný se vyjádřil ke zmíněné odvolací námitce na straně 14 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že „dle ust. § 40 odst. 3 písm. f) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích uplatňuje krajský úřad stanovisko k územně plánovací dokumentaci a závazné stanovisko v územním řízení z hlediska řešení silnic II. a III. třídy. Vycházejí z uvedeného, předmětná stavba se netýká ‚řešení‘ silnic II. a III. třídy, nejedná se o výstavbu (plánování) nových silnic či o jejich rekonstrukce. Odvolací orgán uvádí, že za ‚řešení‘ silnic II. a III. třídy nelze považovat každou sebemenší stavební úpravu, v zásadě jde o výstavbu či rekonstrukce silnic anebo jiný ‚zásah‘ do těchto pozemních komunikací (např. rozšíření, uložení inženýrských sítí apod.), který si vyžádá územní (společné) povolení. V daném případě k výraznému zásahu do stávající silnice č. III/25352 nedojde. Jak odvolací orgán zjistil, dne 20. 4. 2021 bylo vydáno příslušným silničním správním úřadem, odborem dopravy Magistrátu města Teplice, povolení zvláštního užívání komunikace – umístění inženýrských sítí do tělesa silnice. Tentýž silniční správní úřad dále rozhodnutím ze dne 15. 4. 2021 povolil připojení dvou účelových komunikací na silnici III/25352. Odbor dopravy a silničního hospodářství KÚ ÚK rozhodnutím ze dne 19. 5. 2021 povolil provádět stavbu v ochranném pásmu silnice I. třídy č. I/63 okr. Teplice.“ Žalobkyně v žalobě namítala, že citovaná argumentace žalovaného se jí jeví účelová, jelikož by docházelo k situaci, kdy by úředník rozhodoval o tom, zda se jedná o menší, či větší zásah do komunikace, na čemž by záviselo, zda je nutné předložit stanovisko krajského úřadu, resp. obce s rozšířenou působností. V daném případě se dle žalobkyně jednalo o vybudování nové křižovatky s odbočovacími pruhy, přičemž stanoviska nebyla předložena.
148. Podle § 40 odst. 3 písm. f) zákona o pozemních komunikacích „krajský úřad uplatňuje stanovisko k územně plánovací dokumentaci a závazné stanovisko v územním řízení z hlediska řešení silnic II. a III. třídy.“
149. Podle § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích „obecní úřad obce s rozšířenou působností uplatňuje stanovisko k územním plánům a regulačním plánům a závazné stanovisko v územním řízení z hlediska řešení místních a účelových komunikací.“
150. Soud k uvedené žalobní námitce uvádí, že je celkem běžné, když úředník při svém rozhodování musí vykládat neurčitý právní pojem, jako je tomu v posuzované věci. Závazné stanovisko krajského úřadu, resp. obce s rozšířenou působností je dle § 40 odst. 3 písm. f), resp. § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích v územním řízení třeba, jestliže se mají uvedené orgány vyjádřit k řešení silnic II. a III. třídy, resp. místních a účelových komunikací. Pojem „řešení silnic“ není definován v zákoně o pozemních komunikacích a není k dispozici ani judikatura, která by ho vykládala. Jedná se o neurčitý právní pojem. Žalovaný zaujal užší výklad uvedeného ustanovení s tím, že se nejedná o tak významné stavební úpravy, ke kterým by bylo třeba vyžadovat závazné stanovisko, přičemž žalovaný poukázal na tři rozhodnutí silničních správních úřadů, která se zabývala řešením komunikací dotčených záměrem. Ve prospěch výkladu žalovaného svědčí dle soudu skutečnost, že obě ustanovení – § 40 odst. 3 písm. f) i § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích – zároveň upravují ve stejné větě jak stanovisko k územně plánovací dokumentaci, tak i stanovisko k řešení silnic II. a III. třídy, resp. místních a účelových komunikací. Tato okolnost svědčí výkladu, že uvedená ustanovení se vztahují Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k plánování silnic a dalších komunikací v územně plánovacích dokumentacích, a posléze v územním řízení k umísťování samotných silnic a dalších komunikací. Dále ve prospěch výkladu žalovaného svědčí skutečnost, že uplatňování zmíněných stanovisek dle citovaných ustanovení nepřísluší orgánu, který vykonává standardně působnost silničního správního úřadu, nýbrž nadřízenému orgánu. Závazné stanovisko k řešení silnic II. a III. třídy totiž dle citovaného ustanovení uplatňuje krajský úřad, zatímco standardně silničním správním úřadem ohledně silnic II. a III. třídy je dle § 40 odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích obecní úřad obce s rozšířenou působností. Obdobně závazné stanovisko k řešení místních komunikací uplatňuje dle výše citovaného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou působností, zatímco standardně silničním správním úřadem je dle § 40 odst. 5 písm. b) zákona o pozemních komunikacích obecní úřad. Tyto skutečnosti rovněž svědčí závěru, že závazné stanovisko dle citovaných ustanovení je třeba v územním řízení pouze při řešení silnic či dalších komunikací z hlediska jejich prostorového řešení v území. Žalovaný se explicitně zabýval pouze výkladem § 40 odst. 3 písm. f) zákona o pozemních komunikacích, avšak je zjevné, že jeho argumentace se analogicky vztahuje na obdobný § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích. Soud ve výše popsaném kontextu považuje výklad žalovaného za správný, když navíc je zřejmé, že v posuzované věci se k záměru vyjádřily oba dotčené silniční správní úřady, a to Magistrát města Teplice (obecní úřad obce s rozšířenou působností) a Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství. Magistrát vydal povolení k umístění inženýrských sítí do tělesa silnice a dále povolil připojení dvou účelových komunikací na silnici č. III/25352. Krajský úřad povolil provádění stavby v ochranném pásmu silnice č. I/63. Z uvedeného je zřejmé, že oba silniční správní úřady byly seznámeny se záměrem žadatele a souhlasily s ním přímo v rámci svých vydaných rozhodnutí. Magistrát ve svém rozhodnutí povolil připojení dvou účelových komunikací dle § 10 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích prostřednictvím křižovatky na silnici č. III/25352. Vyžadování dalšího závazného stanoviska by se soudu za popsaných okolností jevilo přepjatě formalistickým. Ostatně sama žalobkyně neuplatňuje žádné konkrétní námitky z hlediska umístění nově zřizovaných účelových komunikací v územním řízení ani námitky například z hlediska řešení vzniklé křižovatky či rozšíření silnice o další jízdní pruh. Navíc předmětná křižovatka včetně rozšíření o odbočovací pruhy odpovídá křižovatce plánované v územním plánu žalobkyně. Námitky žalobkyně týkající se zvýšené intenzity dopravy silniční správní úřad ve svém závazném stanovisku dle § 40 odst. 3 písm. f), resp. § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích neřeší, neboť zvýšení dopravní zátěže je předmětem posouzení v procesu EIA, což bylo provedeno. Ze strany žalobkyně se tak ve své podstatě jedná o „námitku pro námitku“, aniž by bylo zřejmé, jak se absence závazného stanoviska dotkla práv žalobkyně.

151. Pokud jde o žalobkyní zmiňované obavy, že zvýšená intenzita dopravy může vést k poškození silnice č. III/25352, a kdo to bude platit, soud konstatuje, že tuto situaci řeší § 39 zákona o pozemních komunikacích, dle kterého *„dojde-li k podstatnému nárůstu zatížení části pozemní komunikace, jejíž stavební stav nebo dopravně technický stav tomuto nárůstu zjevně neodpovídá, je osoba, která nárůst způsobila, povinna uhradit vlastníkově dotčené části pozemní komunikace náklady spojené s nezbytnou úpravou a opravou takto dotčené části pozemní komunikace. Nedojde-li k dohodě o výši úhrady s vlastníkem dotčené části pozemní komunikace, rozhodne na návrh vlastníka soud.“* Navíc silnice č. III/25352 v daném úseku je ve vlastnictví Ústeckého kraje, nikoli žalobkyně (§ 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Rovněž pozemek p. č. XC v k. ú. Xa, po kterém vede zmíněná silnice, je

ve vlastnictví Ústeckého kraje. V daném případě tedy nemohou být ani dotčena práva žalobkyně. Předmětnou žalobní námitku tudíž soud neshledal důvodnou.

152. Žalobkyně dále v žalobě namítala, že žalovaný neposoudil komplexně dopravní napojení, únosnost komunikace a její mezní zatížení, kdy poukázala na skutečnost, že na stávající silnici č. III/25352 je povolen vjezd vozidel do 10 t okamžité hmotnosti, což bude překročeno, neboť je plánován provoz kamionů po uvedené komunikaci. Soud shledal, že součástí správního spisu je přípis Policie ČR ze dne 7. 4. 2021, č. j. KRPU-49147-1/ČJ-2021-040906, a Situační výkres (součást DÚR) ohledně dopravní situace označený SO. 18 *Komunikace a zpevněné plochy, Situace – Rozhledové poměry*, odsouhlasený Policií ČR. Z uvedených dokumentů plyne, že vjezd do areálu bude ze silnice č. III/25352, která dělí areál na východní a západní část, přičemž areál přiléhá rovněž k silnici č. I/63. Potenciální příjezd kamionů od silnice č. I/63 tak přichází v úvahu pouze v délce cca 150 m ke křižovatce, na které lze odbočit do východní, resp. západní části areálu. V důsledku přesunu dopravního značení bude zakázáno automobilům nad 10 t, aby od vjezdu do areálu (křižovatky) pokračovaly ve směru na obce Suché a Modlany, a stejně tak nebude možný pohyb kamionů v opačném směru od Modlan k areálu po silnici č. III/25352. Žalobkyně citovala z dokumentace EIA, že uvažovaný záměr vyvolá denně celkem 3 446 cest, z toho 2 194 cest osobních automobilů, 564 cest dodávek a lehkých nákladních vozidel a 688 cest kamionů. Dle názoru soudu při pohledu do mapových podkladů, které jsou součástí správního spisu, lze o větší dopravní zátěži uvažovat pouze na silnici č. III/25352, a to v úseku od křižovatky se silnicí č. I/63 až k vjezdu do plánovaného areálu, což je velmi krátký úsek (cca 150 m), kdy nehrozí, že by v samotné obci Modlany došlo k nárůstu dopravy provozem kamionů. Teoreticky může dojít k nárůstu dopravy přímo v obci Modlany, pokud by vozidla do 10 t (osobní automobily a lehké nákladní automobily) přijížděla do plánovaného areálu po silnici č. III/25352 přes obec Modlany ze severozápadu od silnice č. I/13. Od křižovatky silnic č. III/25352 a č. I/13 až k vjezdu do plánovaného areálu se jedná o úsek dlouhý 7 km po silnici III. třídy, přičemž alternativně je možno využít objížděku přes Teplice po silnicích I. třídy (č. I/13 a č. I/63), která je o 7 km delší, avšak po kvalitnějších silnicích. Za podstatnou považuje soud dále skutečnost, že teoreticky zvažovaný příjezd k areálu přes obec Modlany ze severozápadu je co do vzdálenosti výhodný pouze pro vozidla jedoucí ze směru od Děčína po silnici č. I/13, zatímco příjezd k areálu z druhé strany od silnice č. I/63 je výhodnější pro vozidla jedoucí po dálnici D8 od Prahy a Ústí nad Labem i pro vozidla jedoucí z ostatních směrů (od Dubí po silnici č. I/8, od Karlových Varů po silnici č. I/13). Soud proto nepředpokládá ve shodě se závěry procesu EIA v závazném stanovisku EIA, že by v samotné obci Modlany mělo dojít k nějakému výraznějšímu nárůstu dopravy, když lze s ohledem na výše popsany rozbor očekávat, že vozidla jedoucí do plánovaného areálu využijí alternativní kratší trasy po kvalitnějších silnicích I. třídy. Soud proto nemůže souhlasit se žalobkyní, že by realizace záměru (provozování areálu) vyvolala extrémní dopravní zatížení, které je v rozporu s veřejným zájmem. Žalovaný správně upozornil na straně 23 napadeného rozhodnutí, že vliv dopravy byl posuzován v procesu EIA s tím, že z podmínek závazného stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 1. 10. 2020 z hlediska vlivu dopravy nevyplývají žádné podmínky. Soud podotýká, že předmětná problematika byla řešena ve stanovisku EIA, přičemž sama žalobkyně v žalobě uvedla, že dle výpočtu dopravních toků v EIA nedojde k výraznému nárůstu dopravy. Námitka žalobkyně ohledně nárůstu dopravní zátěže dle názoru soudu směřuje do věcné správnosti závazného stanoviska EIA, přičemž soud nemůže přezkoumávat věcnou správnost, nýbrž jen zákonnost stanoviska (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Přesto soud výše prezentoval svůj náhled na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dopravní situaci. S ohledem na výše popsané skutečnosti neshledal soud námitku důvodnou.

153. Žalobkyně dále namítala nesprávné vypořádání své odvolací námítky, že žádost o vydání územního rozhodnutí byla podána jako neúplná, když chyběla některá podstatná stanoviska dotčených orgánů, pročez měl být žadatel vyzván k odstranění vad žádosti, což se nestalo. Žalobkyně současně tvrdila, že jí stavební úřad neposkytl možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. K uvedené žalobní námitce spolek VODA Z TETČIC upozornil příkladmo na několik dokumentů, které byly založeny do správního spisu až po datu 12. 5. 2021, kdy do spisu nahlížela žalobkyně. Jednalo se o vyjádření Ředitelství silnic a dálnic ze dne 17. 5. 2021, č. j. RSD-316672/2021-2, vyjádření Ministerstva dopravy ze dne 20. 5. 2021, č. j. MD-7632/2021-130/7, verifikační závazné stanovisko EIA ze dne 20. 5. 2021, rozhodnutí krajského úřadu jakožto silničního správního úřadu ze dne 19. 5. 2021, č. j. KUUK/066199/2021/ZPZ, o povolení provádění stavby v ochranném pásmu silnice č. I/63 a stanovisko GasNet Služby, s. r. o., ze dne 11. 5. 2021. Soud shledal, že se k uvedené odvolací námitce vyjádřil žalovaný na stranách 14 až 15 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že *„žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby byla podána dne 30. 4. 2021. Stavební úřad oznámil zahájení řízení opatřením ze dne 7. 5. 2021, tedy po doložení odvolateli uvedených vyjádření a stanovisek. Odvolatelé v odvolání dále zmiňují údajně chybějící vyjádření společnosti GasNet s.r.o., ze dne 11. 5. 2021. KÚ ÚK, UPS uvádí, že uvedený provozovatel distribuční soustavy ve svém vyjádření odsouhlasil dokumentaci plynárenského zařízení (PZ) a stanovil podmínky souhlasu, které se netýkají práv odvolatelů. Tito navíc do spisové složky nahlíželi dne 12. 5. 2021 a lze tak dovodit, že měli možnost seznámit se se všemi podklady rozhodnutí.“*
154. Soud zjistil ze správního spisu, že územní řízení bylo zahájeno Oznámením o zahájení řízení ze dne 7. 5. 2021, které bylo doručeno žalobkyni 10. 5. 2021. V oznámení byla stanovena žalobkyni a dalším osobám lhůta k uplatnění námitek do 9. 6. 2021. Dne 12. 5. 2021 nahlížela do správního spisu žalobkyně (prostřednictvím zmocněného člena zastupitelstva PharmDr. Čecha) po dobu 105 minut, přičemž si pořídila ze spisu fotodokumentaci. Podáním ze dne 8. 6. 2021 uplatnila žalobkyně námitky proti záměru. Podání obsahuje 11 stran textu, přičemž je zpochybňováno několik stanovisek dotčených orgánů. Po vydání prvostupňového územního rozhodnutí nahlížela žalobkyně opětovně do správního spisu dne 23. 6. 2021, přičemž si pořídila fotodokumentaci některých dokumentů.
155. Soud přisvědčuje žalobkyni, že několik vyjádření a stanovisek bylo dodáno do správního spisu až po datu 12. 5. 2021, kdy žalobkyně nahlížela do spisu, přičemž stavební úřad na tuto situaci žalobkyni neupozornil a neposkytl jí možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu.
156. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 167/2014-41, zdůraznil dvojinstančnost správního řízení, přičemž konstatoval, že *„účelem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je poskytnout účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a je jím pro ně vytvářen prostor činit vlastní procesní návrhy v zájmu zajištění spolehlivého zjištění stavu věci. (...) Porušení povinnosti vyplývající pro správní orgán I. stupně z ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu zásadně představuje vadu řízení, která má vliv na zákonnost následně vydaného rozhodnutí; není nicméně vyloučeno, že v konkrétním případě tato vada řízení nemusí dosáhnout intenzity, která by ke zrušení napadeného rozhodnutí musela nutně vést (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009-163).“*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

157. Soud se ztotožňuje s výše citovaným judikátem, přičemž v poměrech posuzované věci konstatuje, že došlo k pochybení stavebního úřadu, který poté, co byly do správního spisu založeny další listiny, neupozornil žalobkyni na možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, které do spisu dorazily dodatečně. Je však třeba vidět, že drtivá většina dokumentů byla do spisu založena spolu s podáním žádosti o vydání územního rozhodnutí, případně předtím, než žalobkyně nahlížela do spisu, přičemž k uvedeným dokumentům měla žalobkyně možnost se vyjádřit, což také obsáhle učinila. Dokumenty dodané do správního spisu po datu 12. 5. 2021 představují dle názoru soudu vesměs méně významné dokumenty, proti kterým žalobkyně zásadně neuplatnila žádné odvolací námítky ani poté, co se s nimi seznámila při nahlížení do spisu dne 23. 6. 2021. Soud se zabýval jednotlivými namítanými dokumenty dodatečně doloženými do správního spisu.
158. Ve vztahu ke zmiňovanému vyjádření Ředitelství silnic a dálnic ze dne 17. 5. 2021 soud uvádí, že se jedná o velmi stručné vyjádření, ve kterém je vyjádřen souhlas s umístěním stavby v ochranném pásmu silnice č. I/63 a s vydáním územního rozhodnutí na základě předložené DÚR. V odvolání žalobkyně žádné námítky proti uvedenému vyjádření neměla. Je tudíž zřejmé, že skutečnost, že žalobkyně nebyla seznámena s uvedeným vyjádřením před vydáním prvostupňového rozhodnutí, neměla vliv na dotčení práv žalobkyně.
159. Co se týče vyjádření Ministerstva dopravy ze dne 20. 5. 2021, soud uvádí, že se jedná o dokument navazující na závazné stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 11. 3. 2021, kterým byl vyjádřen souhlas se záměrem, a navazující na vyjádření Ministerstva dopravy ze dne 7. 5. 2021 ohledně vedení VRT. Zmíněný dokument Ministerstva dopravy ze dne 20. 5. 2021 byl zaslán jako průvodní dopis, jehož přílohou pro upřesnění předchozího vyjádření byl situační výkres. Žalobkyně v odvolání uplatnila námítky směřující proti závaznému stanovisku Ministerstva dopravy a jeho vyjádření ze dne 7. 5. 2021. Skutečnost, že neměla k dispozici před vydáním prvostupňového rozhodnutí situační výkres, nebyla z hlediska žalobkyni uplatněných námitek významná.
160. Ve vztahu k verifikačnímu stanovisku EIA žalobkyně v odvolání určité námítky uplatnila, přičemž je zřejmé, že se jedná o námítky zpochybňující odbornost a věcnou správnost verifikačního stanoviska vydaného krajským úřadem OŽP. I kdyby stejné námítky uplatnila žalobkyně před vydáním prvostupňového územního rozhodnutí, tak by stavební úřad musel vycházet ze závazného verifikačního stanoviska EIA, jelikož mu nepřisluší posuzovat odborné závěry krajského úřadu OŽP. Námítky žalobkyně proti verifikačnímu stanovisku EIA by tak stejně posuzovalo až v odvolacím řízení MŽP jakožto nadřízený orgán, což se také stalo.
161. Co se týče rozhodnutí krajského úřadu jakožto silničního správního úřadu ze dne 19. 5. 2021 ohledně souhlasu s prováděním stavby v ochranném pásmu silnice č. I/63, soud uvádí, že proti tomuto rozhodnutí žádné odvolací námítky žalobkyně neuplatnila. Pokud by s tímto rozhodnutím byla žalobkyně seznámena v prvostupňovém řízení, lze předpokládat, že by rovněž námítky neměla. Ostatně ani v žalobě k uvedenému rozhodnutí námítky neuplatnila.
162. Co se týče stanoviska GasNet, s. r. o., ze dne 11. 5. 2021, soud uvádí, že se jedná o souhlas uvedené společnosti s projektovou dokumentací plynárenského zařízení. Soud souhlasí se žalovaným, že se uvedené stanovisko netýká práv žalobkyně, přičemž ani v odvolání uvedené stanovisko žalobkyně nerozporovala.

163. S ohledem na výše popsané skutečnosti je dle názoru soudu zjevné, že pochybení stavebního úřadu, který neupozornil žalobkyni na možnost seznámit se s dokumenty, které došly dodatečně do správního spisu, nebylo velké intenzity. Nelze přehlédnout, že pokud jde o listiny dodané do správního spisu dodatečně, jednalo se odhadem o 1 % listin, které tvoří celkovou spisovou dokumentaci. Žalobkyně tak měla reálnou možnost seznámit se s cca 99 % listin ve správním spisu dne 12. 5. 2021, když nahlížela do spisu u stavebního úřadu. Jak bylo vyloženo výše, chybějící listiny nebyly takového charakteru, že by došlo k újmě na právech žalobkyně. Ostatně je zjevné, že množství spisové dokumentace je tak obrovské, že ani dne 12. 5. 2021 nemohla žalobkyně prohlédnout či ofotit veškerou dokumentaci. Soudu se jeví účelovou argumentace žalobkyně uplatněná v replice, že samotné nahlížení do spisu neznamená, že by si nahlízející osoba musela všimnout všech listin ve spisu, když mohla přijít nahlížet za jiným účelem. V daném případě osoba zmocněná žalobkyní (PharmDr. Čech) nahlížela do spisu skoro 2 hodiny, pořídila si fotodokumentaci, přičemž měla možnost prohlédnout si listiny, které chtěla vidět, případně s ohledem na množství listin se mohla domluvit na dalším termínu nahlížení do spisu.
164. Námitku žalobkyně tak soud hodnotí jako účelovou, přičemž pochybení stavebního úřadu s ohledem na popsané skutečnosti nenabývalo takové intenzity, aby žalovaný musel přistoupit ke zrušení prvostupňového územního rozhodnutí. Pochybení stavebního úřadu napravit posléze v rámci zásady jednotnosti řízení žalovaný, který umožnil žalobkyni a dalším účastníkům seznámit se s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí.
165. Co se týče žalobkyní vytykaného porušení § 45 odst. 2 správního řádu, soud uvádí, že v tomto případě nebyl důvod vyzývat žadatele k odstranění vad návrhu, když chybějící dokumenty postupně dorazily v následujících dnech během května 2021. Dle zmiňovaného ustanovení má správní orgán pomoci žadateli s odstraněním vad návrhu, čímž lze rozumět i vyčkání na doručení avizovaných listin v průběhu řízení.
166. Žalobkyně namítala také porušení § 86 odst. 4 stavebního zákona, dle kterého *„pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti, stavební úřad vyzve žadatele k jejímu doplnění a řízení přeruší; usnesení o přerušení se oznamuje pouze žadateli. Dojde-li k zastavení řízení z důvodů neodstranění vad žádosti, usnesení o zastavení řízení se oznamuje pouze žadateli. Pokud k žádosti o vydání územního rozhodnutí není připojena dokumentace pro vydání územního rozhodnutí nebo pokud není zpracována projektantem, stavební úřad takovou žádost neprojednává a řízení zastaví; usnesení o zastavení řízení se oznamuje pouze žadateli.“* Dle žalobkyně měl stavební úřad s ohledem na chybějící dokumenty řízení přerušit a oznámení o zahájení řízení měl vydat až po obstarání všech dokumentů. K uvedené žalobní námitce soud uvádí, že ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu bylo územní řízení zahájeno dnem, kdy žádost došla stavebnímu úřadu (30. 4. 2021). Podle § 47 odst. 1 správního řádu byl stavební úřad povinen bez zbytečného odkladu vyrozumět o zahájení řízení jemu známé účastníky. Jak bylo soudem vysvětleno výše, chybějící dokumenty byly marginální. Za situace, kdy se očekávalo dodání zbylých dokumentů v nejbližší době, nebyl důvod přerušovat řízení či vyčkávat na dodání dokumentů. Stavební úřad postupoval dle názoru soudu správně, když oznámil zahájení řízení písemností ze dne 7. 5. 2021.
167. Žalobkyně upozornila na velkou rychlost, se kterou stavební úřad vypořádal námitky žalobkyně a dalších subjektů a posléze vydal územní rozhodnutí. Dle žalobkyně vyšel stavební úřad žadateli vstříc a nadržoval mu. K uvedené námitce soud uvádí, že zásada vstřícného přístupu k žadatelům ve správním řízení plyne z § 2 odst. 4 správního řádu. Uvedenou zásadou aplikovanou v územním řízení se zabýval Nejvyšší správní soud. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v rozsudku ze dne 15. 12. 2021, č. j. 6 As 206/2021-47, ve kterém konstatoval, že „*dílčí zásady do projektové dokumentace v územním řízení tak, aby vyhověla požadavkům stavebního zákona, dotčených orgánů či účastníků řízení dotčených stavebním záměrem, lze akceptovat ve světle základních zásad činnosti správních orgánů, zejména zásady procesní vstřícnosti podle § 4 odst. 1 in fine správního řádu, samozřejmě pokud (při mnohosti účastníků správního řízení s rozdílnými zájmy) taková vstřícnost vůči jednomu z nich nejde na úkor procesních práv ostatních účastníků řízení.*“ Soud se ztotožňuje s citovaným judikátem a konstatuje, že postup stavebního úřadu se mu nejeví rozporný se zásadou vstřícnosti, když ani nedošlo k dotčení procesních práv žalobkyně. Lze zopakovat již výše uvedené, že doplnění dalších dokumentů do spisu, představujících cca 1 % spisové dokumentace, bylo zcela marginální, přičemž žalobkyně v zásadě proti dodatečným podkladům neměla připomínky, jak bylo podrobně rozebráno výše. V daném případě se jednalo o velmi složité územní řízení s mimořádně velkým množstvím dokumentace. Postupem stavebního úřadu nedošlo k újmě na právech žalobkyně. Ostatně žalobkyně ani v žalobě neuvádí, že by jí uvedený postup stavebního úřadu způsobil nějaké konkrétní potíže. Soudu se proto jeví situace tak, že žalobkyni se nelíbila rychlost postupu stavebního úřadu a posléze žalovaného, jelikož v té době souběžně chystala územní plán, který by znemožnil realizaci záměru. V tomto kontextu však soud nepovažuje rychlost a vstřícnost stavebního úřadu a žalovaného za pochybení.

168. Spolek VODA Z TETČIC ve svém vyjádření k žalobě připomněl, že měla být stavebním úřadem poskytnuta možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu nejen žalobkyni, nýbrž i ostatním účastníkům a dotčené veřejnosti, přičemž lhůta měla být stanovena aspoň 15 dní a doručování výzvy mělo být provedeno formou veřejné vyhlášky. K uvedenému soud uvádí, že předmětem tohoto soudního řízení je žaloba, kterou podala obec Modlany, a proto je v tomto řízení posuzováno výhradně dotčení práv žalobkyně, nikoli osob zúčastněných na řízení či dalších subjektů, které si svou žalobu nepodaly. Soud neshledal na základě žalobních námitek, že by došlo k nějaké nezákonnosti při stanovení lhůty k uplatnění námitek, což ostatně ani žalobkyně v žalobě nenamítala, přičemž osoby zúčastněné na řízení nemohou rozšiřovat okruh žalobních námitek. Soud nepřehlédl, že žalobkyně zapracovala výše uvedenou námitku spolku VODA Z TETČIC do své repliky ze dne 23. 1. 2023, k čemuž soud uvádí, že možnost uplatnit nové námitky měla žalobkyně jen ve lhůtě pro podání žaloby, tedy dva měsíce od oznámení napadeného rozhodnutí. Uplatnění námitek v replice je tak zjevně opožděné. Navíc platí výše uvedené, že ani žalobkyně nemůže namítat dotčení práv jiných osob, nýbrž jen dotčení svých vlastních práv.
169. Žalobkyně namítala, že podala odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž žádala o poskytnutí lhůty dvou týdnů k odůvodnění odvolání, k čemuž jí stavební úřad stanovil lhůtu pouhých osm dnů. K uvedené žalobní námitce soud uvádí, že zkrácení lhůty učinil stavební úřad zjevně ve snaze o urychlené předložení spisu žalovanému. I kdyby žalobkyně lhůtu nedodržela a odvolání doplnila později, musel by se žalovaný s doplněním odvolání vypořádat. Soud v uvedeném postupu stavebního úřadu neshledal porušení práv žalobkyně.
170. Další důkaz zaujatosti stavebního úřadu spatřovala žalobkyně v tom, že byla stanovena maximální doba platnosti územního rozhodnutí (pět let), což bylo stavebním úřadem odůvodněno jen povrchně. V této souvislosti žalobkyně poukázala na § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého má být přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem a odpovídat okolnostem daného případu. Soud konstatuje, že stručné odůvodnění stanovení doby

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

platnosti územního rozhodnutí nelze samo o sobě považovat za důkaz zaujatosti stavebního úřadu. V prvostupňovém rozhodnutí je maximální doba pět let odůvodněna tím, že se jedná o rozsáhlou stavbu, která musí být koordinována s Ministerstvem dopravy. Takové odůvodnění se jeví soudu dostatečné a přesvědčivé, jelikož se skutečně jedná o realizaci velmi rozsáhlého a náročného záměru, přičemž v prvostupňovém řízení stavební úřad počítal s koordinací záměru s využitím územní rezervy pro VRT, jak bylo popsáno výše. Žalobní námitku ohledně rozporu územního rozhodnutí s § 2 odst. 4 správního řádu hodnotí soud jako neurčitou, když nejsou uvedeny konkrétní skutečnosti svědčící o rozporu prvostupňového rozhodnutí či napadeného rozhodnutí s okolnostmi případu či veřejným zájmem.

171. Další žalobní námitkou byl nesouhlas žalobkyně s měnicím závazným stanoviskem krajského úřadu OÚP ze dne 24. 6. 2022, č. j. KUUK/118631/2021/6, což uplatnila žalobkyně již v odvolání. K tomu soud uvádí, že tímto stanoviskem, označovaným obvykle v textu výše jako „menící stanovisko“, se již zabýval v rámci vypořádání druhého a třetího okruhu žalobních námitek, kdy dovodil správnost postupu krajského úřadu OÚP, který s ohledem na apelační princip přistoupil ke změně stanoviska magistrátu OÚP, ačkoli prvostupňové stanovisko trpělo vadami. Na uvedené pasáži výše soud odkazuje. Žalobkyně dále uvedla ke zmíněné žalobní námitce, že jako žalobní argumentaci proti vypořádání této odvolací námitky využívá v celém rozsahu podnět k zahájení přezkumného řízení změny závazného stanoviska, který byl přílohou jejího vyjádření ze dne 27. 7. 2022.
172. Soud zjistil z obsahu správního spisu, že žalobkyní zmiňovaný podnět je přílohou jejího vyjádření ze dne 27. 7. 2022, kterým se žalobkyně vyjádřila k podkladům pro vydání rozhodnutí v odvolacím řízení. Na tomto místě považuje soud za nutné zdůraznit, že povinností účastníka je uvést v žalobě žalobní body (námitky), ze kterých musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Jde o jednu ze základních náležitostí žaloby týkající se přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, jež je zakotvena v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
173. V případě žalobních námitek se žalobce nemůže omezit na pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 8 As 53/2008-86, publ. pod č. 2026/2009 Sb. NSS). Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení, jde o řízení zcela oddělené, a proto nelze při formulaci žalobních bodů pouze odkazovat na písemnosti ve správním řízení. Odkaz na skutkovou či právní argumentaci lze akceptovat jako součást žalobních důvodů pouze za výjimečných podmínek, přičemž jednou z nich nevyhnutelně je, aby byl v textu žaloby učiněný odkaz zcela konkrétní, směřující na jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, tj. na konkrétní bod. Tato primární podmínka nebyla v nyní projednávané věci naplněna, neboť odkaz žalobkyně na celý její podnět k přezkumnému řízení je obecný a neváže se k jakémukoli konkrétnímu tvrzení, když jde o odkaz na podání jako takové. K tomu soud dodává, že odkazovaný podnět je formálně členěn do 6 bodů označených *Zúžení předmětu žádosti, Nezrušení závazného stanoviska, záměru do koridoru územní rezervy, Zastavitelnost plochy Z1/R19, Křižovatka s odbočovacími pruhy a Hodnocení souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování*. Je zjevné, že se jedná o prakticky shodné námitky, které soud již řešil na jiných místech tohoto rozsudku. Navíc soud bral v úvahu, že zmíněný podnět byl poslán žalobkyní spolu s vyjádřením k podkladům rozhodnutí, přičemž kopie podnětu byla zaslána MMR jakožto mimořádný opravný prostředek proti měnicímu stanovisku krajského úřadu OÚP. Z obsahu správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

spisu nevyplývá, že by zmíněný podnět byl rozeslán ostatním účastníkům územního řízení, což je logické, jelikož tento podnět byl de facto uplatněn jako mimořádný opravný prostředek nad rámec odvolacího řízení, jelikož pro odvolací řízení bylo závazné měnící stanovisko krajského úřadu OÚP (v podrobnostech viz výše).

174. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, „na osoby zúčastněné na řízení nelze pohlížet jako na procesní subjekty, jejichž práv se soudní řízení netýká, popř. které jsou v řízení účastny jaksi ‚do počtu‘. Naopak jedná se o osoby, jejichž práv se řízení přímo týká, ba dokonce často o osoby, o jejichž právech, založených rozhodnutím správního orgánu, je v řízení přímo rozhodováno (tak jako je tomu i v nyní projednávané věci). Jinými slovy, předmětem řízení před správním soudem mohou být někdy spíše práva osoby zúčastněné na řízení než práva samotného žalobce. Spor řešený soudem pak také ve svém jádru bývá více sporem mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení než sporem mezi žalobcem a správním orgánem (který ve věci potom vystupuje jako původní ‚mediátor‘ či ‚rozhodčí‘ tohoto sporu). V takových věcech pak pouze způsob rozhodnutí správního orgánu determinuje, která ze ‚stran sporu‘ se ocitne v roli žalobce a která bude v řízení před soudem vystupovat jako osoba zúčastněná na řízení. Řízení před správním soudem je tedy zpravidla sporem (také) osoby zúčastněné na řízení, jde o ‚její‘ věc.“
175. Soud se ztotožňuje s citovaným judikátem, přičemž v poměrech posuzované věci konstatuje, že v posuzované věci se především jedná o spor mezi žadatelem na straně jedné a žalobkyní (a dalšími subjekty) na straně druhé. Pokud by územní řízení bývalo skončilo zamítnutím žádosti, lze předpokládat, že by v případném soudním řízení byl žadatel v pozici žalobce a obec Modlany v pozici osoby zúčastněné na řízení. Je tedy třeba v nyní posuzované věci brát ohled zejména na práva žadatele. Pokud by se měl soud věcně zabývat zmíněným podnětem, došlo by k dotčení práv žadatele, který patrně nemá k dispozici zmíněný podnět, byť by ho mohl získat ze správního spisu. Sama žalobkyně, ač na podnět v žalobě odkázala, nepřiložila ho k žalobě jakožto její nedílnou součást. Proto je soud přesvědčen, že není jeho povinností zabývat se za popsané situace zmíněným podnětem, byť fakticky soud námitky v podnětu vypořádal v rámci jiných žalobních námitek.
176. Žalobkyně nesouhlasila s vypořádáním své odvolací námitky ohledně nesouladu měnícího stanoviska krajského úřadu OÚP s jejím územním plánem, kdy poukázala na fakt, že část pozemku p. č. XA v k. ú. Xa zasahuje do nezastavěného území vymezeného jejím územním plánem. Soud shledal, že žalovaný na straně 16 napadeného rozhodnutí reprodukoval měnící stanovisko, které se zabývalo uvedenou námitkou na straně 9, přičemž je uvedeno, že krajský úřad OÚP „shledal námitku důvodnou jen částečně. Ověřil, že v důsledku již výše zmiňovaných komplexních pozemkových úprav, které byly v dotčeném území dokončeny v roce 2019, došlo ke zvětšení pozemku p. č. XA v k. ú. Xa tak, že jeho část přesáhla hranice zastavitelné plochy vymezené v ÚP Modlany jako Z1/R19. Tato část předmětného pozemku tedy skutečně zasahuje do nezastavěného území (ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. f) stavebního zákona). Rovněž je pravdou, že dle výkresů DÚR zasahuje projednávaný záměr i na tuto část pozemku p. č. XA v k. ú. Xa. Dle zjištění KÚ ÚK, ÚP však na předmětné části pozemku není navrhováno umístění žádného stavebního objektu a není zde plánována ani žádná nová výstavba. Ve výkresech DÚR je na této části pozemku vyznačena toliko ‚zelená plocha‘. Z tohoto důvodu tak OÚP v daném případě neshledal porušení ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona, neboť do nezastavěného území nebudou umístovány žádné stavby, zařízení ani jiná opatření.“ Soud považuje vypořádání odvolací námitky za dostatečné. Ze spisové dokumentace – Územního plánu obce Modlany po změně č. 1 a dalších mapových

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podkladů je patrné, že plocha Z1/R19 tvarově prakticky kopíruje pozemek p. č. XA v k. ú. Xa. Změna č. 1 územního plánu nabyla účinnosti v roce 2009. V roce 2019, kdy již byla v běhu realizace záměru z hlediska procesu EIA, byly provedeny komplexní pozemkové úpravy, v jejichž rámci došlo k posunu hranice zmíněného pozemku p. č. XA. Ačkoli tedy územní plán žalobkyně po změně č. 1 z roku 2009 de facto počítal s realizací záměru na celém zmíněném pozemku, v důsledku mírného posunu hranic pozemku se ocitla okrajová část pozemku p. č. XA v nezastavěném území. Na východní a jižní straně je předmětný pozemek de facto ohraničen silnicí č. III/25352, v ostatních směrech se rozkládají rozsáhlá pole.

177. Soud přisvědčuje žalobkyni, že dle § 2 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je stavebním pozemkem takový pozemek, který je vymezen a určen k umístění stavby územním rozhodnutím, přičemž v daném případě došlo k umístění záměru územním rozhodnutím na celý pozemek p. č. XA. Po formální stránce je zde rozpor s územním plánem žalobkyně a zároveň rozpor s § 18 odst. 5 stavebního zákona, jelikož v grafické části územního plánu (hlavní výkres) byl znázorněn pozemek p. č. XA v původních hranicích před komplexní pozemkovou úpravou, avšak v důsledku pozemkové úpravy došlo k mírnému posunu severní hranice pozemku p. č. XA sousedící s pozemky p. č. XG (vlastník PRVNÍ ŽATECKÁ a. s.) a p. č. XH (vlastník J. B.) Na druhé straně však nelze odhlížet od celkových okolností případu. Předmětný pozemek p. č. XA je ve vlastnictví žadatele, přičemž územní plán počítal s využitím celého pozemku pro výrobně-skladovací areál. V důsledku komplexních pozemkových úprav došlo k mírné změně hranice předmětného pozemku, čímž zde formálně nastal přesah části pozemku p. č. XA do nezastavěného území. Nicméně nelze ztrácet ze zřetele, že územní plán počítal s využitím celého předmětného pozemku pro výrobně-skladovací areál. Tento úmysl, že pozemek p. č. XA bude zařazen do plochy s využitím pro výrobně-skladovací areál, byl naplněn. Materiálně vzato zde tedy rozpor s územním plánem není. Navíc na části předmětného pozemku přesahující do nezastavěného území je plánována pouze zeleň, což je v souladu s charakterem nezastavěného území. Pro přesahující část pozemku není dle názoru soudu jiné smysluplné využití než jako součást předmětného záměru. Pokud by měly být splněny všechny formální požadavky, patrně by to dle názoru soudu znamenalo, že by část pozemku p. č. XA přesahující do nezastavěného území musela být oddělena geometrickým plánem, čímž by záměr mohl být umístěn jen na části pozemku p. č. XA, která nepřesahuje do nezastavěného území. Zeleň na odděleném pozemku by pak byla plně v souladu s charakterem nezastavěného území. Trvat však na takovémto postupu by se s ohledem na výše popsané skutečnosti jevilo soudu přepjatě formalistické, neboť výsledek (umístění záměru v krajině) by byl zcela shodný. Námitka žalobkyně se jeví soudu zcela formální, aniž by žalobkyně specifikovala, jak se uvedený přesah pozemku, na kterém bude zeleň, dotkne práv žalobkyně jakožto obce či práv jejích občanů. Námitku proto soud neshledal důvodnou.
178. Dále žalobkyně namítla, že nebylo vyhodnoceno, jakým způsobem mají být likvidovány srážkové vody v prostoru haly, ohledně které byla žádost zúžena, což v současné DÚR není vůbec ošetřeno. Soud shledal, že tato námitka necílí na ochranu práv žalobkyně (netýká se jejích práv) a žalobkyně ani nevysvětlila, jak konkrétně by řešení srážkových vod v oblasti haly, která byla ze záměru vypuštěna, mohlo zasáhnout do jejích práv. Soud proto nemá povinnost tuto žalobní námitku věcně vypořádávat a toliko nad rámec potřebného odůvodnění podotýká, že v prostoru po původně plánované hale zůstane prázdné nezastavěné místo, na kterém bude zeleň. Jedná se o malý prostor, pročez nebude třeba jakkoli řešit odvod srážkových vod z daného místa. Dále soud konstatuje, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

problematikou odvodu srážkových vod se zabýval žalovaný na straně 36 napadeného rozhodnutí, kde citoval závazné stanovisko MŽP, dle kterého *„problematika srážkových vod byla v rámci posudku detailně prověřena a do návrhu opatření jsou navrženy potřebné podmínky, které kromě jiného umožňují zachovat stávající bilanci vsakování do vod podzemních.“* Odůvodnění MŽP bylo podstatně obsáhlejší, přičemž soud citoval jen malou část. Žalovaný se ztotožnil s názorem MŽP a rovněž soud shledává řešení srážkových vod dostatečným.

179. Další žalobní námitkou byl nesouhlas žalobkyně se závazným stanoviskem EIA a verifikačním stanoviskem EIA, což uplatnila žalobkyně již v odvolání. K tomu soud uvádí, že těmito stanovisky se již zabýval výše v rámci vypořádání jiných námitek žalobkyně, kdy dovodil správnost postupu MŽP, které s ohledem na zásadu koncentrace řízení nepřihlíželo ke znaleckému posudku dodanému žalobkyní. Na uvedené pasáže výše soud odkazuje. Žalobkyně dále uvedla ke zmíněné žalobní námitce, že jako žalobní argumentaci proti vypořádání této odvolací námítce využívá v celém rozsahu podnět k zahájení přezkumného řízení závazného stanoviska MŽP, který byl přílohou jejího vyjádření ze dne 27. 7. 2022.
180. Soud zjistil z obsahu správního spisu, že žalobkyní zmiňovaný podnět je uveden jako příloha jejího vyjádření ze dne 27. 7. 2022, kterým se žalobkyně vyjádřila k podkladům pro vydání rozhodnutí v odvolacím řízení. Soud shledal, že ve spisové dokumentaci se zmíněný podnět nenachází, když byl postoupen MŽP k přezkumnému řízení, přičemž patrně nebyla pořízena do spisu kopie. To však dle názoru soudu není chybou, neboť adresátem podnětu byl ministr životního prostředí, přičemž se jednalo o přezkumné řízení jakožto mimořádný prostředek nad rámec odvolacího řízení, jak bylo vysvětleno výše. Soudu není znám obsah zmíněného podnětu, tudíž se jím nelze detailně zabývat. Dále soud odkazuje na svou argumentaci, kde se vypořádával s odkazem žalobkyně na jiný podnět k přezkumnému řízení, přičemž soud dovodil, že takovýto odkaz na listinu, která de facto ani nepatřila do odvolacího řízení, nepředstavuje uplatnění řádného žalobního bodu ve smyslu citované judikatury. Již výše se soud vyjádřil k porušení zásady rovnosti účastníků, kdyby přihlížel k podnětu jakožto součásti žaloby, ačkoli takový podnět neměli k dispozici ostatní účastníci správního řízení (zejména žadatel). V tomto případě nemá podnět k dispozici ani soud. Nicméně s ohledem na obsah odvolacích námitek a obsah závazného stanoviska MŽP, které potvrdilo obě stanoviska EIA, lze předpokládat, že se opětovně jedná o nepřipustnou polemiku žalobkyně s odbornými závěry předmětných stanovisek. Již výše soud vysvětlil, že se může zabývat pouze zákonností stanoviska, nikoli jeho věcnou správností (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Žalobkyně sice uvádí, že obě stanoviska EIA považuje za nezákonná, avšak z jejího odvolání a dalších vyjádření žalobkyně je patrný nesouhlas žalobkyně s odbornými závěry stanovisek, a to zejména ohledně posouzení krajinného rázu, intenzity dopravy atd. Ve skutečnosti tak žalobkyně nepřipustně zpochybňuje věcnou správnost zmíněných stanovisek EIA. Nadto soud konstatuje, že žalobkyně zmíněný podnět k přezkumu navrhovala jako součást své žalobní argumentace vůči stanoviskům EIA a verifikace EIA, avšak zmíněný podnět se týkal závazného stanoviska nadřízeného orgánu MŽP, přičemž lze očekávat ve zmíněném podnětu námitky proti stanovisku MŽP. Bylo by značně problematické z takového podnětu vybírat námitky týkající se stanoviska EIA a verifikačního stanoviska, vůči kterým podnět primárně nesměřoval. Soud proto neshledal námitku důvodnou.
181. Žalobkyně opakovaně v žalobě poukazovala na očekávaný nárůst dopravní zátěže, ačkoli dle posouzení v procesu EIA by k nárůstu dojít nemělo. Žalobkyně upozornila, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uvedenou námitku uplatnila již v odvolání, přičemž vypořádání námitky ze strany žalovaného je nepřezkoumatelné. Soud shledal, že žalovaný na straně 23 napadeného rozhodnutí uvedl, že se de facto nejedná o námitku, nýbrž o konstatování žalobkyně, přičemž vliv dopravy byl posuzován v procesu EIA a z podmínek závazného stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí nevyplývají žádné podmínky z hlediska vlivu dopravy. Soud nepovažuje popsané vypořádání námitky za nepřezkoumatelné. Žalovaný byl vázán závazným stanoviskem MŽP, které potvrdilo stanovisko EIA i verifikační stanovisko. Žalovanému nepřísluší, aby polemizoval s odbornými závěry v závazných stanoviscích v tom směru, zda je například závěr, že nedojde k výraznému nárůstu dopravy, věcně správný, či nikoli. Dle žalobních námitek došlo k účelovému zkreslení dopravní studie tak, aby prošla procesem EIA. Dle žalobkyně je podhodnocen objem generované nákladní dopravy, přičemž dojde k zatížení i okolních obcí. Soud opětovně konstatuje, že se jedná o námitky směřující do věcné správnosti, nikoli zákonnosti závazného stanoviska EIA, jejichž posuzování soudu nepřísluší. Přesto se soud v předchozí části tohoto rozsudku otázce dopravy věnoval.

182. Co se týče žalobní námitky přesunu velkého množství podorníčí a ornice, kdy žalobkyně upozornila, že to nebylo předmětem posouzení EIA, jelikož tento požadavek se objevil později, soud uvádí, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí stanovil podmínku v souladu se závazným stanoviskem MŽP, že *„zbylá část podorníčí, tedy 19 781 m³, a celé množství ornice o objemu cca 74 086 m³ bude předáno spol. Vršanská uhelná a.s. pro zemědělskou rekultivaci pozemků po těžební činnosti lomu Vršany, určených schváleným plánem sanací a rekultivací.“* Soud shledal, že stanovisko EIA se skrývkou zeminy zabývalo. Na straně 5 stanoviska EIA je stanovena podmínka č. 8 pro fázi přípravy záměru, přičemž jsou stanoveny podmínky skrývky ornice na polích i skrývky horní vrstvy zeminy s tím, že hloubka skrývky ornice bude provedena na základě pedologického průzkumu. Na stranách 15 a 16 stanoviska EIA je podrobně popsán vliv záměru na půdu. Rovněž MŽP v rámci přezkoumání závazného stanoviska EIA a verifikačního stanoviska EIA se ve svém potvrzujícím stanovisku zabývalo odvozem zeminy na straně 11, kde MŽP upozornilo na rozdílnost pojmů *„výkopová zemina“*, ke kterému se vztahuje informace o vyvážené bilanci zeminy, a pojmu *„kulturní vrstvy půdy“*, tedy ornice a podorníčí. MŽP upozornilo na možnost odvozu zeminy, kdy poukázalo na DÚR, a to na *Souhrnnou technickou zprávu*, kapitola B.2.6 s názvem *Základní technický popis staveb*, a dále na dokument *Hrubé terénní úpravy (SO.07)*. Soud souhlasí s posouzením MŽP. Žalobkyni proto soud nepřisvědčil, že by v rámci procesu EIA nebyla řešena skrývka zeminy a její odvoz. Pokud se snad žalobkyně obávala nárůstu dopravy v důsledku odvozu zeminy, soud uvádí, že se bude jednat o nárůst dopravy, který bude krátkodobý a bude se dotýkat pouze 150 m dlouhého úseku silnice č. III/25352 od křižovatky s účelovými komunikacemi vedoucími do plánovaného areálu až po napojení na silnici č. I/63. Již výše soud upozornil, že případné opravy silnice jsou řešeny v režimu § 39 zákona o pozemních komunikacích.
183. Žalobkyně dále nesouhlasila s vypořádáním své odvolací námitky ohledně narušení krajinného rázu, kdy žalobkyně poukázala na monstróznost záměru s tím, že záměr naruší pohledovou zelenou linii v krajině. Dle žalobkyně byla její obsáhlá odvolací námitka vypořádána žalovaným jen stručně a nesprávně. Soud shledal, že žalovaný na straně 23 napadeného rozhodnutí ke zmíněné odvolací námitce uvedl, že *„v průběhu odvolacího řízení vzal žadatel zpět část žádosti (vypustil stavební objekt SO.03 – HALA RT3) a záměr tak splní závazný regulativ koeficientu zeleně pro funkční plochu Z1/R19, uvedený v územním plánu obce Modlany. Nutno konstatovat, že obce Modlany a Rtyň nad Bílinou nesouhlasí se stavbou přesto, že jejich územní plány její umístění za splnění daných regulativů připouští. Soulad Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.“*

s územně plánovací dokumentací posoudil orgán územního plánování, který vydal souhlasné závazné stanovisko.“ Dále se žalovaný zabýval zmíněnou odvolací námitkou i na straně 31 napadeného rozhodnutí, kde citoval ze závazného stanoviska MŽP, kterým bylo potvrzeno stanovisko EIA včetně verifikačního stanoviska. MŽP ve svém závazném stanovisku nadřízeného orgánu uvedlo, že „*krajský úřad při hodnocení vlivů záměru na krajinný ráz v rámci procesu posouzení vlivů záměru na životní prostředí vycházel ze zpracovaného Hodnocení vlivů na krajinný ráz (Ing. Pavel Koláček, Ph.D., Amec Foster Wheeler s. r. o., 01/2020) a ze zpracovaného posudku dokumentace EIA. Posouzení Hodnocení na krajinný ráz v rámci zpracování posudku provedl Doc. Ing. arch. Ivan Vorel, CSc. Zpracovatel posudku se závěry v Dokumentaci EIA souhlasí s výhradami. Jde zejména o vlastní hodnocení míry vlivů záměru, protože zejména vlivy na vizuální vztahy – na harmonické měřítko krajiny a na harmonické vztahy v krajině by měly být hodnoceny jako silné. Identifikace znaků vizuální charakteristiky by měly obhospodřené vlastnosti vzhledu krajiny více vystihovat. Areál bude ovlivňovat i projev přírodních hodnot Přírodní rezervace Rač. Do podmínek stanoviska proto byly z jeho strany začleněny nové a upřesňující požadavky (např. požadavky na výšku a typ vysazovaných stromů, barvy použité na haly, popínavé rostliny, osvětlení areálu atd.), jejichž primárním cílem je snížit negativní vlivy záměru na krajinný ráz na akceptovatelnou úroveň.*“

184. Soud k výše uvedené citaci konstatuje, že je zjevné, že žalovaný věnoval odvolací námitce pozornost, kdy se zabýval krajinným rázem s přihlédnutím k potvrzujícímu závaznému stanovisku MŽP, které hodnotilo pečlivě i otázku krajinného rázu, přičemž poukázalo na výhrady zpracovatele posudku, který souhlasil s dokumentací EIA s výhradami, které našly odraz v podmínkách závazného stanoviska EIA, kde byly začleněny nové a upřesňující požadavky, aby zásah do krajinného rázu byl akceptovatelný. Soud si je vědom žalobkyní zmiňovaného ustanovení jejího územního plánu, kde na straně 32 se uvádí, že využití záměrem dotčených ploch „*je třeba bedlivě sledovat z hlediska krajinného rázu a ochr. pásma přírodních léčivých zdrojů*“. Tato podmínka byla dle názoru soudu splněna, kdy právě zvýšená ochrana krajinného rázu s ohledem na žalobkyní zmiňovaný velký rozsah záměru byla důvodem pro výhrady zpracovatele posudku k dokumentaci EIA, což bylo zohledněno ve stanovisku EIA formou podmínek, které snižovaly vliv záměru na krajinný ráz. S posouzením MŽP se soud ztotožňuje, přičemž opětovně uvádí, že námitky žalobkyně směřují do věcné správnosti závazného stanoviska EIA, verifikačního stanoviska EIA a závazného stanoviska MŽP, přičemž soud není oprávněn hodnotit věcnou správnost odborných závěrů dotčených orgánů ohledně dotčení krajinného rázu.
185. Žalobkyně dále namítala nezákonnost souhrnného stanoviska magistrátu OŽP vydaného dne 15. 4. 2021 pod značkou MGMT OŽP 024222/2021/V-203/Kol, ve kterém magistrát OŽP konstatoval, že není dotčeným orgánem, jelikož stavba se nedotýká zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny. Soud ověřil, že ve zmíněném stanovisku skutečně je uvedeno to, co tvrdí žalobkyně ve své námitce. Dle žalobkyně je magistrát OŽP dotčeným orgánem ve smyslu § 12 odst. 2 a § 77 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, jakožto obecní úřad obce s rozšířenou působností.
186. Podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny platí, že „*k umístění a povolování staveb, jakož i jiným činností, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.*“
187. Podle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny platí, že „*krajinný ráz se neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.*

plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody.“

188. Soud shledal, že uvedenou problematikou se zabýval žalovaný na stranách 31 a 32 napadeného rozhodnutí, kde dovedl, že v tomto případě nebyl souhlas magistrátu jakožto orgánu ochrany přírody potřeba. Žalovaný uvedl, „že dle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody se krajinný ráz neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu.“ Žalovaný odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2018, č. j. 15 A 71/2016-106, ze kterého citoval následující pasáž: „Dle čl. XXVI. Důvodové zprávy k zákonu č. 186/2006 Sb. důvodem přijetí § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny byla jednak snaha o zjednodušení rozbuječných povolovacích procedur a dále snaha o eliminaci subjektivního přístupu k ochraně krajinného rázu, který není v právních předpisech dostatečně podrobně upraven a jeho aplikace ve vztahu ke stavebnímu zákonu způsobuje komplikované výkladové problémy. Tam, kde je zpracováván územní nebo regulační plán, se orgán ochrany přírody podílí na stanovení plošné a prostorové regulace pro zastavěné a zastavitelné území. Orgány se dohodnou na potřebné míře a způsobu této regulace, kterou bude ochrana krajinného rázu zajištěna. Řízení o souhlasu k činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, tak v těchto případech je nadbytečné a jeho vypuštění neznemožňuje ochranu krajinného rázu.“ Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „územní plán Rtně nad Bílinou stanovuje u jednotlivých typů ploch s rozdílným způsobem využití mj. podmínky prostorového uspořádání a základní podmínky ochrany krajinného rázu, kterými většinou určil záměrné zpřísnění parametrů podmínek pro výstavbu daných prováděcími vyhláškami stavebního zákona. Jak je uvedeno ve znění územního plánu, je plně v souladu se stanovisky dotčených orgánů, které byly uplatněny v průběhu projednávání v zákonných lhůtách. Případné podmínky byly zpracovány v příslušných částech textové i grafické části. Stejně tak je tomu v případě Územního plánu Modlany, který také u jednotlivých ploch funkčního využití stanovil podmínky prostorového uspořádání. Příslušné orgány ochrany přírody se ke znění obou územních plánů vč. změn vyjadřovaly v průběhu jejich schvalování. V případě, kdy byly podmínky ochrany krajinného rázu ve smyslu § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody dohodnuty v územním plánu, lze tuto skutečnost považovat za naplnění podmínek pro postup dle uvedeného ustanovení a v rámci navazujících řízení nebo jiných postupů podle stavebního zákona již není vydáváno závazné stanovisko orgánu ochrany přírody dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody. Jak odvolací orgán shledal, Magistrát města Teplice, odbor životního prostředí, jakožto příslušný orgán ochrany přírody, ve stanovisku ze dne 15. 4. 2021 z hlediska zákona o ochraně přírody uvedl, že není dotčeným orgánem, stavba se nedotýká zájmů chráněných tímto zákonem v rámci místní a věcné příslušnosti, což potvrzuje výše uvedené, že ochrana krajinného rázu byla posuzována při schvalování územních plánů obou obcí.“
189. Soud konstatuje, že žalovaný podrobně vysvětlil, z jakých důvodů v tomto případě nebylo třeba vyžadovat stanovisko, když na základě výkladu § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny a skutečností zjištěných z územních plánů obcí Modlany a Rtně nad Bílinou dovedl, že došlo k dohodě s orgánem ochrany přírody, kdy územní plány obou obcí zohlednily požadavky orgánu ochrany přírody ve svých územních plánech. Soud dále konstatuje, že žalobní námitka vůbec nereaguje na pasáž napadeného rozhodnutí citovanou výše, v níž žalovaný vysvětlil důvody, pro které nebyl souhlas orgánu ochrany přírody potřebný. Soud by očekával konkrétní argumentaci žalobkyně v tom smyslu, že nebyl naplněn § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, proč byl nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Taková námitka však v žalobě uplatněna nebyla. Teprve v replice žalobkyně se na straně 16 objevuje stručná zmínka, že v územním plánu žalobkyně bylo Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanoveno plošné uspořádání, nikoliv však podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody. Blíže údaje žalobkyně ke zmíněné námitce neuvedla. Dle názoru soudu se jedná o opožděnou a zcela novou námitku, že nebyly naplněny podmínky dle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny pro nepožadování stanoviska orgánu ochrany přírody. Takovou námitku mohla žalobkyně uplatnit již v žalobě, ve které však namítala pouze chybějící souhlas orgánu ochrany přírody dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Námitka je tedy opožděná, jelikož nebyla uplatněna ve lhůtě pro podání žaloby.

190. Nad rámec potřebného odůvodnění k tomu soud poznamenává, že v měnicím závazném stanovisku krajského úřadu OÚP je na stranách 7 a 8 hodnocen soulad záměru s územním plánem žalobkyně. Ve vztahu k plošnému a prostorovému uspořádání a podmínkám ochrany krajinného rázu krajský úřad OÚP citoval z územního plánu žalobkyně příslušné pasáže, přičemž správnost citace ověřil soud porovnáním s územním plánem. V zájmu stručnosti odkazuje soud na uvedené pasáže ve zmíněném stanovisku. Ve stručnosti soud uvádí, že plochy Z1/R 19-20 mají v územním plánu uvedeno hlavní funkční využití jako výrobně-skladovací (logistický) areál. Přípustným využitím je mimo jiné umístění skladů. Ohledně krajinného rázu je zakotvena výšková regulace tři nadzemní podlaží, resp. dvě nadzemní podlaží s podkrovím, přičemž max. výška hřebene nebo atiky činí 14 m. Dále je zakotvena intenzita využití pozemků v plochách tak, že maximální zastavěná plocha činí 50 % včetně zpevněných ploch a povrchů. Dále bylo v územním plánu ve prospěch ochrany krajinného rázu vymezeno území plochy Z1/R19 tak, aby plocha ze severu nedosahovala vrcholu terénního prahu nad údolím řeky Bíliny. Dále v části d8.1 je řešeno prostorové uspořádání území z hlediska dopravní infrastruktury, kdy je dán požadavek, aby obě plochy byly napojeny jedinou křižovatkou s odbočovacím pruhy ze silnice č. III/25352, a dále je zakotven požadavek, aby před vjezdy do areálů výroby a logistiky byla ponechána veřejná prostranství podél silnice č. III/25352 s vysokou zelení a parkovištěm s celkem 70 parkovacími místy pro osobní automobily, přístupnými z komunikace ze zmíněné křižovatky.
191. S ohledem na výše uvedené skutečnosti souhlasí soud s citovaným odůvodněním žalovaného. Žalovaným odkazovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2018, č. j. 15 A 71/2016-106, byl sice zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2021, č. j. 10 As 23/2019-32, avšak nikoli proto, že by názor zdejšího soudu ohledně nepotřebnosti souhlasu orgánu ochrany přírody dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny byl nesprávný. Je zřejmé, že územní plán žalobkyně obsahoval plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu právě ve vztahu ke dvěma plochám Z1/R19 a Z1/R20, které měly tvořit logistický areál. Skutečnost, že v územním plánu bylo uvedeno, že je třeba využití ploch sledovat z hlediska krajinného rázu, neznamená, že by tím byla vyloučena aplikace § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, nýbrž jedná se o požadavek žalobkyně, aby byla důsledně zvažována ochrana krajinného rázu, což z pohledu soudu bylo naplněno v procesu EIA, ve kterém byla zpracována studie *Hodnocení vlivů na krajinný ráz PH Park Teplice* (leden 2020, autor Ing. Pavel Kolářek, Ph.D.). Zmíněná studie byla posuzována v přepracované dokumentaci EIA s názvem *PH Park Teplice dokumentace* (duben 2020, autorka K. Vysloužilová). Následně byly dopady záměru na krajinný ráz zkoumány v posudku zpracovaném dle § 9 zákona o posuzování vlivů (srpen 2020, autor Ing. Richard Kuk). Připomínky týkající se ochrany krajinného rázu pak byly zohledněny ve stanovisku EIA (terénní valy, stromy a zeleň uvnitř i vně areálu, popínavé rostliny na stěnách hal, zeleň na střechách hal atd.) Pro úplnost soud uvádí, že dohoda s orgánem ochrany přírody ve smyslu § 12 odst. 4 zákona o ochraně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přírody a krajiny je dle judikatury presumována, a to vzhledem k závaznosti stanovisek dotčeného orgánu v procesu územního plánování dle § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2021, č. j. 54 A 188/2018-97). V rozsudku ze dne 5. 10. 2017, č. j. 7 As 303/2016-42, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*zákon (o ochraně přírody a krajiny – pozn. soudu) nevyžaduje, aby mezi orgánem ochrany přírody a pořizovatelem územního plánu byla uzavřena písemná dohoda (ve smyslu smlouvy podle soukromého práva, resp. veřejnoprávní smlouvy – srov. § 545 a násl. občanského zákoníku a § 159 a násl. správního řádu). Zákon uvádí, že podmínky ochrany mají být dohodnuty, přičemž o písemné dohodě, resp. o nutnosti jejího zanesení do územního plánu či do jiné podobné listiny, nehovoří.*“ Soud se ztotožňuje s citovaným judikátem a dodává, že žalobkyně neuvedla žádnou argumentaci například v tom smyslu, že by ochrana krajinného rázu uvedená v jejím územním plánu byla v rozporu s požadavkem orgánu ochrany přírody. Přitom je to právě žalobkyně, která musí mít k dispozici informace a doklady ohledně procesu projednání územního plánu (změny č. 1 územního plánu účinné od roku 2009). Výše popsané skutečnosti o nepotřebnosti souhlasu orgánu ochrany přírody dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny plně korespondují s postojem magistrátu OŽP, který ve svém Souhrnném stanovisku ze dne 15. 4. 2021 konstatoval, že není dotčeným orgánem, což odpovídá zjištění žalovaného i soudu o nepotřebnosti souhlasu orgánu ochrany přírody, jelikož ochrana krajinného rázu byla upravena v územním plánu žalobkyně. S ohledem na absenci konkrétní žalobní námitky nebylo možné se uvedenou problematikou více zabývat.

192. Žalobkyně argumentovala sdělením MŽP ze dne 12. 12. 2022, ve kterém poukázalo MŽP na konání řízení dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, k čemuž soud uvádí, že se MŽP vyjadřovalo obecně k řízení dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, aniž by se zabývalo tím, zda jsou splněny podmínky pro nevyžadování souhlasu dle § 12 odst. 4 téhož zákona. Obdobně MŽP ve sdělení ze dne 10. 1. 2022 ohledně neprovedení důkazu znaleckým posudkem předloženým žalobkyní zmínilo řízení dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, aniž by však hodnotilo, zda v konkrétním případě žalobkyně jsou naplněny podmínky pro nevyžadování souhlasu dle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny.
193. Další žalobní námitkou bylo nesprávné vypořádání odvolací námitky žalobkyně, že projektová dokumentace není v souladu se závazným stanoviskem magistrátu OŽP ze dne 8. 4. 2021, č. j. MgMT/034333/2021/Pl, které požaduje splnění podmínek, že veškeré manipulační plochy a nakládací plochy budou mít zajištěnu ochranu proti průniku ropných látek do podloží, přičemž dle žalobkyně DÚR počítá s betonovou dlažbou, jejíž použití bylo stanoviskem vyloučeno. Soud shledal, že uvedenou námitkou se zabýval žalovaný na straně 24 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že „*podmínky pro projektovou přípravu stavby, stanovené dotčeným orgánem hájícím zájmy lázeňského zákona, stavební úřad opomenul uvést do podmínek rozhodnutí. Uvedené pochybení KÚ ÚK, UPS napravil stanovením podmínky č. 19, ze které vyplývá, že manipulační, nakládací a parkovací plochy nebudou provedeny z betonové dlažby, což musí být vyřešeno v projektové dokumentaci pro stavební řízení. Zároveň v rozhodnutí v popisu stavby bylo vypuštěno materiálové složení budoucích staveb, které bude řešeno až v projektové dokumentaci pro stavební povolení (viz změna označená č. 2).*“ Soud shledal, že žalobní námitka směřuje k tomu, že se dle žalobkyně jedná o další důkaz, že žalovaný upravoval prvostupňové rozhodnutí, když dle žalobkyně je nepřipustné, aby žalovaný takto zasahoval do žádosti a jejích příloh. Dle žalobkyně měl žalovaný změnit rozhodnutí stavebního úřadu a žádost zamítnout pro nesplnění podmínek závazného stanoviska. K tomu soud uvádí, že je zcela běžné, když Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stavební úřad stanoví v územním rozhodnutí v souladu s § 79 odst. 1 stavebního zákona „podmínky pro umístění stavby, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.“ V případě pochybení ze strany stavebního úřadu může vadu územního rozhodnutí napravit odvolací orgán (žalovaný) v souladu s apelačním principem a zásadou jednotnosti řízení. V tomto případě žalovaný v souladu se závazným stanoviskem magistrátu OŽP vyloučil použití betonové dlažby s tím, že konkrétní materiál bude řešen v projektové dokumentaci pro stavební řízení, což plně odpovídá § 79 odst. 1 stavebního zákona, když se jedná o podmínku pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení. Soud proto neshledal námitku důvodnou.

194. Žalobkyně dále uvedla v žalobě, že již ve svém odvolání namítala, že podmínka stanovená Ministerstvem dopravy ve stanovisku ze dne 7. 5. 2021, č. j. MD-7632/2021-130/4, se týká i samotného umístění stavby v předmětném řízení a že není možné stavbu západně od silnice č. III/25352 umístit nyní, ale je nutné vyčkat na definitivní výběr přesného vedení trasy vysokorychlostní trati. Vypořádání uvedené odvolací námitky ze strany žalovaného považuje žalobkyně za nesprávné, přičemž se odvolávala na konkrétní ustanovení stavebního zákona (§ 36 odst. 5, § 23b odst. 4 a § 54 odst. 5). Soud předepisuje, že žalobkyně blíže nespecifikovala, jak popsané skutečnosti zasáhly do jejích práv, přesto se soud námitkou zabýval po věcné stránce.
195. Podle § 36 odst. 5 stavebního zákona „zásady územního rozvoje jsou závazné pro pořizování a vydávání územních plánů, regulačních plánů a pro rozhodování v území.“
196. Podle § 23b odst. 4 stavebního zákona „v územní rezervě jsou zakázány změny v území, které by mohly stanovené využití podstatně ztížit nebo znemožnit.“
197. Podle § 54 odst. 5 stavebního zákona „část územního plánu, která v území znemožňuje realizaci záměru obsaženého v politice územního rozvoje, územním rozvojovém plánu nebo zásadách územního rozvoje, se při rozhodování nepoužije.“
198. Soud shledal, že na straně 12 napadeného rozhodnutí ke zmíněné námitce žalovaný uvedl, že „byla vypuštěna podmínka č. 10 územního rozhodnutí, kterou bylo stanoveno, že stavba bude moci být realizována až po výběru přesného vedení trasy vysokorychlostní tratě Praha – Drážďany (VRT). Podmiňovat umístění stavby vazbou na výběr přesného vedení VRT je irelevantní. Stavební úřad musí mít v územním řízení najisto postaveno, zda stavbu lze nebo nelze umístit. Nemůže rozhodnout o jejím umístění, a to vázat na další posouzení. Jelikož Ministerstvo dopravy není v územním řízení dotčeným orgánem, byla zároveň vypuštěna podmínka označená č. 18, která byla převzata z jeho stanoviska ze dne 7. 5. 2021, týkající se koordinace záměru v dalších stupních přípravy a realizace se Správou železnic, st. p. KÚ ÚK, UPS uvádí, že posouzení toho, zda záměr podstatně neznemožní nebo neztíží plánovanou realizaci stavby VRT, pro kterou je v zásadách územního rozvoje (ZÚR) vymezen koridor rezervy, je úkolem orgánu územního plánování ve spolupráci s investorem, v daném případě Ministerstvem dopravy, odborem drážní dopravy, které se k záměru opakovaně vyjádřilo již v průběhu územního řízení. V průběhu odvolacího řízení pak Ministerstvo dopravy vydalo k žádosti žadatele nové stanovisko k záměru (č. j. MD-5493/2022-130/2), v němž opět vyjádřilo svůj souhlas s umístěním staveb v koridoru územní rezervy vymezeného v ZÚR pro vysokorychlostní trať; současně zde ministerstvo revidovalo stanovené podmínky a odůvodnění svého stanoviska. S ohledem na tuto dílčí ‚změnu‘ stanoviska Ministerstva dopravy si KÚ ÚK, ÚP v průběhu ‚přezkumného řízení‘ závazného stanoviska orgánu územního plánování, za účelem vyloučení jakýchkoli možných pochybností, vyžádal ještě jeho upřesnění. Na tuto žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ministerstvo dopravy reagovalo přípisem ze dne 10. 3. 2022, v němž výslovně uvedlo, že cit.: „předmětná stavba neztíží nebo znemožní výstavbu vysokorychlostní trati za splnění podmínek, uvedených ve stanovisku č. j. MD-5493/2022-130/2“, které KÚ ÚK, ÚP uvedl ve změně závazného stanoviska ze dne 24. 6. 2022.“

199. Dle názoru soudu v citované pasáži žalovaný dostatečně ozřejmil svůj pohled na věc s tím, že v daném případě bylo rozhodné závazné stanovisko krajského úřadu OÚP, přičemž jedním z podkladů bylo vyjádření Ministerstva dopravy, které však není dotčeným orgánem, jelikož posouzení vlivu záměru na ztížení nebo znemožnění využití územní rezervy je věcí orgánu územního plánování, nikoli Ministerstvo dopravy, s čímž soud souhlasí. Krajský úřad OÚP postupoval správně, když si vyžádal vyjádření Ministerstva dopravy k uvedené záležitosti. Dále soud konstatuje, že ve správním řízení bylo nesporné, že dle ZÚR se v oblasti, do které byl umístěn záměr, vyskytoval koridor územní rezervy pro VRT, což je zmíněno i v územním plánu žalobkyně po změně č. 1. Žalobkyně uvedla ve své žalobní námitce, že výstavba výrobně-skladovacího areálu zcela jistě může znemožnit využití koridoru územní rezervy, k čemuž soud uvádí, že se jedná o zcela nepodložené tvrzení žalobkyně, kdy není zřejmé, na základě jakých skutečností ke svému názoru žalobkyně dospěla, když krajský úřad OÚP jakožto orgán územního plánování ani Ministerstvo dopravy jakožto investor neměly vůči záměru z hlediska dotčení koridoru územní rezervy žádné výhrady, ale naopak explicitně konstatovaly, že nedojde ke ztížení či znemožnění využití uvedeného koridoru. S ohledem na absenci jakékoli žalobní argumentace se soud nemohl více zabývat uvedenou námitkou, přičemž považuje za správné a dostatečné výše citované vypořádání námitky ze strany žalovaného. Navíc dle názoru soudu námitka směřuje do věcné správnosti měnicího stanoviska krajského úřadu OÚP, což je nepřipustné, neboť zpochybňovat lze pouze zákonnost stanoviska. Žalobkyně však žádný rozpor se zákonem netvrdila.
200. Žalobkyně dále považovala za nesprávně vypořádanou svou odvolací námitku, že není možné splnit podmínku společnosti SČVK danou ve vyjádření ze dne 17. 5. 2021, č. j. O21690052764/ÚTPČMO/VP, ohledně dodržení ochranného pásma vodovodu. Dle žalobkyně je opěrná zeď OP3 umístována na hranici ochranného pásma vodovodu, přičemž základ zdi a rovněž staveniště budou zasahovat do ochranného pásma vodovodu. Soud shledal, že tato námitka necílí na ochranu práv žalobkyně a žalobkyně ani nevysvětlila, proč takovou námitku uplatnila. Tato námitka se zjevně týká výhradně práv společnosti SČVK, jejíž zařízení by mohlo být dotčeno prováděným záměrem a která však žádné námitky neuplatnila. Soud proto nemá povinnost tuto žalobní námitku věcně vypořádávat. Toliko nad rámec potřebného odůvodnění soud poukazuje na to, že žalovaný na straně 24 napadeného rozhodnutí konstatoval, že „*společnost Severočeské vodovody a kanalizace, a. s. se jakožto provozovatel veřejné technické sítě vyjádřil k předložené dokumentaci pro územní řízení a s navrženým řešením souhlasí za jím daných podmínek, které stavební úřad převzal do podmínek územního rozhodnutí. KÚ ÚK, UPS neshledal pochybení v postupu stavebního úřadu.*“ Soud považuje citované vypořádání námitky za dostatečné a správné, přičemž z výše uvedeného vyjádření ze dne 17. 5. 2021 zjistil, že společnost SČVK uvedla, že u vodovodního řádu o průměru 700 mm požaduje ochranné pásmo 3,5 m od osy potrubí směrem k plánovaným objektům (severovýchodně) a 6,5 m od osy potrubí směrem ke komunikaci č. I/63 Teplice – Ústí nad Labem. Z projektové dokumentace *SO.19 Opěrné stěny, Opěrná stěna OP3* (číslo dokumentu D.19.4) a z výkresu *Koordinační situační výkres – 2. část* (číslo dokumentu C.4) soud zjistil, že opěrná stěna OP3, poblíž které prochází vodovodní řád o průměru 700 mm, se nachází v jihovýchodní části areálu poblíž silnice č. I/63, z čehož je zřejmé, že ochranné pásmo je 6,5 m na každou stranu v souladu s výše Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zmíněným vyjádřením společnosti SČVK. Vodovodní řad je znázorněn modrými šipkami a ochranné pásmo modrým šrafováním, přičemž je zjevné, že od hranice ochranného pásma směrem k opěrné zdi OP3 zbývá ještě několik metrů. Z řezů opěrné zdi OP3 je patrné, že základ opěrné zdi, který bude směřovat k ochrannému pásmu, bude mít délku 50 cm od okraje zdi. Není tak žádných pochyb o tom, že i po zohlednění základu opěrné zdi zbývá vzdálenost několika metrů k hranici ochranného pásma. Z vyjádření společnosti SČVK plyne, že se má vlastník pozemku (žadatel) zdržet provádění zemních prací, které by mohly ohrozit technický stav vedení nebo jeho plynulé provozování. Z uvedeného vyjádření společnosti SČVK tedy neplyne absolutní zákaz jakýchkoli stavebních prací v ochranném pásmu vodovodu, nýbrž jen takových, které by mohly ohrozit technický stav vodovodního řadu. Navíc jak již soud uvedl výše, vzdálenost opěrné zdi OP3 od hranice ochranného pásma je několik metrů, a proto vůbec není důvod k tomu, aby ochranné pásmo muselo být v daném místě dotčeno.

201. Žalobkyně dále považovala za nesprávně vypořádanou svou odvolací námitku, že opěrná stěna OP1, umístěná na hranici s pozemkem p. č. XF v k. ú. Xd, jehož vlastníkem je Česká republika a příslušnost hospodařit má SPÚ, bude zřejmě založena také na tomto pozemku, a že taktéž popínavé rostliny na ozelenění stěny budou zasazeny na cizím pozemku. Soud shledal, že tato námitka necílí na ochranu práv žalobkyně a žalobkyně ani nevysvětlila, proč takovou námitku uplatnila. Tato námitka se zjevně týká výhradně práv České republiky – SPÚ, jakožto vlastníka sousedního pozemku, který by mohl být dotčen prováděným záměrem a který však žádné námitky neuplatnil. Soud proto nemá povinnost tuto žalobní námitku věcně vypořádávat. Toliko nad rámec potřebného odůvodnění soud poukazuje na stranu 25 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že *„pozemek p. č. XF v k. ú. Xd není stavbou dotčen. Státní pozemkový úřad, který je příslušný hospodařit s majetkem státu, je účastníkem řízení a má možnost hájit svá práva. Napadat souhlas vlastníka sousedního pozemku je absurdní. Cílem ust. § 89 odst. 4 stavebního zákona je vyloučit, aby si jedni účastníci přisvojovali práva jiných nebo se vyjadřovali k projednávanému záměru z hledisek, která se věcně nedotýkají jejich práv.“* Soud souhlasí s citovaným názorem žalovaného ohledně nepřipustnosti zmíněné námitky. Nadto soud shledal z projektové dokumentace, že opěrná zeď OP1 se nenachází na hranici mezi pozemkem p. č. XA v k. ú. Xa a pozemkem p. č. XF v k. ú. Xd, jak to tvrdila žalobkyně, která ohledně průběhu zdi odkazovala na dokumentaci SO.22/Sadové úpravy, zeleň a zelené plochy. Soud zjistil, že v dokumentu s názvem Situace – sadové úpravy (číslo dokumentu D.22.5) je výkres v měřítku 1:2000, ve kterém není detailně vidět průběh opěrné zdi, protože se jedná o výkres v malém měřítku. Vhodnější výkres s měřítkem 1:200 se nachází v dokumentaci SO.19 – Opěrné stěny, název dokumentu Opěrná stěna OP1 (číslo dokumentu D.19.2), ze kterého je zřejmé, že opěrná stěna OP1 se nachází cca 1 m od hranice s pozemkem p. č. XF, což je patrné v půdorysném zákresu hranice pozemku i v příčném řezu zdi v uvedeném dokumentu. Je zřejmé, že základ zdi bude mít směrem k pozemku p. č. XF délku 50 cm, takže ani nedosáhne k okraji pozemku. Zároveň bude dostatečný prostor (cca 1 m od pozemku p. č. XF) k zalévání či jinému ošetřování popínavých rostlin na opěrné zdi, o jejichž zalivku projevovala žalobkyně starost. Ostatně na sousedním pozemku p. č. XF je pole.
202. Ve své replice žalobkyně namítala, že realizace opěrné zdi OP1 jde proti smyslu podmínek stanovených závazným stanoviskem EIA, a to konkrétně podmínky 1a, ve které je obsaženo doporučení, aby došlo k většímu zapuštění hal do terénu a využití přebytku zemin k vytvoření ozeleněných valů. Dále je dle žalobkyně dán rozpor s podmínkou 1d, dle které v místech, kde je hala umístěna nad stávajícím terénem, bude podél haly či přilehlé zpevněné plochy umístěn zelený pás takové šířky, aby umožnil výsadbu stromů a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

keřového patra, přičemž zelený pás bude navazovat na přilehlou zpevněnou plochu a bude maximálně 0,8 m pod úrovní přilehlé haly. Dle názoru soudu se jedná o novou námitku, která nebyla uplatněna ve lhůtě pro podání žaloby, tudíž se jí soud nemůže zabývat. Toliko nad rámec potřebného odůvodnění soud uvádí, že v místě záměru je svažité terén, přičemž projektová dokumentace počítá se zapuštěním některých hal do terénu i s tvorbou ozeleněných valů ve smyslu podmínky 1a závazného stanoviska EIA. Co se týče podmínky 1d, soud uvádí, že žalobkyně tuto podmínku pouze citovala, avšak není zřejmá konkrétní námitka rozporu opěrné zdi s uvedenou podmínkou. Z dokumentu s názvem *Katastrální situační výkres* (číslo dokumentu C.2) a z již výše zmiňovaného dokumentu *Opěrná stěna OP1* (číslo dokumentu D.19.2) soud zjistil, že je plánován zelený pás (stromy a keře) umístěný na pozemku žadatele p. č. XA v k. ú. Xa, přičemž zelený pás navazuje na zpevněnou plochu před opěrnou zdí OP1. V příčných řezech opěrné zdi (řezy OP1.1 a OP1.2) jsou uvedeny nadmořské výšky terénu (haly) a vrcholu opěrné zdi, přičemž je zakreslena i předpokládaná pozice stromů. Porovnáním nadmořských výšek, kdy stromy jsou plánovány ve výškové úrovni mezi vrcholem opěrné zdi OP1 a terénem, kde bude hala RT1, je zřejmé, že bude dodržena i podmínka, že zelený pás bude navazovat na zelenou plochu a bude maximálně 0,8 m pod úrovní přilehlé haly. Tyto skutečnosti uvádí soud jen na okraj a pro úplnost, když konkrétní žalobní námitka absentovala. Přitom obdobnou žalobní námitku uplatnila žalobkyně v odvolání a žalovaný se s ní vypořádal na straně 22 napadeného rozhodnutí se stejným výsledkem, ke kterému dospěl soud.

203. K výše uvedené žalobní námitce ohledně opěrné zdi OP1 uvedla obec Rtyň nad Bílinou, že záměr vystavět opěrnou zeď na hranicích sousedících parcel zjevně odporuje též vyhlášce č. 501/2006 Sb., když § 25 zmíněné vyhlášky k odstupům staveb uvádí, že odstupy musí splňovat požadavek na zachování kvality prostředí, umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti. Užíváním prostoru je dle obce zamýšleno obhospodařování pole na sousedící parcele. K námitce obce Rtyň soud uvádí, že se jedná o zcela novou námitku, kterou neuplatnila žalobkyně v žalobě, přičemž obec Rtyň není oprávněna formulovat své vlastní námitky, protože se soud nemůže námitkou zabývat. Nad rámec potřebného odůvodnění soud poznamenává, že obcí zmiňovaný § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. řeší vzájemné odstupy staveb, avšak v posuzované věci na sousedním pozemku p. č. XF v k. ú. Xd žádná stavba není. Nadto bylo již výše soudem zjištěno, že opěrná zeď OP1 se nenachází na hranici pozemků, nýbrž cca 1 m od hranice. Nehrozí tedy ani obcí Rtyň namítané stékání vody (sněhu) z opěrné zdi na sousední pozemek p. č. XF, kde se nachází pole.
204. Žalobkyně dále považovala za nesprávně vypořádanou svou odvolací námitku, že není patrný soulad dokumentace s požadavky závazného stanoviska EIA s tím, že v dokumentaci není zdůvodněno, proč budou svítidla na obvodu budov instalována v max. výšce 8 m, když závazné stanovisko EIA primárně počítá s umístěním do 6 m, přičemž žalobkyně zdůrazňovala rušivý vliv osvětlení pro vesnici Suché (část obce Modlany). Soud shledal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval z obsahu Průvodní zprávy umělého venkovního osvětlení, která je součástí DÚR, že „bude osvětlení manipulačních ploch a přilehlých prostor k objektům provedeno svítidly na obvodu budovy v max. výšce 8 m, popř. pomocí svítidel umístěných na stožárech o max. výšce do 5 m, komunikace pomocí svítidel umístěných na stožárech o max. výšce do 5 m.“ Dále žalovaný na straně 20 napadeného rozhodnutí k problematice osvětlení reprodukoval závazné potvrzující stanovisko MŽP s tím, že „MŽP uvedlo, že v dokumentaci EIA je uvedeno, že halové objekty budou osvětleny pouze v provozní době areálu (tj. mimo nočního klidu, který je stanoven v časech 22:00 – 6:00). Během noci budou osvětleny pouze areálové komunikace a částečně i prostor vykládacích doků. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Instalovaná LED svítidla budou sklopená směrem k zemi, světelný zdroj bude viditelný pouze ze země. Problematika světelného smogu byla vypořádána v rámci posudku, s jehož závěry krajský úřad souhlasil a pro minimalizaci těchto negativních vlivů byly navrženy 3 podmínky.“ Soud navazuje na uvedenou argumentaci s tím, že osvětlení je v DÚR mimo jiné řešeno na straně 53 Souhrnné technické zprávy, kdy je skutečně plánováno osazení svítidel na halách v max. výšce 8 m s tím, že v noci od 22.00 do 6:00 hodin bude osvětlení hal, komunikací, parkovišť a manipulačních ploch vypnuto kvůli větší ochraně území před světelným smogem, což je v souladu s podmínkou závazného stanoviska EIA ohledně vypnutí osvětlení v noční době, když původně DÚR počítala s částečným osvětlením areálu v nočních hodinách. Co se týče žalobkyní zmiňované výšky osazení svítidel, je dle názoru soudu podmínka ve stanovisku EIA poněkud neurčitá, když je uvedeno, že „*svítidla budou osazena do 6 m, ve zdůvodněných případech z technických důvodů max. 8 m nad terén.*“ Neurčitost podmínky spočívá v tom, že není zcela jasné, co jsou „*zdůvodněné případy*“ a „*technické důvody.*“ Žalobkyni soud přisvědčuje, že DÚR neodůvodňuje, z jakých technických důvodů je třeba, aby svítidla byla ve výšce 8 m. Na uvedené nejasnosti reagovalo MŽP ve svém potvrzujícím závazném stanovisku, kde na straně 7 konstatovalo, že „*lze předpokládat, že poloha umístění osvětlení manipulačních ploch bude blíže specifikována v dokumentaci pro stavební řízení. I tak ovšem krajský úřad ve svém verifikačním stanovisku upozornil úřad příslušný k vedení navazujícího správního řízení definovaného dle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů, že v tomto bodě není dokumentace DÚR zpracována plně v souladu se zněním podmínek stanoviska EIA.*“ S názorem MŽP se soud ztotožňuje, když je zřejmé, že detaily osvětlení budou vyřešeny ve stavebním řízení, ve kterém bude muset být předložena projektová dokumentace pro stavební řízení v rozsahu a obsahu dle přílohy 12 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů, přičemž v projektové dokumentaci bude muset být dořešeno osvětlení.

205. Soud nesouhlasí se žalobkyní, že by nebyla v DÚR řešena eliminace odrazu světla od fasád a oken. V Souhrnné technické zprávě na straně 53 je uvedeno, že „*svítidla na fasádě a na stožárech budou sklopena kolmo dolů s eliminací odrazu světla od fasády a oken.*“ Takové řešení plně odpovídá požadavku v závazném stanovisku EIA, přičemž dle názoru soudu se jedná o řešení dostatečné. Ostatně žalobkyně uvedenou námitku uplatňovala v územním řízení kvůli údajné ochraně obyvatel vesnice Suché před světelným smogem, k čemuž soud uvádí, že od okraje areálu k vesnici Suché je vzdálenost delší než 1 km, navíc dle mapových podkladů, které jsou součástí správního spisu, se vesnice Suché nachází za terénním zlomem, přičemž s přihlédnutím ke svažitosti terénu v daném území je ohrožení obyvatel odrazu světla spíše hypotetické než reálně hrozící.
206. Žalobkyně upozornila, že stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí na straně 70 konstatoval, že „*v případě osazení svítidel do výšky 6 metrů a splnění požadavku EIA by muselo dojít k navýšení celkového počtu svítidel pro dodržení normových hodnot, čímž by došlo k navýšení hodnoty parametru rušivého světla. Optimalizace svítidel ve výšce 8 m je doloženo a zdůvodněno světelně technickým výpočtem, který je součástí projektové dokumentace.*“ Dle žalobkyně není zřejmé, na základě jakých materiálů si stavební úřad vytvořil úsudek, že by muselo dojít k navýšení počtu svítidel pro dodržení normových hodnot, když ani není jasné, o jaké normové hodnoty se jedná. Soud přisvědčuje žalobkyni, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je v naznačeném směru nedostatečné. Jedná se však o prvostupňové rozhodnutí, kdy podstatná je skutečnost, že srozumitelné a odůvodněné je rozhodnutí odvolacího orgánu, což v tomto případě bylo splněno, jak bylo uvedeno výše, kde rovněž bylo vysvětleno, že osvětlení bude dořešeno ve stavebním řízení. V této souvislosti poukazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

1 As 296/2017-56, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval pronikání podmínek stanoviska EIA do stavebního řízení. Konkrétně uvedl, že „*stanovisko EIA je v rozsahu podmínek, které se dotýkají konkrétního řízení (stavební řízení, řízení o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny), možno přezkoumat jako podklad prostřednictvím § 75 odst. 2 s. ř. s.; toto stanovisko je v relevantním rozsahu podkladem, možnosti jeho přezkumu jsou však (v porovnání s územním řízením) značně omezeny (srov. rozsudky č. j. 5 As 59/2013 - 57 nebo 5 As 54/2013 - 78, rozsudek ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 91/2009 - 83, či ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 As 47/2012 - 38).*“ Soud se ztotožňuje s citovaným judikátem i s judikaturou, na kterou odkazuje Nejvyšší správní soud, ve které je formulován jednoznačný závěr, že podmínky stanoviska EIA musí být zohledněny nejen v územním řízení, nýbrž v jakémkoli dalším navazujícím řízení včetně stavebního řízení. V rozsudku ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011-347, Nejvyšší správní soud poukázal na zavedenou praxi stavebních úřadů, kdy některé podmínky stanoviska EIA týkající se ochrany životního prostředí jsou konkrétně řešeny až ve stavebním řízení. Nejvyšší správní soud uvedl, že „*stavební zákon z roku 2006 přenesl těžiště rozhodování o realizaci záměru do územního řízení. Přesto se mu nepodařilo koncentrovat rozhodování o všech námitkách týkajících se vlivu stavby (včetně vlivů přípravy, provádění a provozu stavby) na životní prostředí do územního řízení. Něco takového ostatně není ani reálně možné. Koncepce § 114 stavebního zákona vychází z předpokladu, že námitky týkající se ochrany veřejných zájmů byly vypořádány již v územním řízení, nebo dokonce výstupech územně plánovací činnosti, o čemž svědčí odstavec 2 tohoto ustanovení. Tak tomu ovšem u takto velkých staveb téměř nikdy není. O některých námitkách týkajících se ochrany veřejných zájmů (např. z oblasti ochrany životního prostředí) bývá v územním řízení rozhodnuto formálním způsobem tak, že se do územního rozhodnutí včlení podmínky, jimiž se zpravidla uloží žadateli, aby pro navazující povoloovací řízení předložil podrobnější dokumentaci (eventuálně odsouhlasenou příslušným dotčeným orgánem), studie, posudky apod. Konkrétní vyústění námitky se tedy z územního řízení přenáší až do řízení stavebního.*“ S citovaným judikátem se soud ztotožňuje, přičemž v poměrech posuzované věci konstatuje, že krajský úřad OŽP ve verifikačním stanovisku EIA na straně 8 uvedl, že některé podmínky v DÚR nejsou řešeny zcela v souladu se zněním podmínek stanoviska EIA, kdy výslovně upozornil na podmínku č. 3 stanoviska EIA, dle které osazení svítidel do výšky 8 m je možné jen ve zdůvodněných případech z technických důvodů. Krajský úřad OŽP zároveň upozornil stavební úřad, že je třeba v navazujícím stavebním řízení důsledně kontrolovat plnění podmínek závazného stanoviska EIA. Tento postup následně aprobovalo MŽP ve svém potvrzujícím závazném stanovisku, přičemž názor MŽP reprodukoval žalovaný na straně 20 napadeného rozhodnutí. Dle názoru soudu uvedený postup není nezákonný a je v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ve stavebním řízení bude dořešeno osvětlení budov v souladu s územním rozhodnutím a stanoviskem EIA, což by měl stavební úřad provést z úřední povinnosti s ohledem na upozornění žalovaného v napadeném rozhodnutí i závazné potvrzující stanovisko MŽP, přičemž stavební úřad musí z úřední povinnosti zkoumat, zda předložená projektová dokumentace pro stavební řízení je v souladu s územním rozhodnutím a stanoviskem EIA. V případném soudním řízení ohledně žaloby proti rozhodnutí vydanému ve stavebním řízení může soud přezkoumat dle § 75 odst. 2 s. ř. s., zda ve stavebním řízení byly dodrženy podmínky závazného stanoviska EIA.

207. Žalobkyně dále považovala za nesprávně vypořádanou svou odvolací námitku, že v prvostupňovém územním rozhodnutí jsou nejasné a zavádějící formulace, k čemuž uvedla několik případů. Soud shledal, že žalovaný k uvedené námitce na stranách 25 a 26 napadeného rozhodnutí uvedl, že „*podkladem rozhodnutí o umístění stavby je DÚR, jejíž* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

obsahem je i popis umísťovaných staveb. Rozhodnutí o umístění stavby obsahuje mj. druh a účel umísťované stavby, nikoli však podrobně převzatý popis staveb uvedený v DÚR.“ Posléze se žalovaný věnoval jednotlivým žalobkyní zpochybňovaným formulacím v prvostupňovém rozhodnutí. Jelikož žalobkyně neuvedla, v čem konkrétně spatřuje vady vypořádání uvedené odvolací námitky, nemohl se soud námitkou více zabývat, přičemž považuje za správné vypořádání námitky žalovaným. Co se týče žalobkyní zmiňované snahy žalovaného dotvářet prvostupňové rozhodnutí a de facto vytvářet nové rozhodnutí, soud uvádí, že žalovaný v rámci vypořádání odvolací námitky reagoval na skutečnosti uváděné žalobkyní a snažil se jí vysvětlit formulace, které žalobkyně považovala za zavádějící. Žalovaný v některých případech přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí ohledně určení podmínek územního rozhodnutí, což je zcela v souladu s apelačním principem i platnou právní úpravou. Soud proto neshledal námitku důvodnou.

208. Dále se soud zabýval žalobní námitkou, že územní rozhodnutí je v rozporu s regulativy územních plánů žalobkyně a obce Rtyně nad Bílinou. Soud shledal, že v samotné žalobě na straně 6 bod 7 namítala žalobkyně rozpor závazného stanoviska magistrátu OÚP s regulativy územních plánů (ohledně zastavěnosti 50 % a výšky budov od rostlého terénu), přičemž taková námitka není dle názoru soudu významná, jelikož se jednalo o prvostupňové stanovisko, které bylo následně přezkoumáno krajským úřadem OÚP, přičemž prvostupňové stanovisko magistrátu OÚP bylo změněno, jelikož krajský úřad OÚP dospěl k závěru o překročení koeficientu zastavěnosti 50 % na ploše Z1/R19 dle územního plánu žalobkyně, což vedlo následně žadatele ke zúžení žádosti (vypuštění haly SO.03-RT3), aby splnil daný koeficient. O porušení regulativů se žalobkyně zmiňovala dále na straně 20 v bodě 86 žaloby, a to v souvislosti s domnělým zásahem pozemku p. č. XA v k. ú. Xa do nezastavěného území, čímž se soud již zabýval v předchozí části rozsudku. Je tudíž zřejmé, že konkrétní žalobní námitky ohledně rozporu územního rozhodnutí či stanovisek s územními plány nebyly v žalobě uplatněny.
209. Předmětnou námitku však uplatnila obec Rtyně ve svém vyjádření k žalobě, a to pouze ve vztahu ke svému územnímu plánu, kdy namítala porušení výškového regulativu budov, přičemž odkazovala na vyjádření zpracovatele svého územního plánu Ing. arch. Františka Pospíšila, Ph.D., ze kterého citovala pasáž o jednoznačnosti daného regulativu. Soud k tomu uvádí, že obec Rtyně uplatnila novou námitku, která nebyla uplatněna v žalobě, resp. byla uplatněna zcela neurčitě, přičemž obec Rtyně jakožto osoba zúčastněná na řízení není oprávněna domáhat se přezkoumání vlastních žalobních námitek. Sama žalobkyně žádnou konkrétní argumentaci v žalobě neuplatnila, přičemž konkrétnější zmínka o rozporu územního plánu s regulativy se objevuje až v replice žalobkyně zjevně v návaznosti na vyjádření obce Rtyně. Taková žalobní námitka je však opožděná, neboť se jedná o zcela novou argumentaci (žalobní bod) uplatněnou až po lhůtě k podání žaloby.
210. Toliko nad rámec potřebného odůvodnění soud k nedodržení regulativů územního plánu žalobkyně (zastavěnost max. 50 % na ploše Z1/R19, výškový regulativ) uvádí, že touto problematikou se podrobně zabýval krajský úřad OÚP ve svém měnicím závazném stanovisku, které reprodukoval žalovaný na straně 16 napadeného rozhodnutí s tím, že *„záměr je jakožto logistický a výrobní areál v souladu se stanoveným hlavním funkčním využitím ploch Z1/R19 a Z1/R20. Respektován je v daném případě i výškový regulativ ÚP Modlany, neboť nejvyšší stavební objekty (v tomto případě haly RT1 a RT4) dosahují maximální výšky 14 m. Dále KÚ ÚK, ÚP zkoumal naplnění regulativu intenzity využití ploch Z1/R19 a Z1/R20, a to zejména s ohledem na odvolací námitky obce Modlany, která namítla překročení limitu 50 % zastavěnosti u plochy Z1/R19. Výpočtem ve stanovisku podrobně rozepsaným pak*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

KÚ ÚK, ÚP dospěl k závěru, že regulativ ÚP Modlany stanovící maximální možnou intenzitu zastavění ploch výroby byl v případě plochy Z1/R19 překročen. Z DÚR předložené k projednávánému záměru je zřejmé, že projektant při svých výpočtech zastavěnosti plochy Z1/R19 vycházel z chybného vstupního údaje – z nesprávné rozlohy plochy Z1/R19. V roce 2019 totiž byly v dotčeném území dokončeny komplexní pozemkové úpravy, v jejichž důsledku došlo ke zvětšení rozlohy pozemku p. č. XA v k. ú. Xa. Nedošlo však ke zvětšení plochy Z1/R19 zakreslené v ÚP Modlany a tato tudíž od roku 2019 již nepokrývá celý pozemek p. č. XA v k. ú. Xa. Projektant přesto za východisko svých výpočtů vzal právě stávající (po pozemkových úpravách zvětšenou) rozlohu pozemku p. č. XA v k. ú. Xa a nikoli skutečnou (menší) rozlohu plochy Z1/R19. V důsledku uvedeného tak došlo k chybě ve výpočtu zastavěných ploch záměru (v DÚR je uveden výsledek 49,65 %). Tuto chybu bohužel následně převzal do svého Závazného stanoviska i MmTP, ÚP. Poté, co se žadatel seznámil s průběhem odvolacího řízení a u KÚ ÚK, ÚP zjistil chybu ve svých vstupních podkladech pro výpočet zastavěnosti plochy Z1/R19, přistoupil k zúžení svého záměru v rozsahu stavebního objektu SO.03 - HALA RT3, a to právě za účelem snížení zastavěnosti plochy Z1/R19, resp. za účelem naplnění předmětného regulativu ÚP Modlany. Po vypuštění stavebního objektu SO.03 - HALA RT3 provedl KÚ ÚK, ÚP nový výpočet zastavěnosti plochy Z1/R19 a dospěl k následujícímu závěru, že je již regulativ ÚP Modlany stanovící intenzitu využití pozemků v plochách výroby dodržen.“ Soud souhlasí s citovaným posouzením a dodává, že po vypuštění zmíněné haly došlo ke snížení koeficientu zastavěnosti na 49,1 % dle podrobného výpočtu krajského úřadu OÚP, na který soud odkazuje.

211. Co se týče rozporu územního rozhodnutí s Územním plánem obce Rtyně nad Bílinou ve znění změny č. 1, účinném od 11. 5. 2012, soud konstatuje, že touto problematikou se podrobně zabýval krajský úřad OÚP ve svém měnicím závazném stanovisku, které reprodukoval žalovaný na straně 17 napadeného rozhodnutí s tím, že „záměr jakožto logistický a výrobní areál respektuje stanovené funkční využití ploch 1Z1a a 1Z1b1. Dále KÚ ÚK, ÚP zkoumal naplnění výškového regulativu stanoveného ÚP Rtyně pro novou zástavbu v předmětných plochách, a to zejména s ohledem na odvolací námitku obce Rtyně nad Bílinou, která namítla, že projednáváný záměr daný regulativ nerespektuje. Z výkresové části DÚR předložené k záměru KÚ ÚK, ÚP zjistil, že výšku jednotlivých hal projektant počítal (plánoval) od průměrné výšky okolního rostlého terénu. Oproti tomu je obec Rtyně nad Bílinou názoru, že výšku jednotlivých stavebních objektů je nezbytné měřit vždy od nejnižšího bodu rostlého terénu. Jelikož ÚP Rtyně jednoznačnou odpověď na tuto otázku nedává (neobsahuje definici termínu „rostlý terén“, ani neurčuje závazná pravidla v tom směru, od jakého bodu rostlého terénu je třeba výšku staveb počítat), učinil si KÚ ÚK, ÚP v této věci úsudek, že vzhledem k tomu, že ÚP Rtyně podrobnější podmínky měření výšky staveb nestanoví, nelze klást žadateli k tíži, že si zvolil způsob měření, který lépe odpovídá jeho zájmům a především pak výsledkům provedeného inženýrsko-geologického průzkumu daného území. Měření výšky staveb od průměrné výšky okolního rostlého terénu je jednou z obecně akceptovaných metod. Při použití této metody respektují stavební objekty záměru požadavek ÚP Rtyně na maximální výšku 10 m. Předmětnou námitku obce Rtyně nad Bílinou tak KÚ ÚP vyhodnotil jako nedůvodnou. Obec Rtyně nad Bílinou v této souvislosti dále namítá, že regulativ ÚP Rtyně určující maximální výškovou hladinu zástavby „prolamuje“ realizace opěrné zdi OP3. Ani tuto námitku však KÚ ÚK, ÚP neshledal důvodnou. Z výkresové části DÚR vyplývá, že projektant záměru postupoval v případě všech hal podle výše zmiňované metody měření výšky staveb od průměrné výšky okolního rostlého terénu. Postupoval tak i u haly RT6, v jejíž blízkosti má být realizována odvolatelkou zmiňovaná opěrná zeď OP3. Je zřejmé, že účelem realizace opěrné zdi OP3 je podepřít terén, do něhož byla v souladu s výškovým regulativem ÚP Rtyně zasazena hala RT6 a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přilehlá infrastruktura. Profilace terénu je v místě záměru složitá a zasazení jednotlivých výrobních a skladovacích hal do území s sebou nese nezbytnost úprav tohoto terénu – ať už v podobě opěrných zdí, umělých náspů, nebo například cestou zhutnění podkladových vrstev a jejich injektáže. Výšku takto vyvolaných opatření pak dle názoru KÚ ÚK, ÚP nelze jaksi zpětně přičítat k výšce jednotlivých hal, jak to v případě opěrné zdi OP3 a haly RT6 učinila obec Rtyň nad Bílinou. Rovněž i v případě haly RT6 tak OÚP považuje požadavek ÚP Rtyně na maximální možnou výšku staveb v plochách výroby za splněný.“

212. Soud shledal, že výše citované odborné závěry měnícího stanoviska krajského úřadu OÚP zpochybňovala obec Rtyň v obsáhlé polemice v rámci své repliky, ve které poukázala na výklad výškové regulace zastávaný zpracovatelem jejího územního plánu Ing. arch. Františkem Pospíšilem, Ph.D. Dále obec Rtyň popsala vlastní výpočty výšek, ve kterých dovozovala nedodržení výškového regulativu, a odkázala na definici pojmu rostlý terén ve Slovníku územního rozvoje. Vzhledem k tomu, že tyto námitky neuplatnila ve své žalobě žalobkyně, nemá soud povinnost se jimi věcně zabývat. Toliko nad rámec potřebného odůvodnění soud poznamenává, že podstata sporu mezi obcí Rtyň a krajským úřadem OÚP nespočívá ve výkladu pojmu rostlý terén, nýbrž v užití metodiky výpočtu výšky staveb počítané od **průměrné** výšky okolního rostlého terénu. Podle názoru soudu bylo věcí obce Rtyně, aby případně ve svém územním plánu určila konkrétní metodiku, dle které má být počítána výška staveb.
213. Závěrem soud konstatuje ohledně soudního přezkumu všech napadených závazných stanovisek, že neshledal ani v jednom případě nezákonnost stanovisek, nýbrž napadená stanoviska shledal dostatečně odůvodněným, když z nich bylo patrné, z jakých podkladů jednotlivé správní orgány vycházely a jakými úvahami se řídily. Soud neshledal, že by došlo k překročení mezí správního uvážení nadřízenými orgány při posuzování prvostupňových závazných stanovisek. Řada žalobních námitek se nedotýkala práv žalobkyně, která se zjevně snažila nashromáždit co nejvíce žalobních námitek s očekáváním, že se některá z nich snad ujme. Zastupitelstvo žalobkyně schválilo v září 2022 nový územní plán, který zařadil pozemky, na kterých má být realizován záměr, do zemědělských ploch, čímž je znemožněno jejich využití pro výrobně-skladovací areál plánovaný v předchozím územním plánu. Žadatel v tomto soudním řízení poukazoval na ochranu své dobré víry a legitimního očekávání v uskutečnění záměru, k čemuž soud uvádí, že uvedená námitka je primárně uplatnitelná v žadatelem avizovaném návrhu na zrušení nového územního plánu žalobkyně. V tomto soudním řízení je přezkoumáván průběh územního řízení, přičemž v případě zjištění významné nezákonnosti by soud musel přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí.
214. Na druhé straně ochrana dobré víry a legitimního očekávání žadatele by se dle názoru soudu mohla a měla promítnout do posouzení, zda soudem zjištěné vady (nezákonnosti) ve správním řízení, specifikované výše, dosahují takové intenzity, že je třeba z důvodu zjištěných vad či nezákonností zrušit napadené rozhodnutí. V nyní posuzované věci nelze odhlédnout od skutečnosti, že případné zrušení napadeného rozhodnutí by vedlo k tomu, že již nebude možné vyhovět návrhu žadatele na vydání územního rozhodnutí s ohledem na nový územní plán žalobkyně, pomine-li soud teoretickou možnost zrušení části nového územního plánu žalobkyně na základě návrhu avizovaného žadatelem. Tento stav přitom způsobila sama žalobkyně, jejíž zastupitelstvo navzdory pravomocnému územnímu rozhodnutí v nyní posuzované věci schválilo v září 2022 nový územní plán, kterým byly pozemky, na kterých má být realizován záměr, zahrnuty do zemědělských ploch. Za této situace je soud přesvědčen, že k případnému zrušení napadeného rozhodnutí je třeba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přistupovat spíše zdrženlivě. Zrušení napadeného rozhodnutí by tak přicházelo v úvahu v souladu se shora zmiňovanou judikaturou pouze v případě, že by se jednalo v posuzované věci o významné vady řízení a nezákonnosti takové intenzity, které ovlivňují zásadním způsobem práva žalobkyně.

215. Žalobkyně zdůrazňovala, že dobrá víra musí být podložena nechybuující přípravou stavby, přičemž na bezchybnosti přípravy stavby a napadeného rozhodnutí trvaly i některé osoby zúčastněné na řízení. Soud konstatuje, že charakter námitek žalobkyně a její nový územní plán svědčí o tom, že žalobkyni nejde v územním a nyní soudním řízení o ochranu svých práv ve smyslu realizace záměru v souladu s územním plánem žalobkyně po změně č. 1 z roku 2009, kdy územní plán počítal s využitím ploch pro výrobně-skladovací areál, nýbrž žalobkyně již na daném území nechce jakýkoli výrobně-skladovací areál. Dále soud uvádí, že ani judikatura Nejvyššího správního soudu nepožaduje dokonalá (bezchybná) rozhodnutí správních orgánů. Například v rozsudku dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy.*“ V posuzované věci se jedná o rozsáhlý záměr, kdy je předpoklad, že může dojít k dílčím (marginálním) pochybením ať už ve fázi přípravy podkladů pro územní řízení, procesu EIA či v samotném územním řízení při činnosti správních orgánů. Žalobkyně měla příležitost v územním řízení i v rámci procesu EIA uplatnit své námitky vůči záměru, čehož hojně využívala a správním orgánům adresovala obsáhlá podání s množstvím námitek. Tyto námitky pak byly vypořádány, čímž byla ochráněna práva žalobkyně. Ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011-347, byla aprobována možnost, že v případě velkých staveb (záměrů) jsou dílčí nedostatky zjištěné v územním řízení dořešeny ve fázi stavebního řízení včetně předložení podrobnější dokumentace či vyjádření a stanovisek dotčených orgánů. Soud výše shledal určitá drobná pochybení v rozhodnutích stavebního úřadu i žalovaného, avšak jednalo se o marginální pochybení, přičemž některé zjištěné vady neměly vliv na zákonnost rozhodnutí, jiné sice ovlivňovaly zákonnost, avšak v nízké intenzitě, jak bylo soudem podrobně specifikováno výše. S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného obstálo, když zjištěnými pochybeními nebyla významněji dotčena práva žalobkyně.
216. Soud proto žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
217. Soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
218. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyla soudem osobám zúčastněným na řízení uložena žádná povinnost. K požadavku některých osob zúčastněných na řízení na přiznání náhrady nákladů řízení soud uvádí, že žaloba a další listiny byly soudem zasílány osobám zúčastněným na řízení vždy s informací, že mají právo se vyjádřit k zasílaným listinám. Nejednalo se tedy o soudem uloženou povinnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. února 2023

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.